

Ἡ Νεολαία

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 22
11 ΜΑΡΤΙΟΥ 1939 - Δ΄

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικοῦ προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικουμένου ὑπὸ Ἀνωτάτου Διοικητικοῦ Συμβουλίου προεδρευομένου ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, ὅστις καὶ ἐκπροσωπεῖ ταύτην, ἀναπληρούμενος ὑπὸ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ 1, — ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
Ὁδὸς Λεωχάρους 19 (Β' ὄροφος)
Ἀριθ. Τηλεφ. 32-094

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Ὁδὸς Λεωχάρους 19

Ἀριθ. Τεύχ. 22. — 11 Μαρτίου 1939
ΤΙΜΗ Δραχ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

		Μελῶν	καὶ Μὴ μαθητῶν μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ (Ἐσωτερικοῦ)	Δρ.	160	200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ »	»	80	100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ »	»	40	50

ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Λίρ. Ἀγγλίας 1
Ἀμερικῆς Δολ. 6
Αἰγύπτου Λίρ. 1

Διὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου (Δήμους, Κοινότητας): ΕΤΗΣΙΑ Δραχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Γεν. Γραμματεῖαν Ε.Ο.Ν., Πλατ. Συντάγματος

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνητε ἀπόδειξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Γεν. Γραμματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗ Συνταγματάρχου ἐ. ἀ. καὶ τὴν σφραγῖδα τῆς Ε.Ο.Ν.

Διὰ τοὺς κ. κ. Συνδρομητὰς καὶ Ἀναγνώστας μας

Ὅπως καὶ στὰ προηγούμενα τεύχη ἐγράψαμε, λόγῳ τῶν μεγάλων δαπανῶν ποὺ ἔχει ἡ ἔκδοσι τοῦ Περιοδικοῦ, ἀναγκάσθηκε ἡ διεύθυνσίς του νὰ αὐξήσῃ λίγο τὴν τιμή του.

Οἱ Φαλαγγῖτες, οἱ Φαλαγγίτισσες, οἱ Σκαπανεῖς, οἱ Σκαπάνισσες, οἱ μαθηταὶ κι' οἱ στρατιῶται γιὰ νὰ ἐγγραφοῦν συνδρομηταὶ γιὰ ἕνα ἔτος (συνδρομὴ ἐτησία), πρέπει ν' ἀποστείλουν 160 δραχ. ἂν θέλουν γιὰ ἓξ μῆνες 80 καὶ γιὰ τρεῖς μῆνες 40.

Γιὰ ὅλους τοὺς ἄλλους ἰδιώτας ἡ συνδρομὴ εἶναι δραχ. 200, ὑποδιαιρουμένη ἀνάλογα μὲ τὰ χρονικὰ διαστήματα ποὺ θέλουν.

Γιὰ τοὺς Δήμους καὶ Κοινότητας, Σχολικὰς Ἐφορείας, Ἑταιρίας, Ἀγροτικὰ Ταμεῖα καὶ γενικῶς γιὰ πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου ἡ ἐτησία συνδρομὴ εἶναι δραχ. 300.

Οἱ Δῆμοι καὶ Κοινότητες καὶ οἱ Σχολικὲς Ἐφορεῖες, ὅσες δὲν ἔχουν πληρώσει μέχρι σήμερα, πρέπει νὰ ἐμβάσουν δραχ. 200. Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς Ἀπριλίου ὅμως πρέπει νὰ γράψουν στὸν προϋπολογισμό τους 300 δραχ. γιὰ κάθε ἐτησία συνδρομή.

Ἡ συνδρομὴ δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ποτὲ μικρότερη ἀπὸ τρίμηνη. Εἰδικῶς ὅμως γιὰ τοὺς μικροὺς συνδρομητάς μας καὶ γιὰ τοὺς στρατιώτας ἔγινε ἡ ἐξαίρεσι νὰ στέλνουν τὴν τρίμηνη συνδρομή των, ἂν δὲν μποροῦν ὁλόκληρη, σὲ δυὸ δόσεις. Ποτὲ ὅμως σὲ περισσότερες, γιατὶ εἶναι ἀδύνατη ἡ παρακολούθησίς των μέσα σὲ χιλιάδες συνδρομητάς.

Παρακαλοῦμεν καὶ πάλιν καὶ ἐφιστῶμεν τὴν προσοχὴν τῶν κ. κ. συνδρομητῶν ὁσάκις ἐμβάζουν οἱονδήποτε ποσὸν δι' ἐπιταγῆς ταχυδρομικῆς νὰ ἀναγράφουν εἰς τὸ ἀπόκομμα ταύτης μετὰ τοῦ ὀνόματος καὶ τῆς διευθύνσεως των καὶ τὸ τί ἐκπροσωπεῖ τὸ ἀποστελλόμενον ποσὸν τοῦ ἐμβάσματος.

Πρέπει νὰ προσεχτῇ πάρα πολὺ ἡ διεύθυνσι ποὺ μᾶς δίδουν οἱ συνδρομηταί μας.

Εἶναι ἀπαραίτητα τὰ ἑξῆς στοιχεῖα:

Ὄνομα, ἐπίθετο ἀποστολέως. Διεύθυνσις (ὁδός, πόλις ἢ χωριό, ἐπαρχία καὶ Νομός).

Αὐτὸ πρὸς τὸ συμφέρον τῶν συνδρομητῶν καὶ διευκόλυνσι τοῦ Περιοδικοῦ.

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες ὁπωσδήποτε χρηματικὰ ποσὰ εἰς τὸ Περιοδικὸν «Νεολαία» νὰ τὰ ἀπευθύνουν εἴτε ἁπλῶς πρὸς τὸ Περιοδικὸν «Νεολαία», ὁδὸς Λεωχάρους 19, εἴτε πρὸς τὸν κ. Σπ. Ρούβαλην, Γεν. Γραμματέα τῆς Ε.Ο.Ν. διὰ τὸ Περιοδικὸν «Νεολαία», ὁδὸς Καραγεώργη τῆς Σερβίας 4.

Ἡ Νεολαία

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ, ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ, ΗΘΙΚΗΣ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ, ΤΗΣ «ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ»

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ

Εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐπανέλθωμεν καὶ πάλιν εἰς τὸ θέμα μας τοῦ περασμένου τεύχους. Καὶ διότι εἶναι ἀδιαφιλονίκητα μεγάλη καὶ πρωταρχικὴ ἡ ὑπόθεσις τῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ διότι χρειάζεται νὰ ἀποσαφηνισθοῦν ὡρισμέναι πλευραί, ποὺ δὲν τὰς ἔχομε διευκρινίσει ἐπαρκῶς καὶ ποὺ διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ὑπάρχει κίνδυνος νὰ παρανοηθοῦν.

Νὰ ἐπιλέγῃ καὶ νὰ κατευθύνῃ, κάθε φορά, τὴν νέαν ἀνθρωπίνην δύναμιν, ποὺ τῆς παραδίδει ἡ Φυλὴ—νὰ ἐπιλέγῃ καὶ νὰ κατευθύνῃ κατὰ τὴν φυσικὴν προδιάθεσιν, κατὰ τὴν κλίσιν καὶ τὴν ἐπίδοσιν τὸ κάθε ἕνα νέον ἄτομον πρῶτα καὶ νὰ τὸ μορφώνῃ καὶ νὰ τὸ ὁπλίζῃ ἔπειτα κατὰ τὴν κλίσιν καὶ κατὰ τὴν ἐπίδοσίν του, ἀλλὰ καὶ σύμφωνα μὲ ἕνα ὡρθολογισμένον ὑπολογισμὸν τῶν κοινωνικῶν καὶ ἐθνικῶν ἀναγκῶν — ἰδοὺ τὸ καθολικὸν ἰδεῶδες καὶ ὁ σκοπὸς τῆς ἐκπαιδεύσεως.

Ἡ Πολιτεία, ποὺ ἐπιτυγχάνει ἀρτιώτερον εἰς τὸ βασικὸν τοῦτο σημεῖον τοῦ προορισμοῦ της, δὲν δίδει μονάχα, μὲ τὸν βαθμὸν τῆς ἐπιτυχίας της, τὸ μέτρον τῆς ἰδίας της σοφίας καὶ τὸ μέτρον τῆς πατρικῆς της προνοίας καὶ στοργῆς. Κατασφαλίζει συγχρόνως καὶ τὸν ἑαυτόν της καὶ τὴν Κοινωνίαν, ἐν ὀνόματι τῆς ὁποίας ὑπάρχει, ἀπὸ κάθε κίνδυνον διαταραχῆς καὶ ἀναστατώσεως. Διότι τίποτε δὲν διαταράσσει καὶ δὲν ἀναστατώνει τὰς Κοινωνίας, ὅσον ἡ πληθυνομένη δυσαρέσκεια τῶν ἀτόμων, ποὺ τὴν ἀπαρτίζουν, ἰδίως ὅταν ἡ πηγὴ αὐτῆς τῆς δυσαρεσκείας εὑρίσκεται εἰς τὴν κακήν, τὴν ἀντίθετον πρὸς τὴν κλίσιν καὶ τὴν ἰδιοφυΐαν τοποθέτησίν των μέσα εἰς τὰ κοινωνικὰ πλαίσια. Τίποτε δὲν πρέπει νὰ φοβῆται μία Κοινωνία περισσότερον ἀπὸ τὴν ἀνταρσίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ὠθεῖται τὸ ἄτομον, ὅταν μέσα εἰς τὸ φῶς τῆς ὡρίμου κατανοήσεως τοῦ ἑαυτοῦ του ἀνακαλύπτῃ ὅτι ἔχει ἀξιολογηθῆ καὶ τοποθετηθῆ κακῶς καὶ ὅτι κατ' ἄλλην τοποθέτησιν θὰ εἶχε ν' ἀποδώσῃ δι' ἑαυτὸ καὶ διὰ τὸ σύνολον ἀπείρως περισσότερα.

Ἡ Πολιτεία, ποὺ κατορθώνει νὰ ἐλαττώνῃ εἰς τὸ ἐλάχιστον—νὰ τὴν ἐξαλείψῃ τελείως δὲν θὰ εἶναι ἴσως ποτὲ δυνατὸν—αὐτὴν τὴν πηγὴν τῆς δυσαρεσκείας τῶν ἀτόμων, ποὺ τὴν ἀπαρτίζουν, οἰκοδομεῖ ἀσφαλῶς ὄχι μόνον τὴν ὑλικὴν ἐπάρκειαν, ἀλλὰ καὶ τὴν ψυχικὴν ἰσορροπίαν καὶ ἁρμονίαν τῶν ἀνθρωπίνων μονάδων καὶ τοῦ συνόλου καὶ συνάμα ἐξασφαλίζει τὴν μείζονα ἐφικτὴν ἀπόδοσιν τῶν συνθέτων δυνατοτήτων, ποὺ παρέχουν ἡ γῆ καὶ ἡ χώρα γενικώτερον, ὅλαι αἱ σταθμηταὶ πηγαὶ τῶν φυσικῶν ἀγαθῶν, ποὺ διαθέτει καὶ μαζὶ ὅλαι αἱ ἀστάθμητοι καὶ ἀνυπολόγιστοι δυνάμεις, ποὺ φέρει μέσα του κατὰ μονάδα καὶ εἰς τὸ σύνολον, τὸ ἀνθρώπινόν της πλήρωμα, ὁ λαός, ποὺ εἶναι ὁ μέγιστος καὶ ὁ πολυτιμότερός της πλοῦτος. Εἰς τὴν θέσιν καὶ εἰς τὴν λύσιν αὐτοῦ τοῦ προβλήματος ἐγκλείονται καὶ ἐμπεριέχονται ὅλα τὰ ἄλλα, ποὺ ἀντιμετωπίζει κάθε ἀνθρωπίνη κοινότης, εἰς κάθε ἐποχήν. Καὶ τὸ πρόβλημα τῆς ἀξιολογήσεως καὶ τῆς ἱεραρχίας, ποὺ εἶναι αὐτὸ τοῦτο τὸ πρόβλημα τῆς

εὐρυθμίας καὶ τῆς συνοχῆς καὶ τῆς κοινωνικῆς εἰρήνης καὶ τὸ πρόβλημα τῆς ἐπαρκείας, ποὺ μὲ αὐτὸ συνδέεται καὶ ἀπὸ αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἡ κάθε μορφῆς ἄνθησις καὶ ἡ ἀκμὴ τοῦ λαοῦ.

Ἔτσι ὁ ρόλος τοῦ σχολείου, ὁ ρόλος τῆς ἐκπαιδεύσεως γενικώτερα, ἁπλώνεται εἰς ἔκτασιν καὶ εἰς βάθος. Γίνεται ρόλος ἀληθοῦς θεμελιώσεως ἐθνικῆς. Κατὰ τὸν τρόπον αὐτόν, τὸ σχολεῖον καὶ ἡ ἐκπαίδευσις ἁπλώνουν τὴν δημιουργίαν των πολὺ πέραν τῆς μορφώσεως ψυχῶν, διανοιῶν καὶ σωμάτων. Μπαίνουν μέσα εἰς τὴν οὐσίαν τοῦ ἰδίου τοῦ κοινωνικοῦ ζητήματος, ποὺ συγκλονίζει τὴν ἱστορίαν καὶ φθείρει τοὺς πολιτισμοὺς καὶ τὸ λύουν κατὰ τὸν ἠθικώτερον, ποὺ σημαίνει καὶ τὸν δικαιότερον τρόπον. Τὸ σχολεῖον γίνεται στίβος διαβαθμίσεως καὶ ἐπιλογῆς δυνάμεων καὶ ἱκανοτήτων. Ὁ παιδαγωγὸς γίνεται ὁ συνειδητὸς καὶ φωτισμένος ἐμπειρογνώμων, ποὺ ἀνακαλύπτει, βαθμολογεῖ καὶ ταξινομεῖ κατὰ προδιάθεσιν καὶ ἀξίαν, κατὰ ἰδιοφυΐαν τὴν νέαν ζωντανὴν δύναμιν, ποὺ προμηθεύει ἡ Φυλὴ καὶ τὴν καταμερίζει κατὰ τὰς ἀνάγκας καὶ κατὰ τοὺς δημιουργικοὺς σκοπούς, ποὺ θέτει εἰς τὸν ἑαυτόν της ἡ Πολιτεία. Μὲ τὴν μέθοδον αὐτῆς τῆς φωτισμένης ἐπιλογῆς θεραπεύεται κατὰ τὸν ἀνθρωπίνως τελειότερον τρόπον καὶ ἡ ἀνάγκη ἀνανεώσεως τῶν ἡγετικῶν δυνάμεων τοῦ Ἔθνους, ποὺ ὅσο γρήγορα τὰς φθείρει ὁ ἀστικὸς βίος, τόσον εὔκολα τὰς ἀναπληρώνει ἡ μεγάλη δεξαμενὴ τοῦ χωριοῦ.

Μὲ τὴν μέθοδον αὐτὴν ἀσφαλίζεται ἐπίσης καὶ ἡ ἀέναος ἀξιολογικὴ ἐναλλαγὴ εἰς τὴν ἡγεσίαν τοῦ Ἔθνους καὶ ἡ ἀνεμπόδιστος καὶ ἐλευθέρα ἄνοδος εἰς τὴν ἡγεσίαν αὐτὴν ἀπὸ ὅλα τὰ κοινωνικὰ στρώματα, ἀποκλειομένης τῆς δημιουργίας προνομιούχων κλάσεων. Καὶ ἡ ἀνεμπόδιστος αὐτὴ ἄνοδος, ἂν ἀπὸ μερικῆς πλευρᾶς φαίνεται καὶ εἶναι ὑπόθεσις κοινωνικῆς δικαιοσύνης, ἀπὸ τῆς γενικῆς της ἀπόψεως εἶναι ὑπόθεσις γονίμου χρησιμοποιήσεως τῶν ἐκλεκτοτέρων φύσεων εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ συνόλου.

Ἡ ἀνακεφαλαίωσις αὐτὴ τῶν παρατηρήσεων καὶ τῶν σκέψεων τοῦ προηγουμένου μας ἄρθρου καὶ ἡ ἐπάνοδος εἰς τὸ ἴδιον θέμα ἐχρειάσθη δι' αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν διευκρίνισιν. Ὅσον καὶ ἂν δὲν ὑπῆρχεν εἰς τὸ πνεῦμα μας καὶ μ' ὅλο πὼς θὰ ἦτο ἀφύσικον νὰ ὑπάρχῃ τέτοιο πρᾶγμα—ὡς τόσο μία παράγραφος εἰς τὸ ἄρθρο ἐκεῖνο καὶ συγκεκριμένως ἐκείνη, ὅπου ἐλέγαμε ὅτι «ὁ λαὸς τῆς Ἑλλάδος εἶναι λαὸς ἀγροτῶν καὶ τεχνιτῶν καὶ ἐργατῶν καὶ τὰ παιδιὰ τοῦ λαοῦ αὐτοῦ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἐκπαιδεύωνται παρὰ ὡς ἀγρόται καὶ τεχνῖται καὶ ἐργάται» θὰ ἠμποροῦσε, μ' ὀλίγην κακὴν θέλησιν ἢ μὲ πολὺ στενὴν ἑρμηνείαν, νὰ δημιουργήσῃ τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἡ μορφὴ τῆς ἐκπαιδεύσεως ποὺ ὑποστηρίζομεν ἀποβλέπει εἰς τὸ νὰ δημιουργήσῃ κλειστὰς κλάσεις καὶ ν' ἀποκλείσῃ κάθε μεταξὺ τῶν κλάσεων αὐτῶν μετάστασιν. Ὅσο καὶ ἂν ἀπὸ τὴν ὅλην ἀνάπτυξιν τοῦ θέματος βγαίνῃ ὁλοκάθαρα πὼς τὸ εὐρὺ νόημα αὐτῆς τῆς παραγράφου δὲν ἠμποροῦσε νὰ εἶναι ἄλλο, ἀπὸ τὴν ἐπιμονὴν εἰς τὴν ἰδέαν μιᾶς τελειοτέρας προσαρμογῆς τῆς ἐκπαιδεύσεώς μας πρὸς τὰς παραγωγικὰς ἀνάγκας καὶ τὰς οἰκονομικὰς δυνατότητας τῆς χώρας, ἡ διευκρίνισις δὲν εἶναι καθόλου περιττή. Ἡ καθαρὰ διατύπωσις ὠφελεῖ πάντοτε τὰς καθαρὰς σκέψεις.

Ἀλλὰ καὶ μετὰ τὰς συμπληρώσεις καὶ τὰς διευκρινίσεις, ἀπομένει πάντοτε ἕνα ἄλλο κενὸν εἰς τὴν ἀντίληψιν καὶ τὴν κρίσιν τοῦ ἀναγνώστου. Τὸ κενὸν ἀφορᾷ τὸν παιδαγωγόν. Τὸ ὄργανον καὶ τὸν φορέα αὐτῆς τῆς ἀποστολῆς, ποὺ θέτομεν εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν. Θὰ διερωτηθοῦν πολλοί. Ὁ σημερινὸς κόσμος τῶν ἐπαγγελματιῶν ἐκπαιδευτῶν μας εἶναι ἆρά γε ἀρκετὰ ὥριμος καὶ ἀρκετὰ ὡπλισμένος διὰ νὰ ἐκπληρώσῃ μίαν τέτοιαν ἀποστολήν; Θὰ ἠμπορούσαμε ἐδῶ ν' ἀπαντήσωμεν ἁπλῶς : Ἐπιχειρεῖ κανεὶς μ' ὅ,τι διαθέτει καὶ ἐπιτυγχάνει ὅσο ἠμπορεῖ. Ἔπειτα ἡ προσπάθεια ποὺ μᾶς ἀνοίγεται εἶναι προσπάθεια διαρκείας.

Ὅμως ἀσχέτως πρὸς ὅλα αὐτὰ ὀφείλομε νὰ μὴν εἴμεθα ποτὲ ἀπόλυτοι εἰς τὰς ἀξιώσεις μας τόσον, ὥστε νὰ κινδυνεύωμε νὰ γίνωμε ἄδικοι. Δὲν νομίζομεν, βέβαια, ἰδανικὴν τὴν σημερινὴν συγκρότησιν τῶν Ἑλλήνων ἐκπαιδευτῶν. Ὡς τόσο θὰ ἦτο ἄδικος ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος θὰ ὑπεστήριζεν, ἰδιαιτέρως διὰ τοὺς ἐκπαιδευτάς μας τῆς μέσης καὶ περισσότερον τῆς κατωτέρας ἐκπαιδεύσεως, ὅτι εἶναι κατώτεροι τοῦ μέσου ὅρου ὅλων μας. Ἂν ἡ ἀπόδοσις τῆς παιδείας μας εἶναι τέτοια, ποὺ τὴν περιγράφουμε καὶ τὴν βλέπουμε, εἰς αὐτὸ οἱ ἐκπαιδευταί μας ἔπταισαν ὀλιγώτερον. Περισσότερον ἔπταιε τὸ πνεῦμα, ἡ κατεύθυνσις, ἡ ἔλλειψις δηλαδὴ πνεύματος καὶ κατευθύνσεως εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν, ἡ τελεία ἀπουσία τοῦ σκοποῦ. Δὲν ἠμπορεῖ νὰ εὐθύνεται ὁ διδάσκαλος, ὅταν ἡ ἰδία ἡ Πολιτεία, ἕως χθές, δὲν ἐγνώριζε ποίους σκοποὺς ἔθετε εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν. Δὲν ἐγνώριζε τί ἐζήτει ἀπὸ τὸ σχολεῖον. Δὲν ἠμπορεῖ νὰ ζητηθοῦν εὐθῦναι ἀπὸ τοὺς ἐκπαιδευτάς, ἂν τὸ δημοτικὸν ἑτοίμαζε τροφίμους διὰ τὸ γυμνάσιον καὶ τὸ γυμνάσιον ἐξεφούρνιζε θεσιθήρας καὶ πτωχοπροδρόμους. Διὰ τοῦτο καὶ τῶν ἐκπαιδευτῶν μας ἡ πραγματικὴ ἀξία τότε θὰ καταστῇ δυνατὸν νὰ κριθῇ, καὶ νὰ κριθῇ δικαίως, ὅταν εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν θὰ τεθοῦν σαφεῖς καὶ αὐστηρῶς καθωρισμέναι ἀπαιτήσεις καὶ σκοποί. Ἡμεῖς κλίνομε νὰ δεχόμεθα ὅτι ὅταν οἱ σκοποὶ αὐτοὶ θὰ τεθοῦν, οἱ Ἕλληνες ἐκπαιδευταὶ θὰ κατορθώσουν νὰ προσαρμόσουν ἐπιτυχῶς πρὸς τοὺς σκοποὺς αὐτοὺς τὴν ἐργασίαν τοῦ σχολείου. Καὶ ἡ προσαρμογὴ θὰ εἶναι ἐπιτυχεστέρα, ὅσο βαθύτερα θὰ πιστεύουν οἱ ἐκπαιδευταί μας εἰς τοὺς νέους σκοπούς. Ὅτι δὲ θὰ τοὺς πιστεύσουν οἱ πολλοί, οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ἐκπαιδευτάς μας, πρέπει νὰ θεωρῆται βέβαιον. Ὁ Ἕλλην ἐκπαιδευτὴς ζῇ ἀπὸ κοντὰ τὴν ζωὴν τοῦ λαοῦ, ἀγαπᾷ τὸν λαὸν καὶ τὸν συμπονεῖ. Καὶ αὐτὴ ἡ ἀγάπη του πρὸς τὸν λαόν, ἂν τὸν ὡδήγησε εἰς τὸ παρελθὸν εἰς ἐκτροπάς, ὅταν πουθενὰ δὲν ὑπῆρχαν σκοποὶ καὶ φῶς προοπτικῆς καὶ ὁρίζοντες ἐλπίδων καὶ ἰδεῶδες, θὰ τὸν ὁδηγήσῃ μόνη της εἰς τὸν ὀρθὸν δρόμον, εὐθὺς μόλις ἀποκτήσῃ ἡ ἐκπαίδευσις σαφεῖς καὶ καθωρισμένους σκοπούς.

Κδς.

ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΠΡΑΞΕΩΝ

Ἐθνικὲς ἐργατικὲς βιβλιοθῆκες καὶ ἀναγνωστήρια Ἰ. Μεταξᾶ

ΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ δὲν θὰ πῆ νὰ πάρῃ κανεὶς ἀπὸ τὸν ἕνα τοὺς καρποὺς τῆς ἐργασίας του καὶ νὰ τοὺς μοιράσῃ ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε στοὺς πολλούς. Ἔτσι φαντάστηκαν τὸ σοσιαλισμὸ οἱ μάγκες καὶ οἱ ἀλῆτες τῆς γειτονιᾶς, ὅταν ἕνας φρεσκοψημένος κομμουνιστὴς ἔβγαινε ἐκεῖ γιὰ νὰ προσελκύσῃ ὀπαδούς. Καθένας πρέπει νὰ ἐργάζεται καὶ καθένας πρέπει νὰ θερίζῃ τοὺς καρποὺς τῆς ἐργασίας του. Φυσικὰ δὲν πρέπει νὰ προσπαθῆ ὁ ἕνας νὰ γίνῃ πλούσιος μὲ τὴν ἀνάγκη καὶ τὴ φτώχεια τῶν χιλιάδων. Ὅποιος ἐκμεταλλεύεται τοὺς ἐργάτες του καὶ ληστεύει ἕνα σύνολο ἀνθρώπων γιὰ νὰ γεμίσῃ τὸ δικό του βαλάντιο, αὐτὸς εἶναι ἐχθρὸς τοῦ λαϊκοῦ συνόλου. Ἐναντίον αὐτῶν, ποὺ βυζαίνουν τὸ αἷμα τοῦ συνόλου βαδίζει ἡ νέα ἐποχή. Γιὰ τέτοιους δὲν ὑπάρχει περιθώριο δράσης σ' ἕνα σφιχτὰ δεμένο καὶ ἑνιαῖο Κράτος, ποὺ ἔχει ταχθῆ προστάτης καὶ παραστάτης τῆς λαϊκῆς τάξεως, ποὺ εἶχε φέρει πρὶν τῆς 4ης Αὐγούστου τοῦ 1936 σὲ ἀπελπισία ἡ κοινωνικὴ ἀδικία καὶ ἡ κυβερνητικὴ ἀστοργία.

Ἡ ἐργασία εἶναι ἡ ἔννοια τῆς ζωῆς. Ἀπὸ τὴν ἐργασία ξεπετιέται ἡ περηφάνεια τοῦ Λαοῦ καὶ τῆς Φυλῆς, ποὺ ὁδηγεῖ στὴν τιμὴ τοῦ Ἔθνους καὶ τοῦ ἀτόμου καὶ μαζὶ στὴν στερέωσι τοῦ Κράτους. Ὅποιος ἐργάζεται καὶ ἑπομένως δημιουργεῖ ἀξίες γιὰ τὸ Λαό, πρέπει νἄχῃ καὶ τὴ βεβαιότητα πὼς καὶ ὁ Λαὸς ὁλόκληρος τὸν στηρίζει καὶ δὲν τὸν ἐγκαταλείπει ποτέ.

Ἡ δημιουργία ἀξιῶν, ἡ πραγματοποίησι ἰδεῶν, ἡ συνεργασία γιὰ τὴ λαϊκὴ καὶ ἑπομένως καὶ τὴν ἀτομικὴ εὐημερία εἶναι γιὰ τὸν ἄνθρωπο ἡ ἔννοια τῆς ζωῆς.

Τὴν ἔννοια αὐτὴ τῆς θεϊκῆς τάξης προσπαθεῖ τὸ Νέον Κράτος νὰ κάνῃ ἀντιληπτὴ στὸ Λαό, νὰ τὴν γεμίσῃ μὲ νέον πνεῦμα καὶ νὰ τὴν σφυρηλατήσῃ βαθειὰ στὸ μυαλὸ καὶ στὴν καρδιὰ τῶν ἀνθρώπων.

Ὁ ἐργαζόμενος καὶ δημιουργῶν ἄνθρωπος πρέπει νὰ αἰσθάνεται τὸν ἑαυτό του ἐλεύθερο καὶ κάτω ἀπὸ τὴ πιὸ βαρειὰ δουλειὰ κι' ἀπὸ τὴν πιὸ κουραστικὴ δημιουργία.

Καὶ θὰ γίνῃ ἀληθινὰ ἐλεύθερος ὁ ἄνθρωπος ὅταν ἔχῃ ὡς θεμέλιο τὴ σκοπιμότητα τῆς ἁρμονίας τῶν κοσμικῶν νόμων καὶ ὅταν γίνῃ ἱκανὸς σὲ κάθε περίπτωσι τῆς ζωῆς του νὰ ξεπεράσῃ τὸ ἐσωτερικόν του βρωμερὸν ζῷον, δηλαδὴ νὰ νικᾷ τὰ πάθη του ἀποκτῶντας τὴν ἀναγκαίαν ἀνωτερότητα. Τότε θὰ ἐξαφανίζεται μόνον ἡ βαρειὰ καὶ μονότονη καθημερινὴ ζωὴ καὶ θὰ αἰσθάνεται ὁ ἄνθρωπος τὴν ὁρμὴ γιὰ ψηλότερες προσπάθειες. Ἡρωϊσμός, περηφάνεια, τιμή, ἀλληλεγγύη πληροῦν τότε τὸν ἄνθρωπον καὶ τοῦ διώχνουν τὰ μειονεκτικά του συναισθήματα.

Ὁ δρόμος αὐτὸς βοηθεῖ τὸν ἄνθρωπο νὰ περνᾷ μὲ τὸ κεφάλι ψηλὰ μέσα ἀπὸ τὸ πιὸ ἀγκαθερὸ μονοπάτι τῆς ζωῆς γιατὶ εὐθύνει τὸ πνεῦμα καὶ ἐξαγνίζει τὴν ψυχή. Ἐλευθερώνει τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ πολλὰ δεσμὰ καὶ πρὸ πάντων ἀπὸ τὰ δεσμὰ τοῦ ἑαυτοῦ του.

Ὅμως ἔπρεπε νὰ βρεθῆ κάποιος γιὰ νὰ δημιουργήσῃ τὰς προϋποθέσεις, ποὺ θὰ ἔδιναν τὴ δυνατότητα στὸν ἄνθρωπο τοῦ Λαοῦ μας γιὰ νὰ φτάσῃ στὴν ἀνωτερότητα αὐτή, ποὺ θὰ τὸν κάνῃ ἐλεύθερο. Φρόντισε κανεὶς τὰ περασμένα χρόνια νὰ δώσῃ στὸν ἁπλὸ ἄνθρωπο τοῦ Λαοῦ τὸ σημεῖο ἀπὸ τὸ ὁποῖο θὰ ξεκινοῦσε;

Οἱ πρὶν ἀπὸ τὴν 4η Αὐγούστου 1936 ἄρχουσες τάξεις δὲν φρόντισαν γι' αὐτὴ τὴν πνευματικὴ καὶ ψυχικὴ τοῦ Λαοῦ ἐλευθερία, ἀφοῦ δὲν μπόρεσαν καὶ γιὰ τὴν ὑλική του ἀκόμα νὰ φροντίσουν. Φυσικὰ ὅλα τὰ μορφωτικὰ καθιδρύματα ὑπῆρχαν, μὰ μόρφωσι γιὰ τὸ Λαὸ δὲν ὑπῆρχε. Ὁ ἐργαζόμενος ἄνθρωπος ἦτανε ἡ μηχανή, ποὺ προμήθευε στὸ λαϊκὸ σύνολο τὰ ἀγαθὰ τῆς ἐργασίας του καὶ ἑπομένως τοῦ πολιτισμοῦ. Πέρα ἀπ' αὐτὸ τίποτε ἄλλο. Μὰ καὶ μιὰ μηχανὴ χρειάζεται λάδωμα γιὰ νὰ μὴ σκουριάσῃ καὶ γίνῃ ἄχρηστη.

Ὅπως μὲ τὴν ἀπώλεια μιᾶς πρόωρα χαλασμένης μηχανῆς ἐλαττώνεται σὲ μικρογραφία ἡ λαϊκὴ περιουσία, ἔτσι καὶ μὲ τὴν ἀχρήστευσι τῶν πνευματικῶν καὶ ψυχικῶν δυνάμεων μιᾶς ὁμάδας τοῦ Λαοῦ βλάπτεται τὸ ἐνεργητικό του. Ὁ ἀληθινὸς σοσιαλισμὸς δὲν ἐπιτρέπει νὰ μένῃ καμμιὰ δύναμι ὑλική, πνευματικὴ ἢ ψυχικὴ ἀνεκμετάλλευτη καὶ χωρὶς ἐξέλιξι.

* * *

Ἡ γνῶσι εἶναι ἀπαραίτητη γιὰ τὸ πνευματικὸ καὶ ψυχικὸ μέρος τοῦ ἀτόμου, ὅπως καὶ ἡ τροφὴ γιὰ τὸ ὑλικό. Πόσο πιὸ ἐπιδέξιος θὰ γίνῃ στὸ ἐπάγγελμά του ὁ νέος βιοτέχνης, ὁ νέος ἐργάτης σὰν ἀποκτήσῃ καὶ μιὰ γενικὴ ἐγκυκλοπαιδικὴ μόρφωσι. Θὰ μπορέσῃ νὰ βλέπῃ τὴ ζωή, ὅπως πρέπει, θὰ νοιώσῃ πὼς εἶναι μέλος τοῦ μεγάλου συνόλου, θὰ μπορῆ νὰ διακρίνῃ, νὰ κρίνῃ καὶ νὰ ἐπικρίνῃ τοὺς ἐκμεταλλευτές του, θὰ δύναται νὰ νοιώθῃ τὶς αἰτίες καὶ τὶς συνάφειες τοῦ ἔργου τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ τῶν Κυβερνητῶν του γενικά, θὰ ξεδιαλύνῃ τὴ διαφορὰ τοῦ χθὲς καὶ σήμερα κι' ἔτσι θὰ μπορῆ καλλίτερα καὶ ἀβίαστα νὰ συνεργάζεται γιὰ τὸ μεγάλο ἔργο, ποὺ ἔβαλε ἐμπρὸς ὁ Κυβερνήτης - Ἀρχηγὸς καὶ ποὺ λέγεται Λαϊκὴ Ἀναγέννησι.

Ἔπρεπε νὰ φτάσῃ ἡ 4η Αὐγούστου τοῦ 1936, ποὺ καταπιάστηκε τὴν ἐλευθερία τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ ἀπὸ σαθρὰ κοινοβούλια, ἀπὸ ἐκμεταλλευτές, ἀπὸ ἐργατοπατέρες, ἀπὸ κομμουνιστές, γιὰ νὰ μπορέσῃ ἡ δημιουργικὴ λαϊκὴ τάξι νὰ πάρῃ μέρος κι' αὐτὴ στὰ ἀγαθὰ τοῦ πολιτισμοῦ τὰ ὑλικά, τὰ πνευματικὰ καὶ ψυχικά.

Τὸ πῶς διψοῦσε γιὰ μόρφωσι ὁ Ἕλληνας ἐργάτης καὶ ἡ ἐργατικὴ νεολαία ἀπεδείχθη μὲ τὴν κομμουνιστικὴ προπαγάνδα τῶν περασμένων χρόνων. Ἔπεσε μὲ τὰ μοῦτρα στὰ ἀποκυήματα τοῦ οὐτοπιστικοῦ ἐγκεφάλου ἑνὸς Ἑβραίου Μὰρξ - Μορνταχάϊ καὶ τῆς ὁμόφυλής του Ρόζας Λούξεμπουργκ, τοῦ Μπουχαρὶν καὶ τοῦ Κροπότκιν, τοῦ Λένιν κι' ἕνα σωρὸ ἄλλων, ποὺ προσπαθοῦσαν νὰ τὸν κάνουν ὄργανό τους γιὰ τὴ διατάραξι τῆς κοινωνικῆς τάξεως. Εἶναι λοιπὸν ἑπόμενο τὸ δηλητήριο ἐκεῖνο νὰ ἔχῃ καθήσει βαθειά, ποὺ καὶ σήμερα ἀκόμα κάπου κάπου νὰ φαίνωνται τ' ἀποτελέσματά του.

* * *

Ποιὸς φρόντισε νὰ δώσῃ πρὶν ἕνα ἀντιφάρμακο; Οἱ τότε κυβερνήσεις μάλιστα διατηροῦσαν αὐτὴ τὴν κατάστασι γιατὶ τοὺς χρησίμευε γιὰ τὶς πολιτικές τους μανοῦβρες. Ὁ κοινοβουλευτισμὸς εἶχε καταντήσει γιὰ ὅλα ἱκανός.

Ἂν ὁ κομμουνισμὸς παρουσιάζονταν πρὶν νὰ ἀνακαλυφθῆ ἡ τυπογραφία δὲν θἄκανε τόση θραῦσι στὸ πνεῦμα καὶ τὴν ψυχὴ ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου. Μεταχειρίστηκε τὸ ἔντυπο σὲ μεγάλη κλίμακα γιατὶ κατάλαβε τὴ δύναμί του. Πρὸ πάντων σὲ λαοὺς ποὺ ἀπὸ κληρονομικότητα ἔχουν τὸ ἰδίωμα νὰ σκέπτωνται φιλοσοφικά, ὅπως εἶναι ὁ Ἑλληνικός, τὸ μεταχειρίστηκε καταπληκτικά. Τὰ κιόσκια, τὰ βιβλιοπωλεῖα, τὰ τυπογραφεῖα, οἱ βιβλιοθῆκες, ἀκόμα τὰ σχολεῖα, τὰ σπίτια, τὰ ἐργοστάσια ἦτανε πλημμυρισμένα ἀπὸ τέτοια ἔντυπα κατασκευάσματα. Βροχὴ τὰ βιβλιαράκια καὶ τὰ ἔντυπα ἔπνιγαν τὸν κόσμο. Χιλιάδες καὶ χιλιάδες οἱ καλλίτεροι ἐκδοτικοὶ οἶκοι ἐξέδιδαν καὶ ρεκλαμάριζαν. Σὰν μανιτάρια πετάγονταν κάθε εἴδους ἀποσυνθετικὰ περιοδικὰ καὶ ἔντυπα — 200 - 300 τὸν ἀριθμὸ — κυκλοφοροῦσαν κι' ἀνακάτωναν τὰ πνεύματα καὶ τὶς ψυχὲς μὲ τὴν ἐρεθιστική τους γλῶσσα καὶ τὸ ἀποσυνθετικό τους περιεχόμενο. Ζητοῦσαν ἐπίμονα, φανερὰ καὶ κρυφὰ τὴν ἀποσύνθεσι τοῦ Κράτους, τὸ πούλημα τοῦ Ἔθνους, τὴν ἀποτελμάτωσι τοῦ Λαοῦ, τὴν διάλυσι τῆς οἰκογενείας, τὸν χλευασμὸ τῆς θρησκείας. Κι' ὅταν κανεὶς συγγραφεὺς τολμοῦσε νὰ φανῆ μὲ κανένα ἐθνικὸ σωφρονιστικὸ ἐναντίον τῆς τρέλλας αὐτῆς βιβλίο, τὸν κορόϊδευαν καὶ τὸ ξέσκιζαν στὸν Τύπο οἱ κύριοι κριτικοὶ μὲ τὸ φωτεινὸ μυαλὸ καὶ μὲ τὴν ... ἐλεύθερη σκέψι.

Τώρα ἔρχεται στερνὰ ἀπὸ τόσα βάσανα ἕνας Κυβερνήτης ἀληθινός, ἕνας ἀληθινὸς πατέρας τοῦ Λαοῦ καὶ μὲ τὴν βοήθεια ἐκείνων ποὺ δευλεύουν γιὰ τὴ γενικὴ τοῦ ἐργάτη καὶ γενικὰ τοῦ Λαοῦ ἐξύψωσι, τοῦ ὑπουργοῦ

(Συνέχεια στὴ σελίδα 744).

Στό περιθώριον

ΕΙΣ ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

Τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ναυτικῶν, ὡς πληροφορούμεθα, προσεφέρθη νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἐκπαίδευσιν τῆς Ε. Ο. Ν. εἰς τὴν ἱστιοπλοΐαν, κωπηλασίαν καὶ τὴν συναφῆ εἰς τὰ ναυτικὰ ἐν γένει προάσκησιν τῶν Φαλαγγιτῶν μας.

Χαιρετίζομεν εὐχαρίστως τὴν πρωτοβουλίαν ταύτην ἵνα οἱ νέοι μας ἀποκτήσουν ὠργανωμένην ἐκπαίδευσιν καὶ ἄσκησιν ὑπὸ τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ναυτικῶν εἰς τὰ ναυτικὰ ἔργα.

Ἡ Ἐθνική μας Νεολαία, ἡ ὁποία γνωρίζει ὅτι ἡ Ἑλλὰς εἶναι κατ' ἐξοχὴν ναυτικὸν κράτος καὶ λόγῳ γεωγραφικῆς θέσεως καὶ λόγῳ ἐμφύτου ἀγάπης τοῦ Ἕλληνος πρὸς τὴν θάλασσαν, μετ' ἰδιαζούσης ἀγάπης θὰ ἐπιδοθῇ εἰς τὴν προπαίδευσιν καὶ εἰς τὸ ἕτερον σκέλος τῶν κρατικῶν δυνάμεων, τὸ ναυτικόν, τὸ ὁποῖον τόσον λαμπρὰς καὶ ἐνδόξους σελίδας ἔχει καταλάβει εἰς τὰς δέλτους τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας.

Ἡ ἀπόφασις αὐτὴ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ναυτικῶν ἀποτελεῖ συμπλήρωμα τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ στρατιωτικοῦ προγράμματος τῆς Ε. Ο. Ν.

ΚΑΙ ΤΗΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΝ ΠΝΟΗΝ ΤΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ Ε. Ο. Ν.

«Τὸν σκαπανέα τοῦ 4ου λόχου Ρουχωτᾶν Χαράλαμπον, θανόντα σήμερον, διαγράφομεν τῆς δυνάμεως τῆς Φάλαγγος, ὡς ἐγγραφέντα εἰς τὴν Φάλαγγα τῶν Ἀγγέλων τοῦ Οὐρανίου Πατρός.

»Ὁ ἀποθανών, τὰς τελευταίας του στιγμάς, ἐμνήσθη τῆς Ὀργανώσεως, ἧς ἔσχε τὴν τιμὴν νὰ εἶναι μέλος, καὶ ὑψώσας τὴν δεξιὰν ἀπεχαιρέτησε τὴν Νεολαίαν καὶ ἀπεδήμησεν εἰς Κύριον ψιθυρίζων τὸν Ὕμνον τῆς Ε. Ο. Ν.».

Ἡ λακωνικὴ αὐτὴ ἡμερησία διαταγὴ τῆς Ε. Ο. Ν., ἀποτελοῦσα ζωντανὴν εἰκόνα τῆς ἐπελθούσης ψυχικῆς ἀναγεννήσεως τοῦ Ἑλληνόπαιδος διὰ τῆς μεταβολῆς τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ τῆς Ε. Θ. Ν., ἀποτελεῖ ταυτοχρόνως ἀδιάσειστον ἀπόδειξιν τῆς ἀσκουμένης ἐθνικῆς ἀγωγῆς ὑπ' αὐτῆς εἰς τὰ μέλη της καὶ τῆς ἀφοσιώσεως καὶ ἀγάπης τῶν Νέων εἰς τὰ ἰδανικὰ πρὸς τὰ ὁποῖα τοὺς κατευθύνει.

Ἡ ἐθνικὴ διαπαιδαγώγησις τῆς Νεολαίας, τῶν παιδιῶν μας καὶ τῶν θυγατέρων μας εἶναι τὸ ἔργον μας. Ἀνύψωσις τοῦ φρονήματος καὶ τοῦ χαρακτῆρος αὐτων εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐξασφαλίσωμεν διὰ τὴν Ἑλλάδα πολίτας μὲ φρόνημα καὶ συνειδητὰς μητέρας, νὰ τονώσωμεν τὸν οἰκογενειακὸν ρυθμόν.

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Ε. Ο. Ν. ΚΑΙ ΣΧΟΛΕΙΑ

Ὁ Ἀρχηγὸς δὲν ἀφίνει εὐκαιρία νὰ μὴν ἐκδηλώνῃ τὴν εὐγνωμοσύνη του σὲ ὅλους ὅσοι τὸν ἐπικουροῦν στὸ Μεγάλο Ἔργο τῆς ἀναπλάσεως τῆς Ἑλληνικῆς νεότητος μέσα στὸ πλαίσιο τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας.

Ἔτσι προχθὲς στὴν Ἀνωτάτη Σχολὴ Οἰκονομικῶν καὶ Ἐμπορικῶν Ἐπιστημῶν μαζὶ μὲ τὰς ὑποθήκας ποὺ ἔδωκε στοὺς διδάσκοντας καὶ διδασκομένους, δὲν παρέλειψε νὰ ἐπαμείψῃ καὶ τὴ συμβολὴ τῆς Σχολῆς στὸ ἐθνικὸ ἔργον τῆς Ε.Ο.Ν., εἰπών:

«Ἰδιαιτέρως εὐχαριστῶ τὴν Σχολὴν διὰ τὸ ἔργον αὐτῆς ὑπὲρ τῆς Ἐθνικῆς Νεολαίας, τὸ μετὰ τόσης θέρμης διεξαγόμενον καὶ εἰς τὸ ὁποῖον μετ' ἐνθουσιασμοῦ πρωτοστατεῖ....»

Θὰ ἤμεθα εὐτυχεῖς νὰ ἀναγγέλλωμεν ἑκάστοτε τοιούτου εἴδους ἐξάρσεις γιὰ ὅλα τὰ Ἐκπαιδευτήρια τοῦ Κράτους, εἰς τὰ ὁποῖα λειτουργοῦν πυρῆνες τῆς Ε.Ο.Ν.

Ἔχει τονισθῆ ἐπαρκῶς καὶ ἀπὸ τὸν Ἀρχηγὸ καὶ Ὑπεύθυνο Ὑπουργὸ τῆς Ἐθνικῆς Παιδείας, ὅτι τὸ Σχολεῖο καὶ ἡ Ε.Ο.Ν. νοοῦνται ὡς στενῶς συνεργαζόμενοι καὶ ἀλληλοσυμπληρούμενοι ἐθνικοὶ σκοποὶ καὶ πρέπει ἀπὸ τὴν πρωτοβουλίαν τῶν διευθυντῶν νὰ ὠθοῦνται καὶ νὰ παρακολουθοῦνται.

Εἰς τὰ πλούσια προγράμματα τῆς Ὀργανώσεως ἡ διεύθυνσις ἑκάστου σχολείου θὰ εὕρῃ πλῆθος ἐρεισμάτων γιὰ τὴν ἐμπέδωσι τῶν διδασκομένων γνώσεων καὶ τῆς πρακτικῆς ἐφαρμογῆς των. Ἐκεῖνο ὅμως εἰς τὸ ὁποῖον θὰ βρῇ πολύτιμο σύντροφο τὸ σχολεῖο, εἶναι ἡ καλὴ ἐφαρμογὴ τοῦ πλουσίου προγράμματος τῆς Ε.Ο.Ν. στὴν ἐξωσχολικὴ ἀπασχόλησι τοῦ μαθητοῦ μὲ τὸν ἀθλητισμό, τὶς ἐκδρομές, τὴν προπαίδευσί του στὰ στρατιωτικὰ ἔργα, στὴν ἄσκησί του στὰ ἔργα κοινῆς ὠφελείας, στὴν ἐνεργὸ συμμετοχή του στὴν ἐθνικὴ καὶ πολιτικὴ κίνησι καὶ ἰδιαίτερα στὴν πρακτικὴ ἐξάσκησι ὅλων τῶν ἀνθρωπίνων ἀρετῶν, τὰς ὁποίας ὡς ἐννοίας μονάχα ὁ νέος παίρνει ἀπὸ τῆς ἕδρας.

Ὁ πυρὴν τῆς Ε.Ο.Ν. σὲ κάθε σχολεῖο πρέπει ἐξ ἴσου στοργικὰ καὶ ἄγρυπνα νὰ παρακολουθῆται ἀπὸ τὴ διεύθυνσί του. Ἀπὸ τὴ στενὴ αὐτὴ συνεργασία δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία πὼς θὰ προέλθῃ τὸ ἀγαθὸν ποὺ καὶ ὁ Βασιλεὺς καὶ ὁ Ἀρχηγὸς καὶ τὸ Ἔθνος ὁλόκληρον προσδοκοῦν — ἡ διαμόρφωσις τῆς νέας γενεᾶς, ἀξίας νὰ ἀναδεχθῇ τὸ βάρος τῆς νέας ἀποστολῆς της, ὡς πρωτοπόρου τοῦ Γ' Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ.

'Εσὺ Νεολαία τῆς 'Ελλάδος, τὴν ὁποίαν τόσον ἐκακομεταχειρίσθηκαν αἱ δύο τυραννίαι, τοῦ κομμουνισμοῦ καὶ τοῦ κομματάρχου, καὶ σὲ ἀφῆκαν χωρὶς φροντίδα, χωρὶς ἐκπαίδευσιν, χωρὶς ἐνθουσιασμὸν καὶ χωρὶς ἰδανικά, αἰσθάνθηκες τὴν μεταβολὴν τῆς 4ης Αὐγούστου περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλον.

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

ΑΓΡΥΠΝΟΙ ΦΡΟΥΡΟΙ ΤΟΥ

Εἰς τὴν ὁδὸν Κανθάρου τοῦ Πειραιῶς — γράφει τὸ ἀστυνομικὸν δελτίον — δύο νέοι συνελήφθησαν ἐκριζώνοντες δενδρύλλια, ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ ἐφυτεύθησαν μὲ συμμετοχὴν καὶ τῆς Νεολαίας κατὰ τὴν πρὸ ἡμερῶν καθιερωθεῖσαν 'Εβδομάδα τοῦ Πρασίνου. Οἱ συλληφθέντες ὡδηγήθησαν εἰς τὸν εἰσαγγελέα καὶ θὰ πληρώσουν ὅπως τοὺς ἀξίζει εἰς τὸ δικαστήριον ποὺ θὰ προσαχθοῦν τὰ ἐπίχειρα τῆς ἐγκληματικῆς των πράξεως. 'Εὰν ἀναφέρωμεν τὸ γεγονὸς τοῦτο, τὸ κάμνομεν διότι θέλομεν νὰ διερμηνεύσωμεν ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς ὅλην τὴν ἀγανάκτησιν τῆς 'Ελληνικῆς Νεολαίας διὰ τὸν διαπραχθέντα βανδαλισμόν. Γράφομεν ἀκόμη ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, διότι θέλομεν νὰ διαπιστωθῇ ὅτι σύσσωμος ἡ κοινωνία ἀποδοκιμάζει μετὰ βδελυγμίας τὴν ἀναξίαν αὐτὴν πρᾶξιν τῶν δύο νεαρῶν κακοποιῶν, ποὺ δὲν ἠμποροῦν ἀπὸ τώρα καὶ εἰς τὸ ἑξῆς νὰ ἔχουν θέσιν μεταξὺ τῶν τιμίων μελῶν τῆς 'Ελληνικῆς Κοινωνίας. 'Αλλὰ ἀσχολούμεθα μὲ τὴν πρᾶξιν αὐτὴν καὶ διότι θέλομεν νὰ τονίσωμεν ἰδιαιτέρως ποία εἶναι ἡ θέσις ὅλων τῶν νέων τῆς 'Ελλάδος ἀπέναντι τοῦ πρασίνου. Καὶ πρέπει νὰ τὸ καταλάβουν ὅλοι πολὺ καλὰ αὐτό: "Οτι, δηλαδή, ἡ φύλαξις τοῦ πρασίνου ἔχει ἀφεθῆ εἰς τὴν φιλοπατρίαν τῶν 'Ελλήνων καὶ ἰδιαιτέρως τῶν Νέων. Κάθε Νέος, εὑρισκόμενος εἰς τοὺς δενδροφυτευμένους δρόμους, πρέπει νὰ γνωρίζῃ ὅτι εἶναι ὁ φύλαξ τῶν δενδρυλλίων αὐτῶν. Κάθε δένδρο εἶναι καὶ μιὰ ζωὴ καὶ ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος τὸ κακοποιεῖ εἶναι ἕνας κοινὸς ἐγκληματίας. 'Η γενομένη ἐξόρμησις κατὰ τὴν προχθεσινὴν ἡμέραν τοῦ πρασίνου ἔδειξεν ἀκριβῶς ποίαν θέσιν καταλαμβάνει ἡ ἰδέα του εἰς τὸ κοινωνικὸν σύνολον. Εἴδομεν τότε ὅλας τὰς τάξεις τῆς Κοινωνίας, ἀπὸ τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ 'Αρχηγοῦ μέχρι καὶ τοῦ τελευταίου πολίτου, νὰ συμβάλλουν μὲ ὅλας τὰς δυνάμεις των εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ πολλαπλασιασμοῦ τοῦ πρασίνου. Διότι γνωρίζουν ὅλοι τὰ ἐκ τοῦ δένδρου ἀγαθά, τὰ ὁποῖα πλουσίως ὁ ἄνθρωπος δρέπει ἐξ αὐτοῦ.

Οἱ Νέοι τῆς 'Οργανώσεώς μας, οἵτινες ἐμφοροῦνται ὑπὸ τῆς ἀγάπης πρὸς τὸ πράσινον καὶ εἰς τὸν πολλαπλασιασμὸν τοῦ ὁποίου μὲ δραστηριότητα συνετέλεσαν, ἂς γίνουν διδάσκαλοι καὶ πρὸς ὅλους τοὺς ἐκτὸς αὐτῆς, ἐπιβάλλοντες τὸν σεβασμὸν πρὸς τὸ δένδρον καὶ καθιστάμενοι ἄγρυπνοι φρουροὶ αὐτοῦ.

Στὸ περιθώριον

ΑΙ ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑΙ

'Απὸ τὰ ἁπανταχοῦ τῆς 'Ελλάδος τμήματα τῆς 'Οργανώσεως καταφθάνουν ἀθρόαι αἱ πληροφορίαι περὶ τῶν μεγάλων προετοιμασιῶν, αἱ ὁποῖαι γίνονται διὰ τὸν ἑορτασμὸν τῆς 'Εθνικῆς 'Επετείου τῆς 25ης Μαρτίου.

'Η Ε. Ο. Ν., ἡ ὁποία ἀποτελεῖ σήμερον τὴν πρωτοπρίαν τοῦ "Εθνους εἰς ἁπάσας τὰς ἐθνικὰς ἐκδηλώσεις, θὰ δώσῃ ὁλόκληρον τὸ βάρος τῆς δράσεώς της διὰ τὸν ἐθνικώτερον πανηγυρισμὸν τῆς Μεγάλης αὐτῆς 'Επετείου, ἐφέτος μάλιστα ὁπότε ἡ ἀριθμητική της δύναμις, ἡ ἄσκησις καὶ ἡ ἐκπαίδευσις τῶν μελῶν της ἔλαβε τοιαύτας κολοσσιαίας διαστάσεις εἰς ἀριθμὸν καὶ πρόοδον. 'Η πρωτοβουλία, εἴμεθα βέβαιοι, τῶν ἁπανταχοῦ Περιφερειακῶν Διοικήσεων θὰ δώσῃ διὰ τῆς λαμπρότητος τοῦ τοπικοῦ ἑορτασμοῦ τῆς Περιφερείας των εἰς τὰ μέλη, ἀλλὰ καὶ τὸ 'Ελληνικὸν κοινὸν τὴν σημασίαν τὴν ὁποίαν ἡ 'Οργάνωσις ἀποδίδει εἰς τὴν ἱερὰν ἐκείνην ἡμέραν, τὴν ὁποίαν μὴ ὑστεροῦσα καὶ ἡ «Νεολαία» θὰ ἑορτάσῃ ἐπίσης διὰ τοῦ λαμπροῦ πανηγυρικοῦ τεύχους της, ὅπερ ἀπὸ τοῦδε προετοιμάζει.

Η ΤΑΙΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΥΠΟΔΟΧΗΝ ΤΟΥ ΚΙΛΚΙΣ

Εἰς τοὺς κινηματογράφους προεβλήθη τὰς ἡμέρας αὐτὰς μία ὡραία ταινία ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ 'Αρχηγοῦ εἰς τὸ Κιλκίς. 'Η ταινία αὕτη εἶναι ἀφιερωμένη κυρίως εἰς τὴν Νεολαίαν, διότι πρὸς αὐτὴν ὁμιλεῖ μὲ τὴν σταθεράν, τὴν ἐπιβλητικήν του φωνὴν ὁ 'Αρχηγός. "Οσοι παρηκολούθησαν τὴν προβολὴν ᾐσθάνθησαν συγκίνησιν καὶ ἐνθουσιασμόν. Συγκίνησιν, διότι βλέπουν πῶς ἕνας 'Αρχηγός, ὑποχρεωμένος νὰ ἀπορροφᾶται ἀπὸ τὰς πολλαπλᾶς τοῦ Κράτους ὑποθέσεις, εὑρίσκει ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐπιδείξῃ ὅλην του τὴν ἀγάπην, ὅλην του τὴν στοργὴν πρὸς τὴν χρυσῆν Νεολαίαν τοῦ "Εθνους. Καὶ ἐνθουσιασμόν, διότι βλέπουν ποῖος μεγάλος 'Αρχηγὸς κατευθύνει τὰς τύχας τῆς Νεολαίας, τῆς μόνης ἐλπίδος τῆς 'Ελλάδος τῆς αὔριον.

Οἱ νέοι καὶ τῆς 'Ελλάδος τῶν 'Επαρχιῶν πρέπει νὰ ἰδοῦν εἰς ὅλας τὰς πόλεις ποὺ θὰ προβληθῇ τὴν ταινίαν αὐτὴν καὶ νὰ ἐκδηλώσουν μὲ ὅλον τὸν ἐνθουσιασμόν των, μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς των, τὴν εὐγνωμοσύνην των πρὸς τὸν Μεγάλον μας 'Αρχηγὸν καὶ τὴν ἀφοσίωσιν καὶ πίστιν ποὺ τοῦ ὀφείλουν.

Ἑλληνικὸν διήγημα

ΜΙΑ ΔΙΔΑΚΤΙΚΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

Ο Νικόλας τοῦ Τουρνᾶ ἦταν καλόκαρδος γέρος καὶ νοικοκύρης στὸ χωριὸ κι' εὐκατάστατος.

Εἶχε τρεῖς γυιοὺς παντρεμένους. Γρηὰ ὅμως δὲν εἶχε. Ἡ πιστὴ κι' ἀφωσιωμένη γυναῖκα του, ὕστερ' ἀπὸ βαρειὰ ἀρρώστεια, τοῦ ἄφησε χρόνια — πᾶν' δυὸ μῆνες τώρα.

Βαρειὰ πληγωμένος, ἀπ' τὴ σκληρὴ ἀπώλεια, ὁ Νικόλας εἶχε καταντήσει ἕρμαιο σκέψεων, ἀναλόγως πρὸς τὴ ζωὴ ποὺ περνοῦσε τώρα. Ἡ ξαφνικὴ ἀπώλεια ἦταν γι' αὐτὸν ἰσοδύναμη μ' ἀναπηρία.

— Τὄφαγες, βρὲ Νικόλα, τὰ ψωμιά σου στὸν κόσμο τοῦτο! ἔλεγε. Τί ἄλλο σοῦ μένει τάχα, παρὰ νὰ περιμένης πότε θὰ σημάνη ἡ ὥρα σου καὶ γιὰ τὸν ἄλλο;... Ἂς διοικοῦνε ἀπὸ τώρα τὰ παιδιά σου! Αὐτὰ δουλεύουν στὰ χωράφια καὶ στὸ μαντρὶ κι' αὐτὰ γεννοβολᾶνε. Ἐσὺ τρῶς μονάχα. Κι' ἔτσι ξεκόβεις τὰ παλαμάρια, ποὺ σὲ συνδέουν μὲ τὸν ψεύτικο τὸν κόσμο ἐδῶ, καὶ μπορεῖς ν' ἀφιερώσης τὴν ψυχή σου στὸν Πλάστη. Σοῦ φτάνουν τὰ τρία παιδιά σου, γιὰ τὸ φαγί. Μιὰ στοῦ ἑνὸς καὶ μιὰ στοῦ ἄλλου, θὰ περάσης ὅπως - ὅπως τὰ λίγα χρόνια ποὺ σοῦ χρωστάει ἀκόμα ὁ Ὕψιστος, ὥσπου νὰ πᾷς νὰ ἡσυχάσης κοντὰ στὴν γυναῖκα σου...

Ἐξαιρετικὰ σοφὲς οἱ παραπάνω σκέψεις. Τὶς ἀνεκοίνωσε μάλιστα καὶ στὸ μουχτάρη τοῦ χωριοῦ, κι' ἐκεῖνος τὶς βρῆκε ἀνεπιφύλαχτα ἀξιόλογες.

— Τοὺς κάνεις δηλαδὴ ἀπὸ σήμερα νοικοκυραίους κι' αὐτοὶ θ' ἀγαπᾶνε πιὸ πολὺ τὴν περιουσία, ποὺ θὰ θεωρήσουνε καθαυτὸ δική τους. Ἔτσι καὶ τὸ νοικοκυριὸ θὰ περισσέψη γρήγορα καὶ τὸ σπίτι, ποὔν' ἕνα, θὰ γίνη μὲ τὸν καιρὸ δυὸ καὶ τρία, κατὰ πῶς γίνεται καὶ μὲ τὰ μελίσσια μου...

Ἔτσι εἶπε ὁ μουχτάρης καὶ τὴν ἄλλη μέρα κατεβαίνουν μαζὶ στὴν πολιτεία καὶ παρουσιάζονται στὸ σαράγι:

— Θέλω, δηλώνει ὁ Νικόλας, νὰ μοιράσω, ζῶντας, τὴν περιουσία στὰ παιδιά μου. Μεταγράψτε, σᾶς παρακαλῶ, κτίρια, λεφτά, χωράφια, δέντρα, ὡς καὶ τὰ ζῶα ποὺ ἔχω στὸ μαντρὶ καὶ τὶς κόττες ποὺ ἔχω στὸ κοτέτσι μου, στ' ὄνομα τοῦ καθενός, κατὰ τὴν ἀξία τους. Ἔτσι, ὥστε νὰ μὴ γίνη ἀδικία κανενός...

Καὶ δὲν ἀφίνει, ὁ εὐλογημένος, γιὰ τὸν ἑαυτό του τίποτα!... Ἱεροφάντης τῶν παλαιῶν παραδόσεων, ψυχὴ ἁπλῆ καὶ ἀλτρουϊστική, κάνει ὅπως τοῦ ὑπαγορεύει ὁ ἐσωτερικός του ἄνθρωπος. Βγάζει δηλαδὴ τὸν ἑαυτό του ἔξω ἀπὸ τὴν πλάστιγγα, σὰν περιφρονητέο παράγοντα καὶ τακτοποιεῖ μονάχα τὰ παιδιά του.

— Κι' αὐτά, λέγει ἀπὸ μέσα του, θὰ σκεφθοῦν ἀνάλογα γιὰ μένα.

Βδομάδα ὅμως δὲν περνάει κι' ἡ φιλόστοργη ἐμπιστοσύνη τοῦ Νικόλα ἀποδεικνύεται ἀστήριχτη. Τὸ διάβημα, ποὺ ἐπεχείρησε στὸ σεράγι, δὲν μπορεῖ τώρα νὰ χαρακτηρισθῇ ἀλλοιώτικα, παρὰ ὡς ἡ πιὸ ἀσύνετη πρᾶξι τῆς ζωῆς του!...

Ἄλλες προϋποθέσεις, ἀπὸ κεῖνες ποὺ ὑπολόγιζε αὐτός, ξεφυτρώνουν στὴν ἐπιφάνεια: Ἡ πηγὴ τῶν παροχῶν, ἀπὸ μέρους του, ἔκλεισε, ὅπως κλείνει ὁ κεντρικὸς ἀγωγὸς ὑδραγωγείου. Προσδοκία λοιπὸν ἀνταποδόσεων ἀποκλείεται. Ποιὰ θὰ εἶναι ἡ ἀνταμοιβὴ τῆς υἱϊκῆς στοργῆς ἀπὸ τώρα; Ποιὸ ὑλικὸ θὰ ἐκτρέφη τὸ ἐνδιαφέρο τους καὶ ποιὸ τριπόδι θὰ στηρίζη τὴ λατρεία ποὺ θὰ τοῦ δείξουν; Χωρὶς τὴν προσδοκία τῆς ἀνταλλαγῆς ἀμφιβάλλω ἂν θὰ βρίσκουνταν καὶ γρηοῦλες ἀκόμα στὸν κόσμο ν' ἀνάβουν κεριὰ καὶ νὰ καῖνε λιβανωτὰ στοὺς ἁγίους των.

Οἱ νύφες του τότε τοῦδιναν καὶ τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα.

Ἀλήθεια, πρῶτες οἱ νύφες ἔπαψαν νὰ ἐνδιαφέρωνται γιὰ τὸ γέρο κι' οἱ γυιοί του δέ, ὅσες φορὲς τὸν συναντοῦσαν, γίνονταν πολυάσχολοι καὶ τὄστριβαν ἀπὸ κοντά του. Τί τὰ θέλετε; Ἦρθε καιρὸς κι' ὁ γέρος πείνασε. Τοὔλειψε ὁ καπνός, τοῦ λεῖψαν τὰ τσιγαρόχαρτα, ἄδειασε τὸ κουτί του, ποὺ ἦταν γεμᾶτο τὸ μισὸ μὲ καφὲ καὶ τὸ ἄλλο μισὸ μὲ ζάχαρι καὶ τέλος ἔσβυσε καὶ τὸ σαμοβαράκι, ποὺ τοῦ εἶχε κάμει δῶρο ἡ γρηά του, καὶ στέγνωσε καὶ τὸ μπουκάλι ποὺ περιεῖχε τὸ μυρωδᾶτο του ροῦμι.

Τρεῖς φορὲς μίλησε γιὰ τὸ ροῦμι αὐτὸ σ' ἐπήκοο τῶν παιδιῶν του ὁ γέρος καὶ μόλις-μόλις κατάφεραν νὰ τοῦ ξαναγεμίσουν τὸ μπουκάλι. Κι' αὐτό, ἀπ' τὸ πιὸ φτηνὸ καὶ τὸ πιὸ νοθευμένο εἶδος ποὺ περιεῖχε ἡ ἀγορά.

— Ροῦμι τοῦτο, ροῦμι κι' ἐκεῖνο. Μὰ πέντε ἔχει αὐτὸ καὶ δυὸ γρόσια μόνο ἐκεῖνο. Ἀπὸ ποιὸ θέλετε νὰ σᾶς βάλω;

— Ἀπὸ κεῖνο! ἀπαντᾷ ὁ ἕνας ὁ γυιὸς κι' ὁ ἄλλος ρωτάει:

— Μήπως ἔχει κι' ἄλλο, ποὺ νἆναι φτηνότερο;...

Εἶχε φτάσει ὁ γέρο - Νικόλας σὲ ἐλεεινὸ χάλι ἀπὸ τὴν ἐγκατάλειψι καὶ γι' αὐτὸ μιὰ μέρα ἀποφάσισε νὰ κατεβῆ καὶ πάλι στὴν πολιτεία. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως ὄχι γιὰ μεταγραφές, ποὺ δὲν εἶχε κἂν τί νὰ μεταγράψη, παρὰ γιὰ νὰ ἐκθέση τὴν κατάντια του στὸ φίλο του τὸν Παντελῆ καὶ νὰ ἐπικαλεσθῆ τὴ συνδρομή του:

— Ἀχ, ἀγαπητέ μου Παντελῆ, καὶ πῶς νὰ σοῦ περιγράψω τὸ χάλι μου;

Καὶ τὰ διηγεῖται ὅλα, μὲ τὸ νῖ καὶ μὲ τὸ σῖγμα.

— Ἆ ἔτσι; τοῦ κάνει στενάζοντας ὁ φίλος του καὶ βυθίζεται σὲ σιωπηλὴ συλλογή.

Ὁ γέρο-Νικόλας τὸν κυττάζει μ' ἐρωτηματικὸ ὕφος, πασχίζοντας νὰ μαντέψη τοὺς λογισμούς του. Κι' ὁ Παντελῆς κυττάζει χάμω, σὰν νὰ ψάχνη γιὰ κάτι ποὺ ἔχασε, διευθετῶντας ταυτόχ ρ ο ν α νευρικὰ καὶ μασῶντας τὴν ἄκρη τοῦ μουστακιοῦ του.

— Ἄκου Νικόλα, τοῦ λέει ἔξαφνα καὶ μ' ἀποφασιστικὸ τόνο ὁ φίλος του. Θέλεις, ἀπὸ αὔριο κι' ὅλας, ἡ κατάστασί σου νὰ γίνη ἀλλοιώτικη;... Μὲ μιὰ συμφωνία ὅμως, πρόσεχε! Θὰ κάνης ὅ,τι θὰ σοῦ λέω ἐγώ. Δὲν θὰ κάμης τίποτα, ἀπὸ τώρα, τοῦ κεφαλιοῦ σου!...

Καὶ τὸ γόνιμο κεφάλι τοῦ κὺρ Παντελῆ ἔχει πιὰ καταστρώσει ἕνα σχέδιο κι' ἀρχίζει κι' ὅλας ἀμέσως τὴν ἐφαρμογή του. Ἀνοίγει δηλαδὴ τὴ βαρειὰ πόρτα τῆς κάσσας του καὶ βγάζει ἀπὸ μέσα μετζήτια καὶ λίρες.

— Πάρε, τοῦ λέει, αὐτὲς τὶς πενῆντα λίρες καὶ τράβα κατ' εὐθεῖαν στὸ χωριό σου. Βρὲς ἕνα λαγῆνι, γέμισέ το, ὡς τὸ λαιμό, μὲ βότσαλα κι' ἀπὸ πάνω ρίξε τὶς λίρες αὐτές. Ἔπειτα κάλεσε μιὰν ἀπ' τὶς νύφες σου, κατὰ προτίμησι ἐκείνη ποὺ φλυαρεῖ πιὸ πολὺ ἀπ' τὶς ἄλλες, καὶ βγάλε μπροστά της μιὰ λίρα ἀπ' τὸ λαγῆνι, μὲ προφύλαξι ὅμως, τάχα σὰ νὰ μὴ θέλης νὰ δῆ κι' ἐκείνη τὶς λίρες ποὺ ἔχεις. «Δὲν ἤθελα, πές, νὰ τὶς ἐγγίξω ὡς τώρα. Ἐπειδὴ ὅμως θὰ κουβαλήσω αὔριο τὸ λαγῆνι στὴ χώρα, πρέπει νὰ μοῦ χαλάσης μιὰ λίρα σὲ κανένα μπακάλικο ἢ στὴν ἀνάγκη στὸ παγκάρι τῆς ἐκκλησίας. Μὴν τῆς ὅμως τίποτα κανενός! Ἄκουσες;» Ἡ σύστασι αὐτὴ εἶναι ἀπαραίτητη ἀπὸ μέρους σου. Μόνο ἔτσι δὲν θ' ἀφήση ἡ νύφη σου ἄνθρωπο στὸ χωριό σας, ποὺ νὰ μὴ μάθη, τὴν ἴδια μέρα, πῶς ἔχεις ἕνα λαγῆνι γεμᾶτο φλουριά... Τὸ μυστικὸ θὰ τῆς γίνη ἀναμμένο κάρβουνο στὸ στόμα... Τὴν ἄλλη μέρα θὰ πάρης ἕνα σεντουκάκι, θὰ βάλης μέσα

(Συνέχεια στὴ σελίδα 740)

Μιὰ ἐνδιαφέρουσα ἔρευνα

Η ΙΔΕΑ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΣΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

Η 4η Αὐγούστου δὲν εἶναι μόνο μιὰ ἱστορικὴ ἡμέρα γιὰ τὴν πολιτικὴ τῆς χώρας μας, ἀλλὰ καὶ γι' αὐτὴν τὴν Νεολαία. Πρὸ πάντων γι' αὐτήν. Τὰ ἰδανικὰ τῆς φυλῆς ἀπὸ αὐτῆς τῆς ἡμέρας ἄρχισαν νὰ ζοῦν πάλιν. Ὁ ἐνθουσιασμὸς πλημμύρισε τὸ στῆθος τῶν παιδιῶν. Ἡ λέξις πατρίδα ἔπαυσε νὰ ἔχη τὴν ἀφῃρημένην ἔννοιαν. Τὸ χαμόγελο ἄνθισε στὰ χείλη. Τὸ βλέμμα ζωήρεψε καὶ τὸ χέρι ὑψώθη σὲ σημεῖο τοῦ σταυροῦ. Πατρίδα, παιδεία, θρησκεία, νὰ ὁ σκοπὸς τῶν δασκάλων τῆς νέας γενεᾶς. Ὅταν δὲν ἀγαπᾶς τὴν πατρίδα σου, δὲν σέβεσαι τοὺς γονεῖς σου, δὲν μορφώνεσαι καὶ δὲν πιστεύῃς στὸ Θεό, εἶσαι ἕνας χαμένος. Εἶσαι βάρος τῆς γῆς.

Μὰ γιὰ ἐλᾶτε νὰ κάνουμε μιὰ βόλτα στὰ σχολεῖα μας. Γιὰ νὰ ἰδοῦμε πῶς ἀντιλαμβάνονται τὰ παιδιὰ τὴν σημασίαν καὶ τὸν σκοπὸν τῆς Νεολαίας. Γιὰ νὰ ἀκούσουμε τί λέγουν οἱ δασκάλοι των κι' ὁ κόσμος ποὺ φροντίζει γι' αὐτούς.

Ἀπὸ ποῦ θ' ἀρχίσουμε; Μά, φυσικά, ἀπὸ τὸ Α' Γυμνάσιο τῶν Ἀρρένων, γιὰ νὰ πάρουμε καὶ μιὰ σειρά.

Στὸ Γυμνάσιο αὐτὸ οἱ νέοι ζοῦν ἀδελφωμένοι καὶ ἀφωσιωμένοι στὶς ἀσχολίες τους. Ὁ γυμνασιάρχης καὶ ὅλοι οἱ καθηγηταὶ ἐπῆραν μ' ἀληθινὴ ἀγάπη τὴν ὀργάνωσι τῆς νεολαίας καὶ ἐργάζονται δραστήρια γιὰ τὴν ὅσον τὸ δυνατὸν μεγαλυτέραν ἐπιτυχίαν της.

«Ἡ νεολαία, μᾶς δηλώνει ὁ γυμνασιάρχης, μᾶς ὑποβοηθεῖ στὸ δύσκολο ἔργο τῆς ἀναπλάσεως τῆς ψυχῆς τοῦ παιδιοῦ. Τὸ κάνει ν' ἀποκτήσῃ προσωπικότητα. Νὰ καταλάβῃ τὴν ἀξία του ὡς ἄτομο καὶ ὡς σύνολον. Τοῦ δίδει τὰ μέσα ν' ἀναπτύξῃ ὅλη τὴν δραστηριότητά του. Νὰ ἐκδηλώσῃ κάθε τι καλὸ ποὺ εὑρίσκεται στὴν ψυχή του. Νὰ τὸ κάμῃ ἀληθινὸν Ἕλληνα».

— Πῶς εἶναι ὠργανωμένη ἡ νεολαία;

— Μὰ σ' αὐτὸ εἶναι ἁρμόδιος νὰ σᾶς ἀπαντήσῃ καλλίτερα ὁ καθηγητὴς τῶν Ἑλληνικῶν ὁ ὁποῖος καὶ ἔχει ἀναλάβει αὐτὸ τὸ ἱερὸν ἔργον.

Ὁ καθηγητὴς τῶν ἑλληνικῶν εἶναι ἕνας φοβερὸς ἄνθρωπος. Στύβει, ὅπως λένε, τὴν πέτρα. Ὅταν μιλάῃ, ὅταν κινῆται, ὅταν χειρονομῇ, νομίζεις ὅτι θὰ γκρεμισθῇ τὸ σύμπαν. Καὶ ἔχει πάρει κατάκαρδα τὴν διαπαιδαγώγησι τῆς νεολαίας.

«Πρέπει νὰ γίνουν ἀληθινὰ Ἑλληνόπουλα, μᾶς λέγει. Νὰ καταλάβουν τὴν σημασία τῆς πατρίδος. Νὰ ἀντιληφθοῦν ὅλο τὸ δημιουργικὸ ἔργο τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως. Γι' αὐτὸ παίρνω μερικὰ λόγια ἀπὸ τὶς ὁμιλίες τοῦ κ. Προέδρου καὶ τοὺς τὶς ἀναπτύσσω:

»Νά, τοὺς λέω, πῶς σᾶς θέλει ὁ Κυβερνήτης μας. Ἀληθινὰ Ἑλληνόπουλα γεμᾶτα θάρρος, ὑγεία καὶ ὀμορφιά. Θέλει νὰ ἔχετε εὐγένεια ψυχῆς, ζωηρὴ ἀντίληψι, καὶ νὰ εἶσαστε πρόθυμοι νὰ ὑπερασπίσετε τὰ δίκαιά σας». Οἱ ὁμιλίες αὐτὲς γίνονται πάντα κάθε Κυριακὴ μετὰ τὴν ἐκκλησία στὸ σχολειό. Μὰ καὶ συχνὰ κατὰ τὴν διάρκεια ἑνὸς περιπάτου ὡς τὸν Ἅγιο Δημήτρη, κοντὰ στὴν Ἀκρόπολι, ὅταν ὁ καιρὸς εἶναι καλός.

»Τὸ παιδὶ σιγὰ σιγὰ ἀρχίζει νὰ σκέπτεται, νὰ ζῇ ὅλα αὐτὰ ποὺ τοῦ λέμε. Νὰ τὰ βλέπῃ πραγματοποιούμενα καὶ ν' ἀγαπάῃ μὲ ἀφοσίωσι πλέον τὴν ὀργάνωσί του.

»Κι' ἡ ἀπόδειξις αὐτοῦ εἶναι τὸ ὅτι ὁ ἔρανος ποὺ ἐκάναμε στὸ σχολειὸ γιὰ τὴν στολὴν τοῦ φαλαγγίτου ἀπέδωσεν ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα. Ἐπίσης δωρήσαμε βιβλία στοὺς Ἀκρίτας τῶν συνόρων. Μὰ τὸ ἔργο μας δὲν σταματᾷ ἐδῶ. Τώρα μόλις ἀρχίζει. Ἔχουμε νὰ κάμουμε πολλὰ πράγματα γιὰ τὴν νεολαία. Καὶ μὲ τὸν ἐνθουσιασμὸ ποὺ ἔχουμε καὶ τὴν ὑποστήριξι τοῦ Ἐθνικοῦ Κυβερνήτου θὰ τὰ καταφέρουμε».

* * *

Τὸν ἴδιο ἐνθουσιασμὸ εὑρίσκομε καὶ στὸ Α' Γυμνάσιο Θηλέων. Ἡ προπαγάνδα γιὰ τὴν νεολαία ἄρχισε ἐκεῖ πέρα μὲ μιὰ ὁμιλία ποὺ ἔκαμε ὁ γυμνασιάρχης πρὸς τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς κηδεμόνας τῶν μαθητῶν περὶ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος Νοεμβρίου. Τοὺς ἀνέπτυξε τὴν σημασίαν τῆς ἀρξαμένης ἐργασίας, τοὺς προέτρεψε νὰ τὸν βοηθήσουν καὶ κατάφερε νὰ τοὺς κάμῃ νὰ ἀφήσουν τὰ παιδιά τους νὰ ἐγγραφοῦν στὴν Νεολαία καὶ νὰ τὸ θεωρήσουν μάλιστα αὐτὸ πολὺ τιμητικόν. Ἔπειτα ἡ καθηγήτρια τῆς γυμναστικῆς ἀνέλαβε τὴν διδασκαλίαν καὶ τὴν διαπαιδαγώγησιν τῶν φαλαγγιτισσῶν, ἐνῷ συγχρόνως ὅλοι οἱ καθηγηταὶ κάθε φορὰ ποὺ τοὺς δίδεται ἡ εὐκαιρία ὁμιλοῦν καὶ ἐργάζονται διὰ τὴν διάδοσιν καὶ τὴν ἀνάπτυξιν αὐτῆς τῆς ἰδέας.

Ἡ διδασκαλία γίνεται σὲ διάφορες ἐκδρομὲς καὶ μέσα στὸ σχολειό, μὲ κατάλληλες γιὰ τὰ παιδιὰ ὁμιλίες. Ἄλλως τε στὸ Α' Γυμνάσιο Θηλέων καὶ ὁ ἴδιος ὁ Πρόεδρος, ὁ ὁποῖος τὸ ἐπεσκέφθη τὴν 1ην Ἰανουαρίου μὲ τοὺς ἄλλους ἐπιτελεῖς καὶ ἔκοψε τὴν πῆττα, εὑρῆκε ἕνα σωρὸ καλὰ λόγια νὰ πῇ γιὰ τὴν γινομένην ἐργασίαν καὶ νὰ μιλήσῃ ἄλλη μιὰ φορὰ γιὰ τὸν ἐνθουσιασμὸ καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην μὲ τὴν ὁποίαν ἡ Νεολαία περιέβαλε τὴν δημιουργικὴν ἐργασίαν του.

Στὸ γυμνάσιο αὐτὸ ὅμως πηγαίνουν παιδιὰ ἀπὸ ὅλες τὶς συνοικίες. Ἀκόμα καὶ ἀπὸ τὴν Ἡλιούπολι, τὰ Πετράλωνα καὶ τὸ Περιστέρι. Εἶναι τὸ σχολειὸ μὲ τὰ περισσότερα παιδιὰ τῶν βιοπαλαιστῶν. Τοιουτοτρόπως ἀντιμετωπίσθη τὸ πρόβλημα τῆς στολῆς των, τὸ ὁποῖον δὲν ἦτο καὶ τόσον εὔκολον νὰ λυθῇ. Πάντως διεκανονίσθη μὲ τὸν πλέον καλλίτερον τρόπον καὶ ἕνας μεγάλος ἀριθμὸς εὐσταλῶν φαλαγγιτισσῶν προσετέθη στὸ μεγάλο σύνολον τῶν παιδιῶν καὶ τῶν κοριτσιῶν ποὺ ἀποτελοῦν τὴν Ἐθνικὴν Ὀργάνωσιν τῆς Νεολαίας.

Δ.

Φαλαγγῖται τοῦ Α' Γυμνασίου Ἀρρένων.

Φαλαγγῖται τοῦ Α' Γυμνασίου Ἀρρένων.

Ἀπὸ τὴ Βυζαντινὴ Ἐποποιΐα

ΜΕ ΤΟ ΝΙΚΗΦΟΡΟ ΦΩΚΑ

ὑπὸ : Μ. ΑΝ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τὸ δεύτερο βρῆκε πολὺ ἀντίδραση γιατί, ὅπως ἔλεγαν μερικοί, ἡ παρουσία τόσων κοσμικῶν θ' ἄλλαζε τὸν χαρακτῆρα τῆς μονῆς ποὺ ἔπρεπε νὰ εἶναι τόπος προσευχῆς καὶ γαλήνης. «Ὄχι μόνον ὁ κλύδων τῆς ζωῆς μὰ οὔτε καὶ ὁ θόρυβός του δὲν ἔπρεπε νὰ φτάνη ὡς ἐκεῖ...».

Ὕστερα ἀπὸ πολλὲς συζητήσεις, ποὺ ἔγιναν μὲ πολὺ φανατισμὸ καὶ πεῖσμα κι' ἀπὸ τὰ δυὸ μέρη, καταστάλαξαν στὸ ἑξῆς: Οἱ ἐργάτες θὰ ἔμεναν ἔξω ἀπὸ τὸν περίβολο, σὲ ἰδιαίτερο οἴκημα, ποὺ θὰ χτίζονταν ἐπίτηδες, καὶ δὲ θὰ εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ μπαίνουν στὴ μονὴ παρὰ μόνο τὶς Κυριακὲς καὶ τὶς μεγάλες σκόλες γιὰ νὰ παρακολουθήσουν τὴ λειτουργία... Ἀπαραίτητα ἔπρεπε νὰ εἶναι ἀνύπαντροι.

Ὡς τόσο, μ' ὅλο ποὺ συμφώνησαν, μερικοὶ ἐξακολουθοῦσαν νάχουν ἀντιρρήσεις, συζητοῦσαν ἰδιαιτέρως, μουρμούριζαν καὶ τοῦτο στάθηκε ἀφορμὴ νὰ χωρίσουν πιὸ ὕστερα οἱ πατέρες σὲ δυὸ κόμματα. Ἡ συζήτηση αὐτὴ ποὺ ἔγινε σ' ἕνα ἀσήμαντο μοναστῆρι, ἦταν μοιραῖο νὰ γίνη σ' ὁλόκληρη τὴν αὐτοκρατορία ἀργότερα, ὅταν καὶ αὐτὴ βρέθηκε κάτω ἀπὸ παρόμοιες συνθῆκες· γιατὶ οἱ ἴδιοι νόμοι ὁρίζουν καὶ τὸ μικρὸ καὶ τὸ μεγάλο. Καὶ πολλὲς φορὲς ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ γυρίση στεριὲς καὶ θάλασσες γιὰ νὰ γνωρίση τὴ ζωὴ καὶ τὸν ὅμοιο του· μπορεῖ νὰ τὸν σπουδάση καὶ μέσα στὰ σύνορα τοῦ χωριοῦ του καὶ ἀκόμα στὸ στενότερο κύκλο τὸ δικό του, φτάνει νὰ παρατηρῆ καὶ νἆναι στοχαστικός. Τὰ λόγια τοῦ Εὐτύχιου ἂν μποροῦσαν ν' ἀκουστοῦν ἔξω ἀπὸ τὸ μαντρότοιχο καὶ ν' ἁπλωθοῦν σ' ὁλόκληρη τὴ χώρα καὶ ν' ἀντιλαλοῦν ἀδιάκοπα ἀπὸ βουνὸ σὲ βουνὸ ἔτσι ποὺ νὰ κρατοῦν ἄγρυπνες τὶς ψυχές, ὅλες τὶς ψυχές, στὰ μελλούμενα χρόνια

«ὁ Θεὸς εἶναι μονάχα μαζὶ μὲ τοὺς φρόνιμους καὶ τοὺς γενναίους»,

τὸ δίχως ἄλλο ἡ τύχη τῆς Αὐτοκρατορίας θἄτανε διαφορετική...

Τὸ βραδάκι ὁ Γρηγόρης, ὅπως πάντα, πῆγε νὰ κάνη τὸ μάθημά του. Ἡ νέα κατάσταση εἶχε ἐπιδράσει καὶ σ' αὐτόν. Τὸ σχέδιό του εἶχε ματαιωθῆ ὁριστικὰ γιατὶ βέβαια ἡ ἐπίβλεψη τώρα μέρα καὶ νύχτα θἄταν ἄγρυπνη· μὰ τὸ περισσότερο γιατὶ ἀναγκάστηκε νὰ τὸ ὁμολογήση. Πῶς νὰ δικαιολογήση ὡρισμένα γεγονότα; Τὸ πῶς βρέθηκε π. χ. στὸ κελλί του τὴν ὥρα τοῦ συναγερμοῦ. Ἐξ ἄλλου ἡ ἐπιθυμία του νὰ φύγη δὲν ἦταν πιὰ τόσο ἔντονη. Ἡ ζωὴ στὸ μοναστῆρι μὲ τὴν ἐνδεχόμενη πάντα περιπέτεια μιᾶς νέας ἐπιθέσεως τῶν κουρσάρων ἔπαιρνε κάποιο ἐνδιαφέρον καὶ κινοῦσε γόνιμα τὴν φαντασία του.

Ἂν ἤξερε ὅμως τί εἶχε εἰπωθῆ στὸ συμβούλιο σχετικὰ μ' αὐτά... Οἱ πατέρες μόλις ἄκουσαν πὼς ὁ Γρηγόρης κύτταξε νὰ φύγη κρυφά, ἀναστατώθηκαν. Τὸ θεώρησαν ἀγνωμοσύνη ἀπὸ μέρους του, ἔνδειξι κακοῦ χαρακτῆρα κλπ. Μ' ὅλο ποὺ ἡ διαγωγή του τὴ νύχτα τῆς ἐπιθέσεως ἦταν δίχως ἄλλο παραδειγματική...

Ὁ πάτερ Εὐτύχιος πῆρε τὸ μέρος του:

— Μὴν κρίνετε τόσο αὐστηρὰ γιατὶ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβετε γίνεστε ἄδικοι... Τὸ παιδὶ εἶναι γιομάτο ζωὴ καὶ τὸ ἀπέδειξε... δὲν μπορεῖ νὰ μείνη κλεισμένο ἀνάμεσα σὲ γέροντους σκυθρωποὺς κι' ἀμίλητους...

— ... ποὺ τὸ εὐεργέτησαν, διέκοψε κάποιος.

— Τὸ καθῆκον μας κάναμε, πάτερ μου...

— Νά, τὰ ὀψώνια τῆς ἁμαρτίας! πρόσθεσε ἄλλος, ποὺ ἐξ ἀρχῆς εἶχε τὴ γνώμη πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ παραβοῦν τὸν κανονισμὸ γιὰ χάρι ὁποιουδήποτε... καὶ χτυποῦσε μὲ πεῖσμα τὴ μαγκούρα του στὸ πάτωμα...

— Συμφωνῶ, εἶπε ὁ Εὐτύχιος, μὰ ἁμαρτία θἆταν ἂν ἐπιμένατε νὰ κρατοῦμε τὸ γερὸ αὐτὸ πλάσμα περιωρισμένο κι' ἄνεργο στὸ μαντρότοιχο τοῦ μοναστηριοῦ. Εἶναι ἕνας στρατιώτης τοῦ Χριστοῦ... Οἱ κλεισοῦρες τῆς Κιλικίας τὸν φωνάζουν... Μὲ ποιὸ δικαίωμα θὰ τὸν ἐμποδίσουμε ἀπὸ τὸ ἔργο ποὺ ὁ Θεὸς τοῦ ἀνάθεσε καὶ τὸν προίκισε γι' αὐτὸ μὲ ἀνάλογο κορμὶ καὶ φρόνημα; Ὅ,τι μπόρεσα ὡς τώρα, τὸ ἔκανα γιὰ τὸ γυιὸ τοῦ Ἰωάννη Κομιτᾶ. Τὸ παρὰ πάνω δὲν περνᾶ ἀπὸ τὸ χέρι μου... Μὰ καὶ γιὰ τὸ παρὰ πάνω αὐτὸ χρέος μας εἶναι νὰ φροντίσουμε.

Δεν φοβάμαι τιμωρία, είπε ὁ Γρηγόρης, ἀντικρύζοντας ὑπερήφανα τὸν πάτερ Εὐτύχιο.

Τὸ συμβούλιο στὸ τέλος παραδέχτηκε τὴ γνώμη τοῦ Εὐτύχιου...

Ὡς τόσο ὁ Γρηγόρης δὲν εἶχε ἰδέα καὶ καθὼς ἀνέβαινε τὰ σκαλιὰ σκεφτόταν:

— Τί ὑποδοχὴ ἄρά γε θὰ μοῦ κάνη;

Ὁ πάτερ Εὐτύχιος τὸν περίμενε, ἂν καὶ δὲ φαινόταν καθόλου, γιατὶ κύτταζε κατὰ τὸ πέλαγο καὶ μ' ὅλο ποὺ ἄκουσε τὰ βήματά του δὲν ἄλλαξε θέση.

— Εὐλόγησον, εἶπε ὁ Γρηγόρης διστακτικά...

Ἔτσι χαιρετοῦσαν πάντα στὸ μοναστῆρι, ὅποια ὥρα κι' ἂν ἦταν. Καμμιὰ ἀπάντηση.

— Εὐλόγησον, εἶπε δυνατώτερα.

Ὁ πάτερ Εὐτύχιος στράφηκε. Τὸ σοβαρό του πρόσωπο ἔδειχνε κάποια ἔκπληξη.

— Ἐσὺ εἶσαι; Τί θέλεις;

Βέβαια μιὰ τέτοια ἐρώτηση στὴν περίπτωση αὐτὴ εἶχε ἰδιαίτερο περιεχόμενο ποὺ μποροῦσε νὰ διατυπωθῆ ἔτσι: Μὰ δὲν ἀποφάσισες λοιπὸν νὰ φύγης; Φυσικὰ θὰ θεωρῆς τὸν ἑαυτό σου ἱκανὸ νὰ ζήση μόνος κι' ἀνεξάρτητος χωρὶς τὴ βοήθεια κανενός. Καὶ τότε τί σοῦ χρειάζονται τὰ μαθήματα καὶ οἱ ὁδηγίες μου;

Ὁ Γρηγόρης ἔσκυψε τὸ κεφάλι. Τί ν' ἀπαντήση; Φυσικὰ ἦταν τόσο δύσκολο νὰ ἐξηγήση στὸν ἄνθρωπο αὐτὸ ποὺ εὐγνωμονοῦσε, ὅτι σιγὰ σιγά, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβη, φούσκωσε μέσα στὴν ψυχή του ἡ λαχτάρα νὰ γνωρίση τὸν κόσμο καὶ τὴ χαρά, τὴ φιλία καὶ τὰ δυνατὰ αἰσθήματα ποὺ ἦταν ἀπαραίτητα στὴ γενναία του φύση... ἔτσι ὅπως γεννιέται μέσα σου ἡ ἀνάγκη νὰ δροσίσης τὸ φρυγμένο σου λαρύγγι, ὅταν περπατᾶς τὸ κατακαλόκαιρο σ' ἕνα ἔρημο, ξερό, ἡλιοπερίχυτο κάμπο. Ἔνοιωθε ὡς τόσο πὼς εἶχε δίκιο... κι' ἂς μὴ μποροῦσε ν' ἀπαντήση τόσο ἁπλᾶ καὶ πειστικὰ ὅσο ὁ διψασμένος ὅταν τὸν ρωτᾶς: «γιατὶ ζητᾶς νερό;».

Τὰ μάτια τοῦ Γρηγόρη βούρκωσαν.

— Κλαῖς; Ἕνας ἄντρας δὲν κλαίει ποτέ. Λέει ξάστερα τὴ γνώμη του... κι' ἂν ἔχη ἄδικο τ' ἀναγνωρίζει χωρὶς καμώματα... ἐκτὸς ἂν εἶναι χοντροκέφαλος καὶ φοβᾶται τὴ δίκαιη τιμωρία ποὺ θὰ τὸν ἰσιώση.

— Δὲ φοβᾶμαι, εἶπε ὁ Γρηγόρης καὶ τίναξε περήφανα τὸ κεφάλι.

— Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια, παρετήρησε ὁ καλόγερος κι' ἄδραξε δυνατὰ τὸν ὦμο τοῦ παιδιοῦ... Εἶσαι μάλιστα γενναῖος, μὰ δὲν πρέπει γι' αὐτὸ νὰ περιμένης ἔπαινο. Γιατὶ μὲ κυττάζεις ἔτσι; Δὲν καταλαβαίνεις; Θὰ σοῦ ἐξηγήσω.

Ἔμεινε μιὰ στιγμὴ συλλογισμένος

θά νά προσπαθοῦσε νά θυμηθῆ κάτι κι' ὕστερα ἐξακολούθησε...

—Ὅταν τό σκυλί φέρνη στόν ἀφέντη του τό κυνῆγι πού ἔπιασε ἀνάμεσα στ' ἀγκαθωτά βάτα καί εἶναι καταπληγιασμένο, ἐκεῖνος τοῦ χαϊδεύει τό νοητερό κεφάλι καί μέ κάθε τρόπο τοῦ δίνει νά καταλάβη πώς ἔκανε μιά καλή πράξη... Ἔτσι τό συνηθίζει στό καθῆκον σιγά σιγά... Μά ὁ ἄνθρωπος στέκει πιό πάνω ἀπό ἕνα ζῶο. Μήν κάνης τό σωστό γιά νά σέ παινέσουν, παρά γιατί εἶναι σωστό... Γιατί ἄν οἱ ἄνθρωποι τυφλωμένοι ἀπό τό συμφέρο ἤ τό φθόνο δέ θέλουν νά σοῦ τό ἀναγνωρίσουν, τότε τί θ' ἀπογίνη ἡ ἀρετή σου πού γιά νά ἐκδηλωθῆ χρειάζεται ἔπαινο; Πρόσεξε αὐτά πού σοῦ λέω... Εἶναι οἱ τελευταῖες μου παραγγελίες. Καί βέβαια, νομίζομε κι' ἐμεῖς πώς πρέπει πιά νά φύγης ἀπό τό μοναστῆρι. Εἶσαι κοντά δώδεκα χρονῶν... Καιρός λοιπόν νά μάθης τούς ἀνθρώπους... Ποιός εἶσαι ἔπειτα καί ποῦ τραβᾷς... Ἐδῶ μέσα δέν εἶναι μπορετό...

«Μέ διώχνουν» σκέφτηκε ὁ Γρηγόρης.

Μά ὁ πάτερ Εὐτύχιος μάντεψε τή σκέψη του κι' ἐξακολούθησε:

—Ἐμεῖς τραβηχτήκαμε πιά ἀπό τή ζωή.. Γιατί; Δέ θά καταλάβης κι' ἄν σοῦ πῶ ἀκόμη... Μοιάζουμε μέ τούς στρατιῶτες πού πληγώθηκαν πολεμῶντας ἤ νικήθηκαν κι' ἀποτραβήχτηκαν γιά νά βάλουν βάλσαμο στίς πληγές τους καί νά ξεχάσουν... Ἐσύ εἶσαι ἕνας πολεμιστής πού κινᾷς γιά τή μάχη. Γιατί ἡ ζωή εἶναι μάχη... κι' ἔτσι σά μάχη πρέπει νά τήν ἀντικρύζης. Ἡ μιά γενιά παραδίνει στήν ἄλλη τά μετερίζια καί τῆς λέει: «Αὐτό μοῦ παράδωσαν οἱ πατέρες μου, αὐτό πρόσθεσα ἐγώ... Κύτταξε νά κρατήσης ὅ,τι σοῦ παραδίνω καί προσπάθησε ὅσο μπορεῖς, μ' ὅλη σου τή δύναμη γιά τό περισσότερο». Διάλεξε καί σύ τή θέση σου ἀνάλογα μέ τίς ἱκανότητές σου, ἀνάμεσα στούς ἀνθρώπους τῆς γενιᾶς σου καί ἀγωνίσου μέ ὅλη σου τήν καρδιά καί τίς αἰσθήσεις... Σήμερα τό σύνθημα εἶναι: «Πίστη καί Πατρίδα». Κάθε ἐποχή ἔχει καί τό δικό της σύνθημα... μ' αὐτό δέν πρέπει νά σέ σκοτίζη... Γιατί ὁ Θεός, σάν τό στρατηγό κυττάζει ἀπό ψηλά καί ὁδηγᾷ τήν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου πού ἀγρυπνᾷ καί περιμένει τήν προσταγή του. Δέν σέ διώχνουμε, ὄχι... Εἴδαμε πώς ἔχεις δίκιο... μονάχα πού τό ζήτησες μέ τρόπο ἄπρεπο... Σέ συγχωροῦμε γιατί εἶσαι μικρός.

Ὁ πάτερ Εὐτύχιος γύρισε ἀπότομα τό κεφάλι κατά τή θάλασσα, ἴσως γιά νά κρύψη κάποια συγκίνηση πού φάνηκε ὡς τόσο στόν τόνο τῆς φωνῆς του.. Μιά στιγμή ὅμως μονάχα, γιατί γύρισε πάλι κι' ἐξακολούθησε ἤρεμα...

—Ἄκουσε, Γρηγόρη... Ἔχεις γενναία καρδιά... Ἀλλοίμονό σου ἄν μεταχειριστῆς τή γενναιότητά σου σέ ἀνάξια πράματα. Εἶσαι κι' ἔξυπνος... ἔχεις κι' ἄλλες ἀρετές ἀκόμα, μά ὅλ' αὐτά εἶναι ὅπλα πού ὁ Θεός μᾶς δίνει γιά νά τόν ὑπηρετοῦμε...

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΚ ΤΟΥ ΑΥΡΙΑΝΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

«Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν καί ἀράτω τόν σταυρόν αὐτοῦ καί ἀκολουθείτω μοι».

Ο Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός ὅταν λέγη πώς πρέπει νά ἀπαρνηθοῦμε τόν ἑαυτόν μας, ἐννοεῖ πώς πρέπει κυρίως νά ἀπαρνηθοῦμε τήν ἁμαρτία πού ὑπάρχει μέσα στίς ψυχές μας. Γιατί ἡ ἁμαρτία ἀπό τότε πού ἐφανερώθηκε στόν κόσμο ἐκατάκτησε καί ἐκυρίευσε τήν ψυχή τοῦ ἀνθρώπου. Ἔβαλε μέσα στήν ψυχή τοῦ ἀνθρώπου ἰδέες ψεύτικες καί πεπλανημένες. Καί μαζί μ' αὐτά διέστρεψε τήν θέλησι τοῦ ἀνθρώπου καί τόν ἔκαμε νά μή ὑπακούη εἰς τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Διέφθειρε ἐξ ὁλοκλήρου τόν ἄνθρωπον καί ἔγινε μέσα στή ψυχή του μιά ἰσχυρά δύναμις, ἡ ὁποία διαρκῶς σπρώχνει τόν ἄνθρωπον εἰς τό νά πράττη τό πονηρόν.

Αὐτός λοιπόν εἶναι ὁ ἄνθρωπος, αὐτή εἶναι ἡ ἁμαρτία εἰς τήν ὁποίαν περιέπεσε καί τήν ὁποίαν ἁμαρτίαν ζητεῖ ὁ Κύριος νά ἀπαρνηθῶμεν. Καί ἡ ἀξίωσίς Του αὐτή εἶναι πολύ δικαία καί εἶναι φυσικόν, ἀλλά καί ἀπαραίτητον, νά ζητῆ ἀπό ἡμᾶς νά ἀπαρνηθῶμεν τήν ἁμαρτίαν, ἀφοῦ ὁ Κύριος ἦλθε διά νά τήν καταργήση καί νά μᾶς συνδέση μέ τόν Θεόν καί Πατέρα, διά τῆς ὑποταγῆς μας πρός Αὐτόν.

Μᾶς καλεῖ λοιπόν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός νά ἀπαρνηθῶμεν κάθε ψεύτικην ἰδέαν καί ἀντίθετον πρός τάς ἀληθείας τοῦ Εὐαγγελίου Του.

Μᾶς καλεῖ νά ἀπαρνηθῶμεν κάθε ματαίαν καί φαύλην ἐπιθυμίαν. Μᾶς καλεῖ νά θέσουμε εἰς τήν διάθεσίν Του ὁλόκληρον τήν θέλησίν μας, εἰς τάς ἐντολάς τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ καί τό θέλημα Αὐτοῦ.

Μᾶς καλεῖ νά ἐγκαταλείψουμε τά σκοτεινά ἔργα, τά ἔργα τῆς ἀδικίας καί τῆς κακίας καί νά ἀκολουθήσωμεν τόν Χριστόν εἰς τόν δρόμον τῆς ἀρετῆς καί τοῦ καλοῦ. Εἰς τό μέλλον πρέπει νά ζήσωμεν ὡς νέοι ἄνθρωποι. Νά βγάλουμε ἀπό μέσα μας τά φρονήματα καί τάς συνηθείας τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου καί νά ζῶμεν μακράν ἀπό τόν βίον τῆς ἁμαρτίας. Ὅλως ἀντίθετα, πρέπει νά ζῶμεν ὡς καινούργια πλάσματα τοῦ Θεοῦ. Πρέπει νά περιπατῶμεν ὡς «τέκνα τοῦ Φωτός», τοῦ Φωτός τῆς Ἀλήθειας καί τῆς Ἀρετῆς, σάν ὑπάκουα παιδιά εἰς τήν θέλησιν τοῦ οὐρανίου Πατρός. Ἕνα τέτοιον βίον ἔζη ὁ μεγάλος ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν Παῦλος.

Ὅπως ὁ ἴδιος ὁ ἀπόστολος Παῦλος ὁμολογεῖ, ἀπηρνήθη τόσον ἐντελῶς τόν παλαιόν του βίον καί τόσον ἀφωσιώθη εἰς τό θέλημα τοῦ Χριστοῦ, ὥστε ἐνοιωθε ὅτι ἐντός του δέν ζοῦσε ὁ παλαιός Παῦλος, ἀλλ' αὐτός πράγματι ὁ Χριστός.

Ἐκτός ὅμως τῆς αὐταπαρνήσεως, ἔχομεν καί ἄλλο σπουδαῖον καθῆκον. Ἔχομεν δηλαδή ὑποχρέωσιν ὄχι μόνον νά ἀπαρνηθῶμεν τήν ἁμαρτίαν, ἀλλά καί νά θυσιάσωμεν κάθε ἐπίγειον ἀγαθόν, κάθε ἀπόλαυσιν, πρός χάριν τῆς πίστεως καί τῆς ὑποταγῆς εἰς τόν Σωτῆρα Χριστόν. Διά νά μείνωμεν πιστοί εἰς Αὐτόν, διά νά βαδίσωμεν μέ ἀκρίβειαν τόν δρόμον τῶν ἐντολῶν Του, εἶναι ἀνάγκη πολλές φορές νά θυσιάσωμεν κάθε ἀπόλαυσιν τοῦ κόσμου τούτου. Εἶναι ἀνάγκη πολλές φορές γιά τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ νά θυσιάσωμε κάθε δικαίωμα τό ὁποῖον ἔχομεν. Εἶναι ἀνάγκη νά θυσιάσωμεν καί ἀναπαύσεις καί χρήματα καί κτήματα καί ἀξιώματα καί φιλίας καί σχέσεις, χάριν τῆς ὑπακοῆς εἰς τάς ἐντολάς τοῦ Χριστοῦ.

Μπορεῖ νά χρειασθῆ νά θυσιάσωμεν καί αὐτήν τήν ζωήν μας ἀκόμη. Καί ὅταν ἡ ἀνάγκη αὐτή παρουσιασθῆ, δέν πρέπει καθόλου νά διστάσωμεν. Δέν πρέπει, οὔτε ἡ ἀγάπη πρός τά χρήματα, οὔτε ἡ ἐπιθυμία γιά τά ἀξιώματα, οὔτε καί αὐτή ἡ ἔμφυτος ἀγάπη πρός τήν ζωήν νά μᾶς γίνουν ἐμπόδια, ὥστε νά μήν ἐκτελέσουμε τάς ἐντολάς τοῦ Χριστοῦ.

Πρέπει νά εἴμαστε πάντοτε ἕτοιμοι γιά κάθε θυσία, πρός χάριν τοῦ ὀνόματός Του. Τέτοια παραδείγματα αὐταπαρνήσεως ἔχομεν πολλά. Ἄς πάρουμε τό παράδειγμα τοῦ Μωϋσέως. Ὁ Μωϋσῆς, ἐνῷ εἶχε σπουδαίαν θέσιν εἰς τά ἀνάκτορα τοῦ εἰδωλολάτρου Φαραώ καί ἀπελάμβανε ὅλα τά ἐπίγεια ἀγαθά, τά ἐγκατέλειψε χωρίς κανένα δισταγμό καί ἐπῆγε νά ζήση μέ τούς ὁμοθρήσκους του Ἑβραίους, οἱ ὁποῖοι μόνοι τότε ἐγνώριζον τόν ἀληθινό Θεό. Ἔχουμε ἀκόμη καί τό παράδειγμα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. Ὁ Παῦλος μόλις ἐγνώρισε τήν ἀλήθειαν διά τοῦ Χριστοῦ, ἀπηρνήθη τά πάντα ὑπέρ Αὐτοῦ. Ἐθεώρησεν ὡς τιποτένια ὅλα τά ἀγαθά τοῦ κόσμου τούτου καί ἀφωσιώθη μέ ὅλην τήν ψυχήν του εἰς τόν Χριστόν, τόν ὁποῖον ἀνεγνώρισε ὡς ἀληθινό ἀνεκτίμητο θησαυρό καί πλοῦτο.

Ἀλλά τί ἄλλο ἀπό αὐταπάρνησις εἶναι τό παράδειγμα τῆς ζωῆς χιλιάδων μαρτύρων καί ὁμολογητῶν τῆς πίστεως; Ὅλοι αὐτοί ἀπηρνήθησαν τά πάντα πρός χάριν τοῦ Χριστοῦ καί τοῦ Εὐαγγελίου. Αὐτήν λοιπόν τήν αὐταπάρνησιν ζητεῖ ἀπό ἡμᾶς ὁ Χριστός. Νά ἀπαρνηθῶμεν δηλαδή τήν ἁμαρτίαν καί κάθε ἐπίγειον ἀγαθόν πρός χάριν τῆς ἀληθείας καί τοῦ νόμου Του.

«Ν»

ΟΙ ΕΘΝΙΚΟΙ ΜΑΣ ΕΥΕΡΓΕΤΑΙ

Ἰωάννης Βαρβάκης

[Κατόπιν εἰσηγήσεως τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσάνθου ἐτελέσθη μνημόσυνον εἰς τὰς ἐκκλησίας ὑπὲρ τῶν Ἐθνικῶν Εὐεργετῶν. Ἡ «Νεολαία» εἰς σειρὰν φύλλων της ἤρχισε τὸ ἰδικόν της μνημόσυνον δημοσιεύουσα τὰς βιογραφίας τῶν Εὐεργετῶν τοῦ Ἔθνους. Συμμετέχει ὅμως καὶ εἰς τὸ θρησκευτικὸν μνημόσυνον μαζὶ μὲ ὁλόκληρον τὸ Ἔθνος. Ἡ εὐγνωμοσύνη τοῦ Πανελληνίου ὅπως καὶ ἡ μνήμη τῶν Ἐθνικῶν Εὐεργετῶν θὰ εἶναι αἰωνία.

«Ἡ Νεολαία»]

Ἦταν ἡ ἐποχὴ ποὺ ὁ Ἑλληνισμὸς εὕρισκε καταφύγιο στὴν ἀχανῆ Ρωσσικὴ Αὐτοκρατορία, καὶ ποὺ τὶς τύχες τῆς μεγάλης αὐτῆς χώρας κατηύθυνε ἡ Αἰκατερίνη ἡ Β΄. Ἦταν τὸ 1777 ποὺ ὁ ρωσσικὸς λαὸς δὲν εἶχε ἀκόμα ξεχάσει τὸ Ρωσσοτουρκικὸ πόλεμο καὶ τὶς ἐπιτυχίες τοῦ ναυάρχου Ὀρλώφ.

Τὶς μέρες ἀκριβῶς αὐτές, ἕνας ἀλήτης, μὲ καταξεσχισμένα ροῦχα, ὡδοιποροῦσε ἀπὸ τὴν Ὀδησσὸ στὴν Πετρούπολι. Περπατοῦσε, περπατοῦσε ἀκούραστα, τρώγοντας, σὰν ζητιᾶνος, τὸ λίγο ψωμὶ ποὺ ἡ εὐσπλαχνία τῶν χωρικῶν τοῦ χάριζε, καὶ κοιμῶταν σὲ σταύλους καὶ τὸ καλοκαῖρι στὸ ὕπαιθρο. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς βιαζόταν νὰ φθάση στὴν Πετρούπολι...

Μὰ ποιὸς ἦταν; Τί ζητοῦσε στὴν ρωσσικὴ πρωτεύουσα ὁ περίεργος αὐτὸς τύπος;

Δὲν ἦταν τυχαῖος ὁ ἀκάματος αὐτὸς ὁδοιπόρος. Δὲν ἦταν Ρῶσσος, ἦταν Ἕλληνας καὶ μάλιστα Ψαριανός. Ἦταν καλὸς νοικοκύρης στὸν τόπο του. Εἶχε δικό του καράβι κι' ἔκανε χρυσὲς δουλειὲς ὁ ἀτρόμητος ναυτικός. Μὰ στὰ 1770 τὰ Ψαρὰ ἐπαναστάτησαν καὶ οἱ καραβοκύρηδες βοηθοῦσαν τοὺς Ρώσσους στὸν πόλεμό τους ἐναντίον τῆς Τουρκίας.

Μαζὶ μ' αὐτοὺς κι' ὁ Ἰωάννης Βαρβάκης — αὐτὸς ἦταν ὁ ἀλήτης τῶν ρωσσικῶν δρόμων — ποὺ ἔλαβε μέρος στὶς ναυμαχίες τοῦ Ὀρλώφ. Στὸν Τσεσμὲ μάλιστα ἔκαμε ἀληθινὰ θαύματα ἀνδρείας. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Βαρβάκης γύρισε στὰ Ψαρά, ἔφτιασε ἄλλο καράβι, τοῦ ἔβαλε 18 κανόνια καὶ τὸ ἑτοίμασε ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ. Μὰ — τὸ 1774—ἡ Αἰκατερίνη συνθηκολόγησε μὲ τὸν Σουλτᾶνο Ἀβδοὺλ Χαμὶτ Α΄ καὶ ἔτσι τὸ πλοῖο τοῦ Βαρβάκη δὲν χρησιμοποιήθηκε. Τὸ μετέτρεψε σ' ἐμπορικό. Καὶ μιὰ μέρα στὰ 1775 ὁ Βαρβάκης ἀνύποπτος τράβηξε γιὰ τὴν Κωνσταντινούπολι. Μὰ κατηγγέλθη στὶς τουρκικὲς ἀρχὲς ὅτι εἶχε μετάσχει στὸν πόλεμο ἐναντίον τῆς Τουρκίας, κατεδιώχθη καὶ μόλις πρόφθασε νὰ καταφύγη στὴ ρωσσικὴ Πρεσβεία, ὅπου ὁ Ρῶσσος πρεσβευτὴς τὸν φιλοξένησε, γιὰ νὰ τὸν φυγαδεύση σὲ λίγες ἡμέρες στὴν Ὀδησσό. Οἱ Τοῦρκοι ὅμως κατέσχεσαν τὸ πλοῖο του, ἔτσι δὲ ὁ Ἰωάννης Βαρβάκης, φτωχὸς χωρὶς δουλειά, βρέθηκε στὴ Ρωσσία...

Παρουσιάστηκε στὸ Διοικητὴ τῆς Ὀδησσοῦ καὶ τοῦ ζήτησε τὴν βοήθειά του. Μὰ ὁ καλὸς Διοικητὴς δὲν εἶχε νὰ δώση στὸ Βαρβάκη παρὰ καλὲς συμβουλὲς καὶ τὸν συμβούλευσε νὰ παρουσιασθῆ στὴν ἴδια τὴν Αὐτοκράτειρα, στὴν Πετρούπολι, νὰ τῆς διηγηθῆ τὰ παθήματά του κι' αὐτὴ ἀσφαλῶς θὰ τὸν βοηθοῦσε ἀνάλογα μὲ τὰς ὑπηρεσίας ποὺ προσέφερε στὴν Αὐτοκρατορία...

Νά γιατί ὁ Βαρβάκης βιαζόταν νὰ φθάση μιὰ ὥρα ἀρχήτερα στὴν Πετρούπολι, ὅπου ἤλπιζε, ἐπὶ τέλους, νὰ τερματίζονταν οἱ περιπέτειές του... Ἦταν τὸ 1778 ποὺ ἔφθασε στὴν Πετρούπολι σὲ κακὴ κατάστασι. Τὰ ροῦχα του εἶχαν καταξεσχιστῆ. Τὰ παπούτσια του εἶχαν καταστραφῆ καὶ περπατοῦσε πιὰ ξυπόλητος. Μὰ ἔφθασε στὰ ἀνάκτορα καὶ ζήτησε νὰ δῆ τὴν Αὐτοκράτειρα.

Μιὰ ἀπογοήτευσι τὸν περίμενε:

Ἡ Αἰκατερίνη Β΄ δὲν ἦταν στὰ ἀνάκτορά της, ἀλλὰ στὸ ΤσάρσκογιεΣέλο. Πῆγε, πάντα πεζοπορῶν καὶ ἀνυπόδητος, καὶ στὸ τέλος κατώρθωσε νὰ γίνη δεκτὸς ἀπὸ τὴν Αὐτοκράτειρα Αἰκατερίνη...

Ἦταν ὁ θρίαμβος τῆς ἐπιμονῆς καὶ ὑπομονῆς, τῆς ἀποφασιστικότητος καὶ αἰσιοδοξίας. Οἱ περιπέτειες δὲν τὸν εἶχαν κουράσει. Οἱ κακουχίες δὲν τὸν εἶχαν τσακίσει... Ἄλλος στὴ θέσι του θὰ αὐτοκτονοῦσε ἢ θὰ πέθαινε σὲ κάποια γωνιὰ δρόμου λιποψυχημένος ἀπὸ τὴν κούρασι καὶ τὴν πεῖνα. Μὰ αὐτὸς δὲν λιποθύμησε. Καὶ νάτος τώρα μπροστὰ στὴν Αὐτοκράτειρα Αἰκατερίνη ποὺ ἀκούει μ' ἐνδιαφέρο τὴν ἱστορία του καὶ δείχνει γι' αὐτὸν ὅλη της τὴν συμπάθεια. Διατάσσει νὰ τοῦ δώσουν ροῦχα νὰ ντυθῆ, καὶ τοῦ ἔδωσε ἀμέσως 8 χιλιάδες ρούβλια χρυσᾶ καὶ τὸ προνόμιον τῆς ἀτελοῦς ἁλιείας στὴν Κασπία θάλασσα...

Στὸ Ἀστραχὰν ὁ Βαρβάκης ἐπεδόθηκε στὴν παρασκευὴ τοῦ χαβιαρίου καὶ τὸ πλασσάρισε στὶς ἀγορὲς τῆς Τουρκίας, τῆς Περσίας καὶ στὶς χῶρες τῆς Μεσογείου... Ἀμύθητα πλούτη ἀπέκτησε ὁ Βαρβάκης μὲ τὴν βιομηχανία καὶ τὸ ἐμπόριον τοῦ χαβιαριοῦ. Ἦταν ὁ βασιληᾶς του.

Μὰ ὁ Βαρβάκης ἐγνώριζε τὴν καλὴν χρῆσιν τοῦ πλούτου. Εἰς Ἀστραχὰν ἐδημιούργησε μόνος του ἔργα κοινῆς ὠφελείας. Ἄνοιξε διώρυγες, δρόμους κτλ. δαπανήσας 1.500.000 ρούβλια...Ἦταν τέτοια ἡ κοινωφελὴς δρᾶσις τοῦ Βαρβάκη, ποὺ ὁ Αὐτοκράτωρ Ἀλέξανδρος ὁ Α΄ τοῦ ἀπένειμε παράσημο, τὸν ὠνόμασε εὐπατρίδη καὶ ἀργότερα προϊστάμενον τῶν εὐγενῶν τοῦ Ἀστραχάν...

Δὲν ἐλησμόνησε ὅμως ὁ Βαρβάκης καὶ τὴν ἰδιαιτέραν του πατρίδα. Στὸν ἀγῶνα τοῦ 1821 τὴν βοηθεῖ. Στέλνει στοὺς ἀγωνιζομένους ὅπλα καὶ τρόφιμα. Στὸν Πατριάρχη 400 χιλιάδες φράγκα γιὰ τὴν ἐξαγορὰ Ἑλλήνων αἰχμαλώτων.

Στὰ 1824, γέρος πλέον, γιατί γεννήθηκε στὰ μέσα τοῦ 18ου αἰῶνος, φθάνει στὴν Μονεμβασία, γιὰ νὰ παρακολουθήση ἀπὸ κοντὰ τὴν ἀγωνιζομένην Ἑλλάδα... Ἀλλὰ δὲν πρόφθασε. Στὴν ἐπιθυμία του νὰ ὑπηρετήση τὴν Ἑλλάδα τῆς ἔδωσε τὴ ζωή του. Ἀσθενήσας εἰς τὸ λοιμοκαθαρτήριον τῆς Ζακύνθου ἀπέθανε τὴν 12 Ἰανουαρίου 18 5, ἀφήσας διὰ διαθήκης του τὸ μεγαλείτερον μέρος τῆς περιουσίας του εἰς τὸ ἑλληνικὸν Ἔθνος καὶ τὸ ὑπόλοιπον διὰ τὴν ἐξαγορὰν τῶν ἐν αἰχμαλωσίᾳ ἑλληνικῶν οἰκογενειῶν.

Τὸ Βαρβάκειον Λύκειον εἶναι ἕνα ἐκ τῶν ἔργων του. Δὲν εἶναι ὅμως τὸ μόνον...

Καὶ ὁ Βαρβάκης ἀναπαύεται τώρα στὴ Ζάκυνθο, παράδειγμα στοὺς αἰῶνες γιὰ τὴν ἀνθρωπίνη δύναμι, ποὺ εἶναι ἱκανή, σὰν ὁπλισθῆ μὲ αὐτοπεποίθησι, γιὰ μεγάλες δημιουργίες.

Ἄγγ. Μεταξᾶς

Τὸ παράδειγμα τοῦ μεγάλου φιλοσόφου

Ο ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ

Ο μεγάλος φιλόσοφος Σωκράτης δὲν ὑπῆρξεν ἁπλῶς ὁ δάσκαλος τῆς ἀκατανόητης, γιὰ τὰ πλήθη, μεταφυσικῆς ἠθικῆς φιλοσοφίας, ἀλλὰ ἕνας κοινωνικὸς ἀναμορφωτὴς ποὺ ἐμελέτησε πολὺ τὰ προβλήματα τῆς ἐποχῆς του. Ὁ Σωκράτης, ὅπως θὰ λέγαμε σήμερα, ἦταν ἕνα ἀνήσυχο πνεῦμα, τὸ ὁποῖον ἀφιέρωσε τὴ ζωή του γιὰ τὴν τελείωσι ὄχι ἁπλῶς τοῦ ἑαυτοῦ του, μὰ καὶ τῶν ἄλλων, ἐπὶ τῇ βάσει πάντοτε τῶν αἰωνίων ἠθικῶν ἀρχῶν καὶ κανόνων ποὺ πρέπει νὰ διέπουν τὰ ἄτομα καὶ τὶς ὁμάδες.

Αἱ δημόσιαι διδασκαλίαι του πάνω σὲ ζητήματα διάφορα, εἴτε θρησκευτικά, εἴτε καλλιτεχνικά, ἠθικά, φιλοσοφικά, δὲν ἔδειχναν παρὰ τὴν εὐρύτητα τῆς σκέψεώς του καὶ τὴν ὀξύτητα τῆς κρίσεώς του. Πλῆθος κόσμου καὶ πρὸ πάντων νέοι τῆς καλυτέρας κοινωνίας τῶν Ἀθηνῶν, τὸν παρακολουθοῦσε εἰς τὰς ὡραίας του διαλέξεις μὲ ἀληθινὴ λατρεία. Ἀλλά, ἐπειδὴ ὅπως πάντα συμβαίνει σὲ παρόμοιες περιστάσεις, ὁ Σωκράτης ἔπεσε θῦμα μιᾶς αἰσχροτάτης συκοφαντίας. Κατηγορήθηκε δηλ. ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου μὲ τὴν κατηγορία ὅτι δὲν ἐπίστευε στοὺς θεοὺς ποὺ ἐπίστευεν ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν καὶ ὅτι δῆθεν τὰ κηρύγματά του ἦταν ὀλέθρια στὴν κοινωνία καὶ στοὺς νέους.

Τὸ δικαστήριο δέχτηκε τὶς κατηγορίες αὐτὲς τῶν ἐχθρῶν του, τοῦ Ἀνύτου καὶ τοῦ Μελήτου καὶ τὸν κατεδίκασε νὰ πιῇ τὸ κώνειο, ἕνα δραστικὸ δηλητήριο ποὺ μ' αὐτὸ οἱ ἀρχαῖοι Ἀθηναῖοι κατεδίκαζαν ὅσους ἤθελαν νὰ τιμωρήσουν μὲ τὴν «ἐσχάτην τῶν ποινῶν», τὸν θάνατο.

Βέβαια ὅλες αὐτὲς οἱ κατηγορίες ἱστορικὰ ἀπεδείχθησαν συκοφαντικὲς καὶ ἡ δικαστικὴ ἀπόφασις, δὲν ἦταν παρὰ μία ἀπὸ τὶς γνωστὲς «δικαστικὲς πλάνες», ἀπὸ τὶς πιὸ ἄδικες ποὺ ἀναφέρει ἡ ἱστορία. Γιατὶ ἁπλούστατα ὁ Σωκράτης ὑπῆρξε πρότυπο δικαιοτάτου, εὐσεβεστάτου καὶ ἠθικωτάτου πολίτου. Ἄλλωστε τὸ ἀπόδειξε περίτρανα μὲ τὴν στάσι του στὴ φυλακὴ κι' ὅπου ἔδωσε ἕνα ἀληθινὸ καὶ μεγάλο παράδειγμα αὐτοθυσίας καὶ σεβασμοῦ πρὸς τοὺς νόμους τῆς πατρίδος.

Τὸ τελευταῖο αὐτὸ ἐπεισόδιο τῆς ζωῆς του, ποὺ εἶναι καὶ ἐπισφράγισμα ὅλης τῆς προσωπικότητός του, μᾶς τὸ ἔδωσεν ὁ μεγάλος φιλόσοφος καὶ μαθητής του Πλάτων, εἰς τὸ ἔργον του «Κρίτων».

Ἦταν μιὰ μέρα καλοκαιριάτικη τοῦ 399 π. Χ. Ξημερώματα στὴ φυλακή. Στὸ σκοτάδι ἐκεῖ πάνω σὲ μιὰ ἄθλια γωνία, ἦταν σωριασμένος ὁ διδάσκαλος καὶ κοιμῶταν τὸν ἤρεμο ὕπνο τῶν «ἀθώων». Τίποτε δὲν ἀνατάραζε τὴν γαλήνια ψυχή του, τίποτε δὲν ἔδειχνε ἀπὸ τὴν φρικτὴ ἀγωνία τοῦ μελλοθανάτου. Ξαφνικὰ μιὰ δέσμη πρωϊνοῦ φωτὸς εἰσχώρησε μέσα στὸ βάθος τῆς φυλακῆς καὶ μιὰ σκιὰ γλίστρησε ἀθόρυβα μέσα στὸ κελλὶ τοῦ δασκάλου. Ὁ Σωκράτης τὸ ἀντελήφθηκε καὶ σὲ λίγο ἀνεγνώρισε τὸ πρόσωπο τοῦ μαθητοῦ του Κρίτωνα ποὺ ἄρχιζε νὰ τοῦ λέγῃ:

— Δάσκαλε σοῦ φέρνω νέα. Ἡ «Πάραλος», τὸ ἱερὸ πλοῖο, ἐπιστρέφει σήμερα ἀπὸ τὴν Δῆλο καὶ ἑπομένως αὔριο θὰ σὲ θανατώσουν. Ἕνα τέτοιο πρᾶγμα ἐμεῖς ὅλοι οἱ φίλοι σου καὶ οἱ μαθηταί σου ποτὲ δὲν θὰ τὸ ἀνεχθοῦμε. Τὰ ἔχουμε ἑτοιμάσει ὅλα. Ὁ φύλακάς σου εἶναι σύμφωνος. Καὶ λεπτὰ ἔχουμε νὰ σοῦ προσφέρουμε ὅσα θέλεις· γιατὶ ὅλη ἡ περιουσία μου καὶ τῶν φίλων σου εἶναι στὴ διάθεσί σου.

Σ' αὐτὰ ἀπάντησε ὁ Σωκράτης μὲ τὴν γνωστήν του φλεγματικότητα:

— Νὰ φύγω μοῦ προτείνεις, ἀγαπητέ μου Κρίτωνα, πολὺ καλά. Μὰ ἐὰν παρουσιαζόταν στὴν ὥρα τῆς φυγῆς **μου ἡ Πατρὶς καὶ οἱ νόμοι τῆς Πατρίδος μου καὶ μοῦ ποῦν: Ὦ Σωκράτη ἀπεφάσισες καὶ σὺ** νὰ μᾶς καταστρέψῃς; Δὲν πιστεύουμε νὰ λησμονῇς ὅτι καμμία πολιτεία δὲν μπορεῖ νὰ ζήσῃ καὶ νὰ προκόψῃ ἐὰν δὲν ἰσχύουνε οἱ νόμοι της καὶ ἐὰν αἱ ἀποφάσεις τῶν δικαστηρίων της δὲν εἶναι ἀπολύτως σεβασταί, ἀλλὰ ὁ καθένας κάνει ὅ,τι τοῦ καπνίσῃ. Τί θὰ μπορούσαμε νὰ ποῦμε πάνω σ' αὐτὰ γιὰ νὰ δικαιολογηθοῦμε;

— Μὰ μποροῦμε νὰ ἀπαντήσουμε, τὸν διέκοψε ὁ Κρίτων, ὅτι ἡ πόλις σὲ ἀδίκησε καὶ ὅτι στὴν περίπτωσι τὴ δική σου δὲν ἔκρινε καλά.

— Ἔστω, εἶπε ἐξακολουθῶντας ὁ Σωκράτης, δέχουμαι τὴν παρατήρησί σου. Μὰ ἐὰν πάλι οἱ νόμοι ἐξακολουθήσουν καὶ μοῦ ποῦν:

— Ὦ Σωκράτη, μὴ λησμονᾷς ὅτι σ' ὅλη σου τὴ ζωὴ ἐδίδαξες, πὼς δὲν πρέπει κανεὶς ν' ἀνταποδίδῃ τὸ κακό, ἔστω καὶ ἂν ἀδικῆται. Ἐμεῖς δὲ ποτὲ δὲν σὲ ἀδικήσαμε, ἀλλὰ ἀντίθετα σὲ εὐεργετήσαμε. Μὲ τὴν βοήθειά μας ἀνατράφηκες, μορφώθηκες, μὲ τὴ βοήθειά μας ἔγινες ἐλεύθερος πολίτης, σοῦ ἐξασφαλίσαμε τὴν ἐλευθερία σου καὶ τὴν ἀπόλαυσι τῶν ἀγαθῶν σου. Τί θὰ μᾶς ἀπαντοῦσες; Κι' ἔπειτα, ἂν σὲ κακοποιήσῃ καμμιὰ φορὰ ὁ πατέρας σου, ἐπιτρέπεται νὰ ὑψώσῃς τὸ χέρι σου ἐναντίο του καὶ νὰ χειροδικήσῃς; Ἀσφαλῶς ὄχι βέβαια. Μὰ καὶ ἐὰν ἔχῃς πάθει σήμερα κάτι τὸ ἄδικο ἐξ αἰτίας τῶν ἀνθρώπων καὶ ὄχι τῆς Πατρίδος, δὲν εἶναι ὀρθόν, οὔτε καὶ δίκαιον νὰ ἀνταποδώσῃς τὸ κακόν...

— Ἀλλά... θέλησε καὶ πάλι ν' ἀντικόψῃ ὁ Κρίτων...

Ἀλλὰ ὁ Σωκράτης χωρὶς νὰ θελήσῃ νὰ διακόψῃ τὸν εἱρμὸ τῆς σκέψεώς του, ἐξακολούθησε:

— Ὀλίγον μᾶς ἐνδιαφέρει «κύριε» Σωκράτη ἂν καταδικάσθηκες ἄδικα, ἀφοῦ καταδικάσθηκες ἐν ὀνόματί μας. Οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἄδικοι καμμιὰ φορὰ ἀλλὰ οἱ νόμοι ποτέ. Ἀλλὰ καὶ ἐὰν πάλιν ἐσὺ ἀρνηθῇς τοὺς νόμους τῆς Πατρίδος σου καὶ θελήσῃς νὰ δικαιολογηθῇς ὅτι δῆθεν εἶσαι ἀθῶος, ἔ τότε γιατὶ νὰ μὴ τὸ κάνῃ καὶ ὁποιοσδήποτε ἄλλος πολίτης ποὺ θἄναι ἀκόμα καὶ ἔνοχος; Γιατὶ ὅσο περισσότερο εἶσαι ἀθῶος, τόσο περισσότερο ὀφείλεις νὰ δίνῃς τὸ καλὸ παράδειγμα στοὺς ἄλλους.

Καὶ συνέχισε τελειώνοντας μὲ μιὰ ὡραία κατακλεῖδα:

— Καὶ μὴ ξεχνᾷς ποτέ, ἀγαπητέ μου Κρίτων, ὅτι κι' ἀπὸ τὴν μητέρα κι' ἀπὸ τὸν πατέρα καὶ ἀπὸ ὅλους ἀνεξαιρέτως τοὺς προγόνους, τὸ πολυτιμότερον πρᾶγμα στὸν κόσμο καὶ τὸ πιὸ σεμνὸ καὶ τὸ πιὸ ἅγιο εἶναι ἡ Πατρίς, καὶ σὲ μεγαλύτερη ἐκτίμησι τὴν ἔχουν καὶ οἱ θεοὶ καὶ οἱ ἄνθρωποι καὶ πρέπει νὰ πονᾶμε καὶ νὰ φροντίζουμε τὴν Πατρίδα μας ὅταν ὑποφέρῃ περισσότερο κι' ἀπὸ τοὺς ἴδιους τοὺς γονεῖς μας, κι' ὅταν ἀκόμα πρὸς χάριν της φυλακιζώμεθα ἢ βασανιζώμεθα ἢ ὁδηγούμεθα στὸν πόλεμο νὰ πληγωθοῦμε, αὐτὴν νἄχουμε πάνω ἀπ' ὅλα, γι' αὐτὴν νὰ ζοῦμε καὶ νὰ πεθαίνουμε....

Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ μεγάλου σοφοῦ ποὺ στὸ πρωτότυπό τους στὸ σχετικὸ κείμενο τοῦ Πλάτωνος ἀποτελοῦν ἕνα κατ' ἐξοχὴν μνημεῖον λογοτεχνικοῦ ὕψους, εἶναι συγχρόνως ἕνας ἄφθαστος ὕμνος στὴν φιλοπατρία καὶ στὴ φιλονομία ἐπισφραγισμένος μὲ τὸ ὑπέροχο παράδειγμα αὐτοθυσίας τοῦ μεγάλου διδασκάλου, ἑνὸς διδασκάλου τῆς ἀνθρωπότητος ποὺ τηροῦσε ἐκεῖνα ποὺ δίδασκε.

Μ' αὐτὰ τὰ ἐμπνευσμένα λόγια ἀντίκρυσεν ὁ Σωκράτης τὸ θάνατο ἤρεμα καὶ μεγαλόψυχα, σὰν ἕνας ἄνθρωπος τέλειος καὶ συνεπὴς ἐνώπιον τοῦ καθήκοντός του καὶ τῶν πεποιθήσεών του.

Θ. Θ.

ΙΑΤΡΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΕΝ μοῦ λέτε παιδιά, πίνετε πολὺ γάλα; Σᾶς ἀκούω καλὰ νὰ φωνάζετε ὅλοι: «Ναί, πίνομε διὰ τῆς βιας καὶ μάλιστα ἡ μαμὰ μᾶς κτυπάει ἅμα δεν πίνουμε πολύ». Λοιπὸν παιδιά μου νὰ πῆτε στὴ μαμά σας πὼς τὸ γάλα μετὰ τὰ δύο χρόνια δὲν ἔχει μεγάλη ἀξία γιὰ τὸ παιδί, τὸ πολὺ μάλιστα πειράζει στὸ στομάχι. Ἔπειτα εἶναι τόσες ἄλλες τροφὲς πιὸ ὠφέλιμες καὶ πιὸ εὐχάριστες ἀπὸ τὸ γάλα, ὥστε πρέπει νὰ τὶς προτιμοῦμε. Τὸ φρέσκο βούτυρο μὲ ψωμί, τὸ κρέας, τὰ ψάρια, τὸ τυρί, τὰ ὄσπρια, οἱ κομπόστες, τὰ γλυκίσματα καὶ πολλὲς ἄλλες ἀκόμη τροφὲς εἶναι ἱκανὲς νὰ ἀντικαταστήσουν τὸ γάλα. Μὰ θὰ ρωτήσουν: Τί νὰ δίνωμε κατὰ τὶς 10 τὸ πρωῒ ἢ τὸ ἀπόγευμα σὲ παιδιὰ ἡλικίας 3—7 ἐτῶν; Ἁπλούστατα! ἕνα αὐγό, λίγο ζουμὶ ἀπὸ τὸ φαγητὸ ποὺ ἐμαγειρέψατε γιὰ τὸ μεσημέρι μὲ ψωμάκια μέσα, ἢ λίγο τυρὶ μὲ ψωμὶ ἢ λίγο κρέας ψημένο. Τὸ δὲ ἀπόγευμα ἢ φαγάκι ἀπὸ τὸ μεσημέρι ἢ ψωμὶ μὲ τυρὶ καὶ βούτυρο μὲ μαρμελάδα ἢ μέλι ἢ πετιμέζι ἢ λίγο κακάο μὲ λίγο γάλα καὶ ἕνα αὐγό. Παιδιά! 2 αὐγὰ πρέπει νὰ τὰ τρῶτε τὴν ἡμέρα, σᾶς κάνουν πολὺ καλό. Φάτε τα δὲ ὅπως θέλετε, ἔστω καὶ σφικτὰ ἢ τηγανιτά. Δὲν σᾶς βλάπτουν. Τὰ αὐγὰ γιὰ τὰ μεγάλα παιδιὰ εἶναι ὅπως τὸ γάλα γιὰ τὰ βρέφη, γιατὶ περιέχουν ἀπὸ ὅλες τὶς οὐσίες ποὺ ἔχει ἀνάγκην ὁ παιδικὸς ὀργανισμός. Ἐκτὸς ἂν ἔχετε ἐντερικὲς διαταραχές, ὁπότε πρέπει γρήγορα νὰ σᾶς πᾶνε στὸ γιατρό σας, νὰ γίνετε καλά.

Καὶ τώρα ποὺ ἦλθε ἡ συζήτησι γιὰ τὴν τροφή σας, δὲν μοῦ λέτε σᾶς παρακαλῶ τρῶτε καλά; Δηλαδὴ τί τρῶτε, δυὸ μπουκιὲς καὶ τρέχετε γιὰ παιχνίδι; Τρῶτε τὸ πρωῒ 1 φλυτζάνι γάλα μὲ καφὲ ἢ μὲ κακάο, μὲ ψωμὶ καὶ βούτυρο καὶ μαρμελάδα ἢ ἕνα φλυτζάνι καφὲ ἢ τσάϊ μὲ ψωμὶ καὶ τυρὶ ἢ ἐληὲς καὶ λίγες σταφίδες ποὺ εἶναι ἡ πιὸ θρεπτικὴ τροφὴ γιὰ τὸν χειμῶνα; Ὕστερα στὶς 10 μὲ 11, ἂν εἶσθε μικροὶ καὶ δὲν πᾶτε σχολεῖο, τρῶτε μιὰ σούπα ἢ πιλάφι ἢ λίγο κρέας ψητὸ μὲ ψωμὶ καὶ λίγο τυρὶ ἢ σᾶς βάζει ἡ μαμά σας σὲ ἕνα πιάτο ζουμὶ ἀπὸ τὸ βραστὸ ποὺ κάνει γιὰ τὸ μεσημέρι ἢ καπαμᾶ ἢ φασουλάδα, μὲ ψωμάκια καὶ λεμόνι νὰ φᾶτε ἢ παίρνετε μαζί σας στὸ σχολεῖο ψωμὶ καὶ τυρὶ καὶ ἕνα αὐγὸ ἢ σταφίδες μὲ καρύδια; Τὸ μεσημέρι τρῶτε ὅ,τι τρώγουν ὅλοι καὶ πολὺ μάλιστα γιὰ νὰ ἔχετε ὄρεξι γιὰ παιχνίδι; Τὸ ἀπόγευμα τί τρῶτε; 1 αὐγὸ ὅπως τὸ θέλετε, ψωμὶ καὶ βούτυρο καὶ τυρί, ἢ τρῶτε φαγάκι ἀπὸ τὸ μεσημέρι ὅταν εἶναι καλό; Ἔπειτα τὸ βράδυ τρῶτε τὴ σούπα σας, τὸ γιαοῦρτι σας, — μὲ τὸ γιαοῦρτι χωνεύεται ἡ τροφὴ καλὰ — ἔπειτα τρῶτε καὶ λίγο φαγητὸ ποὺ τρῶνε καὶ οἱ μεγάλοι στὸ τραπέζι;

Τὸ φαγητό, παιδιά μου, εἶναι μιὰ συνήθεια γιὰ τὰ μικρὰ παιδιά. Ἅμα δὲν τρῶτε ἀπὸ μικρὰ ὅ,τι πρέπει, δὲν θὰ συνηθίσετε νὰ τρῶτε ποτέ, ἂν καὶ ὁ ὀργανισμός σας ἔχει τόσο μεγάλη ἀνάγκη γιὰ τροφή. Ἅμα τρῶτε, δὲν ἔχετε ἀνάγκην οὔτε ἐμένα, οὔτε τοὺς ἄλλους γιατρούς, διότι δὲν θὰ ἀρρωσταίνετε ποτέ! Μάλιστα, ποτέ! Ἕνας ὀργανισμὸς ποὺ τρώγει καλὰ δὲν ἀρρωσταίνει εὔκολα γιατὶ εἶναι γερὸς καὶ ἂν ποτὲ προσβληθῆ ἀπὸ καμμιὰ ἀρρώστεια, σὰ γερὸς ποὺ εἶναι, τὴν διώχνει, ὅπως οἱ δυνατοὶ στρατιῶτες διώχνουν καὶ νικοῦν τὸν ἐχθρό.

* * *

Γλυκὰ τρῶτε; Φᾶτε ὅσα θέλετε γιατὶ ὁ ὀργανισμός σας ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ ζάχαρι. Γι' αὐτὸ ἔχετε καὶ σεῖς τόση ὄρεξι γιὰ τὰ γλυκά. Ἀλλὰ νὰ τὰ τρῶτε μετὰ τὸ φαγητό σας, διότι πρὶν τὸ σάλιο ποὺ εἶναι στὸ στόμα σας ξοδεύεται ὅλο μὲ τὶς καραμέλλες καὶ ξηραίνεται τὸ στόμα, φέρνει μιὰ ἀηδία καὶ ἔτσι χάνεται ἡ ὄρεξις. Λοιπὸν γλυκὰ μπόλικα, ἀλλὰ μετὰ τὸ φαγητό.

* * *

Καὶ τώρα ἀκούω μιὰ μαμὰ νὰ μὲ ρωτάῃ: Καλά, τὰ παιδιὰ δὲν παθαίνουν στομάχι ἢ γαστρικὸ πυρετὸ μὲ τὸ πολὺ φαγητὸ ἢ μὲ τὰ γλυκά; Λοιπὸν ὄχι! Τὰ παιδιὰ καὶ ἰδίως μετὰ τὸν 2ον χρόνο δὲν παθαίνουν ποτὲ ἀπὸ στομάχι, οὔτε πυρετὸ ἀπὸ τὴν τροφή. Ἐγὼ ἐξετάζω στὸ νοσοκομεῖο κάθε μέρα τὴν πελατεία μου, 20—30 παιδιά, 10 χρόνια τώρα. Λοιπόν, πιστέψετέ με, δὲν εἶδα ποτὲ αὐτὸν τὸν περίφημο στομαχικὸ πυρετό. Δὲν μπορεῖ, κυρία μου, νὰ πάθῃ τὸ παιδὶ πυρετὸ ἀπὸ λίγα μούσμουλα ἢ καρύδια, διότι τὸ στομάχι του ἔχει συνηθίσει, ἐπειδὴ εἶναι ἀκατάστατο στὴν τροφή του, νὰ τρώγῃ τὰ πάντα καὶ νὰ χωνεύῃ.

Ἀκόμη καὶ στὰ βρέφη ὅταν ἔχουν διάρροια μαζὶ μὲ πυρετό, τότε ἐρευνοῦμε νὰ βροῦμε τὴν αἰτία ποὺ φέρνει πυρετὸ καὶ ἀπὸ τὴν ὁποίαν παθαίνει καὶ τὴν διάρροια, διότι ξεύρουμε ὅτι μόνη ἡ διάρροια δὲν φέρνει πυρετό. Λέγοντας ὅλα αὐτὰ θέλω νὰ καταλήξω στὸ ὅτι δὲν πρέπει νὰ δώσωμε στὰ παιδιὰ καθάρσιο χωρὶς αἰτία καὶ ἄνευ ἐντολῆς τοῦ ἰατροῦ. Τὸ καθάρσιο ὄχι μόνο δὲν τὰ ὠφελεῖ ἀλλὰ τὶς πιὸ πολλὲς φορὲς τὰ βλάπτει, τὰ ἀδυνατίζει ἐξαιρετικὰ καὶ ὕστερα δύσκολα ἀναλαμβάνουν. Ἔπειτα πολλὲς φορὲς ἐπρόσεξα πὼς σὲ μιὰ γρίππη τὸ καθάρσιο ὄχι μόνον δὲν ρίχνει τὸν πυρετό, ἀλλὰ μᾶλλον τὸν δυναμώνει ἢ διαρκεῖ πολλὲς ἡμέρες, διότι μὲ τὸ ἀνακάτωμα ποὺ γίνεται στὰ ἔντερα εἰσέρχονται εἰς τὸν ὀργανισμὸ τοξίνες ἢ τὰ μικρόβια ποὺ βρίσκονται ἥσυχα στὰ ἔντερα ἐρεθίζονται καὶ ἐπειδὴ ὁ ὀργανισμὸς ἀδυνατίζει, βρίσκουν εὐκαιρία καὶ τὸν μολύνουν. Ἔπειτα μὴ λησμονῆτε ποτὲ πὼς ὑπάρχουν στὰ παιδιὰ χρόνιαι σκωληκοειδίτιδες ποὺ δὲν φαίνονται εὔκολα.

Λοιπόν, παιδιά, ὄχι μόνον δὲν θὰ παίρνωμε καθάρσιο γιὰ ψύλλου πήδημα, ἀλλὰ καὶ ὅταν ἀρρωσταίνετε ἀπὸ μιὰ γρίππη ἢ ἀπὸ λαιμό, πρέπει νὰ τρῶτε καλὰ καὶ νὰ μὴ σᾶς πεθαίνουν στὸ γάλα. Μὲ φαγάκι ἐλαφρό, σοῦπες ἀπὸ χόρτα, μακαρόνια, ζουμὶ ἀπὸ κρέας, λίγο μυαλὸ ἢ γλυκάδια ἀπὸ κεφαλάκι ἢ ἕνα δύο μπριζολάκια, ἔστω καὶ μὲ πυρετὸ μέχρι 39, θὰ γίνετε καλὰ γρήγορα, ἐνῷ μὲ τὸ γάλα θὰ μείνετε περισσότερες μέρες στὸ κρεββάτι.

* * *

Πόσα ροῦχα φορᾶτε; Ξέρω, οἱ πιὸ πολλοὶ εἶσθε σὰν κρεμμύδι! Λοιπὸν ὄχι! Νὰ φορᾶτε λίγα ροῦχα γιὰ νὰ μὴν ἱδρώνετε καὶ παθαίνετε γρίππες καὶ συνάχια συχνά. Μιὰ φανελίτσα λεπτή, ἕνα πουκαμισάκι, τὸ ζιλὲ σας καὶ τὸ σακκάκι, παλτὸ δὲ μόνον ὅταν κάνῃ κρύο. Κάλτσες ὅμως μάλλινες, ἀπὸ τὸν Δεκέμβριο μέχρι τὸν Ἀπρίλιο, γιὰ νὰ ἔχετε τὰ πόδια σας ζεστά. Σκληραγωγία δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ μὲ τὰ παγωμένα σας πόδια ποὺ γίνονται αἰτία νὰ παθαίνετε γρίππες, συνάχι, διάρροιες, πόνους στὴν κοιλιά, νὰ εἶσθε νευριασμένα διαρκῶς κλπ. Ἄλλως τε πέστε στὴ μαμὰ πὼς δόξα τῷ Θεῷ ὑπάρχουν καὶ χοντρὲς κάλτσες ὦμορφες ποὺ κάνουν ὡραῖα πόδια, ἐνῷ οἱ ψιλὲς τὶς πιὸ πολλὲς φορὲς δὲν φαίνονται γιατὶ χάνονται μέσ' στὰ παπούτσια, ψέματα; Ἄλλως τε τὸ λέει καὶ τὸ γνωμικόν: «Ἔχε τὰ πόδια σου ζεστά, τὴν κεφαλήν σου κρύαν καὶ ἰατροῦ δὲν ἔχεις χρείαν».

Λοιπὸν πόδια ζεστὰ καὶ τὸ κεφάλι κρύο, δηλαδὴ νὰ νίβεσθε μὲ κρύο νερὸ χειμῶνα καὶ καλοκαῖρι γιὰ νὰ συνηθίσῃ τὸ πρόσωπο καὶ ὅταν βγαίνετε ἔξω νὰ μὴ παθαίνετε συνάχια καὶ λαιμοὺς μὲ τὸ παραμικρό. Ἐπίσης νὰ κάνετε 1—2 φορὲς τὴν ἑβδομάδα μπάνιο μὲ χλιαρὸ νερὸ καὶ κατόπιν ἐντριβὴ μὲ οἰνόπνευμα σὲ ὅλο τὸ σῶμα. Αὐτὸ θὰ πῆ σκληραγωγία καὶ ὄχι λεπτὲς κάλτσες γιὰ τουρτούρισμα.

* * *

Τί νὰ σᾶς πῶ, δὲν χωνεύω μερικὰ παιδιὰ ποὺ χαλοῦν τὰ μοῦτρα τους ἅμα τοὺς ποῦν: πλύνε τὸ στόμα σου ἢ τὰ δόντια σου. Λὲς καὶ φοβοῦνται νὰ μὴ βγάλουν τὴ γλύκα ἀπὸ τὴν πάστα ποὺ φάγανε ἢ τὴ νοστιμάδα ἀπὸ τὸ ψητό. Καὶ δὲν ξέρουν πὼς ἡ νοστιμάδα καὶ οἱ γλύκες ποὺ μένουν στὸ στόμα εἶναι δίκοπο μαχαῖρι γιὰ τὰ δόντια καὶ γιὰ τὶς ἀμυγδαλές. Θέλετε ἐγχείρησι τῶν ἀμυγδαλῶν ἢ θέλετε νὰ βλέπετε τὸν ὀδοντίατρο μὲ τὶς τανάλιες του; Λοιπὸν πλύσιμο τὸ στόμα καὶ τὰ δόντια σας μετὰ ἀπὸ τὸ φαγητὸ μὲ νερὸ καὶ σόδα.

* * *

Τώρα, δὲν μοῦ λέτε, μουρουνέλαιο πίνετε; Τὸ μουρουνέλαιον καὶ μόνον τὸ μουρουνέλαιον εἶναι τὸ φάρμακό σας καὶ τίποτε ἄλλο. Δὲν θὰ παίρνετε ὅμως 4 κουτάλια τῆς σούπας ὅπως ἔδιδαν ἄλλοτε, νομίζοντας πὼς τὸ μουρουνέλαιον παχαίνει, ἐνῷ εἶναι γνωστὸν ὅτι δυναμώνει μόνον τὸν ὀργανισμὸν διὰ τῶν βιταμινῶν του, ἀλλὰ 1—2 κουταλάκια τοῦ γλυκοῦ.

Νὰ τὸ συνηθίσετε, παιδιά μου, τὸ μουρουνέλαιον καὶ ὕστερα θὰ τὸ ζητᾶτε γιατὶ θὰ σᾶς ἀρέσῃ πολύ.

Γ. Γ. Μπαμπούρης
Παιδίατρος

Ἀπὸ τὴν ἱστορία τοῦ στρατοῦ μας

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΤΩΝ ΕΥΕΛΠΙΔΩΝ

Ὁ «λόχος γυμνάσεως εὐελπίδων». — Μαθηταὶ 13 ἕως 30 χρόνων! — Τὰ ἀλφαβητάρια τῆς Σχολῆς. — Γιατί λέγονται εὐέλπιδες. — Πῶς ἦτο ἡ στολή των. — Ἡ τάξις τῶν «Ἀκολούθων» καὶ τὰ προνόμιά της. — Ποῖοι ἦσαν οἱ πρῶτοι ἀνθυπολοχαγοί.

Εἰς προηγούμενον σημείωμά μας εἴχαμε ἀναφέρει τὴν ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ καὶ πῶς κατωρθώθη νὰ ὀργανωθῇ καὶ νὰ ἀποτελέσῃ σημαντικὴν δύναμιν. Σήμερα θὰ ποῦμε δυὸ λόγια γιὰ τὴν Σχολὴ τῶν Εὐελπίδων, γιὰ τὸ ἱστορικὸν τῆς ἱδρύσεώς της καὶ γιὰ τοὺς πρώτους εὐέλπιδας.

Ἡ ὀργάνωσις τῆς Στρατιωτικῆς αὐτῆς Σχολῆς, ἡ ὁποία εἶχε σκοπὸν νὰ παρέχῃ διὰ καταλλήλου ἐκπαιδεύσεως τὰ στελέχη τοῦ στρατοῦ ἤρχισε νὰ γίνεται ἀπὸ τοῦ Ἰουλίου 1828. Τὸ διάταγμα δὲ «περὶ συστάσεως λόχου γυμνάσεως εὐελπίδων» ἐδημοσιεύθη τὴν 21ην Δεκεμβρίου τοῦ ἰδίου ἔτους. Ἀλλὰ τὸ σχολεῖον αὐτὸ λειτουργοῦσε ἤδη πρὸ μηνῶν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Ἰταλοῦ λοχαγοῦ Σαλτέλι καὶ ὑπὸ τὴν ἐποπτεία τοῦ συνταγματάρχου Ἔϋδεκ. Τέλος ἀνέλαβε τὴν διοίκησίν του ὁ Γάλλος ἀξιωματικὸς τοῦ πυροβολικοῦ Πωζιέ.

Τὸ σχολεῖο αὐτὸ ἐλειτούργησε γιὰ λίγους μῆνες σ' ἕνα στρατῶνα τούρκικο τοῦ Ναυπλίου. Καὶ οἱ πρῶτοι εὐέλπιδες, κάπου 43, ποὺ κατετάγησαν ἀποτελοῦσαν ἕνα περίεργο ἀνακάτεμα κοινωνικῶν τάξεων, μορφώσεως καὶ ἡλικίας. Τὰ περισσότερα παιδιὰ τῶν ἀγωνιστῶν, παραδείγματος χάριν, ποὺ εἰσήχθησαν τῇ προτάσει τοῦ Καποδίστρια δὲν ἐγνώριζον... ἀνάγνωσιν καὶ γραφήν. Ὅσο γιὰ τὴν ἡλικία τῶν πρώτων εὐελπίδων αὐτὴ ἐκυμαίνετο ἀπὸ 13 μέχρι 25 καὶ πλέον χρόνων.

Καὶ γιὰ νὰ πάρετε μιὰ ἰδέα τῆς μορφώσεως τῶν εἰσαχθέντων μαθητῶν σᾶς ἀναφέρουμε τὸ ἑξῆς ἀνέκδοτο:

Ὅταν ὁ καθηγητὴς Ντυτρὸν ἦρθε στὸ Ναύπλιο γιὰ νὰ μοιράσῃ στὰ σχολειὰ τῆς ἀναγεννωμένης Ἑλλάδος βιβλία, τὰ ὁποῖα εἶχαν προσφερθῆ ἀπὸ τοὺς φιλέλληνας τοῦ Παρισιοῦ, παρέδωσε στὸν Ἔϋδεκ γιὰ τὸ Σχολειὸ τῶν Εὐελπίδων ἀλφαβητάρια καὶ πίνακας ζωγραφικῆς ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ χρησιμοποιοῦν στὰ νηπιαγωγεῖα...

Οἱ ἁρματωλοὶ καὶ οἱ κλέφτες ὅπως καὶ τὰ παιδιά τους μποροῦσαν βέβαια νὰ ξέρουν θαυμάσια τὴν τέχνη τῶν ὅπλων, ἀλλὰ φυσικὰ ἐλάχιστοι ἐγνώριζαν ἄξια λόγου γράμματα. Περίφημον δὲ εἶναι καὶ τὸ ἑξῆς:

Ἕνας ἐκ τῶν παλαιῶν ἀγωνιστῶν εἰς τὶς ἐντελῶς τυπικὲς εἰσιτηρίους ἐξετάσεις ἠρωτήθη σὲ πόσα μέρη διαιρεῖται ἡ ὀκά.

—Ἀναλόγως τῆς παρέας, τοὺς ἀπάντησε, παρεξηγήσας τὴν ἐρώτησιν καὶ φανταζόμενος ὅτι τὸν ρωτοῦσαν γιὰ τὴν ὀκὰ τὸ κρασί.

Μὲ τὴν ὀνομασίαν ὅμως τοῦ Πωζιὲ συνταγματάρχου καὶ διοικητοῦ τῆς Σχολῆς διωρίσθησαν ἐπίσης καὶ οἱ πρῶτοι" πολιτικοὶ καθηγηταί της. Αὐτοὶ ἦσαν τῶν μαθηματικῶν ὁ Δ. Δεσποτόπουλος, τῶν ἑλληνικῶν καὶ τῶν γαλλικῶν ὁ Σπ. Καλοσγοῦρος καὶ τῆς ἰχνογραφίας ὁ Βυρχάρδος Οὐϊσέλλος. Οἱ μαθηταὶ τῆς Στρατιωτικῆς Σχολῆς ὠνομάσθησαν ὑπὸ τοῦ Κυβερνήτου Καποδίστρια εὐέλπιδες, γιατὶ ἤθελε νὰ ὑποδείξῃ στοὺς Ἕλληνας ὅτι ἡ πατρὶς ἐστήριζε τὸ μέλλον της καὶ τὰς ἐλπίδας της στοὺς μορφωμένους ἀξιωματικούς. Ἡ στολὴ τοῦ εὐέλπιδος εἰς τὴν ἀρχὴν ἦτο ἰδία μὲ τῶν «ἐπιλέκτων» ἑκάστου τάγματος πεζικοῦ: «ἱμάτιον ἐκ τσόχας κυανοχρόου μὲ ὕσγινα περιχειρίδια, περιλαίμιον καὶ περιουραῖα, ἐπωμίδας χρώματος ἅλικου καὶ γρανάτας ἀπὸ ἄσπρην τσόχαν εἰς τὰς οὐρὰς τοῦ ἱματίου».

Τὸν Φεβρουάριον ὅμως τοῦ 1834 καθωρίσθη διὰ πρώτην φορὰν τὸ κίτρινον ὡς συμβολικὸν χρῶμα εἰς τὰ ἐπίρραφα καὶ τὴν πλάκα τοῦ κυβάρου (γυαλιστερὸς πῖλος). Καὶ αὐτὴ ἡ στολὴ ἤλλαξε μόνον κατὰ τὸ 1868 ὁπότε ἐγένετο γενικὴ ἀλλαγὴ τῶν στολῶν τοῦ στρατεύματος καθορισθέντος τοῦ γαλλικοῦ τύπου νεωτέρας ἐποχῆς. Μὰ δὲν ἤλλαξε τὸ κίτρινον χρῶμα. Τέλος ἐπεκράτησε μὲ μικρὰς παραλλαγὰς ἡ στολὴ ἡ καθορισθεῖσα κατὰ τὸ 1880, βαθυκύανος καὶ ὡς δευτέρα ἡ στολὴ ἀπὸ χακί.

Οἱ εὐέλπιδες στὸ σχολειὸ εἶχαν χωρισθῆ σὲ τρεῖς δεκανίες. Κάθε μιὰ ἔμενε σὲ ξεχωριστὸ θάλαμο. Ἐκοιμῶντο σὲ μπράντες καὶ σκεπαζόντουσαν μὲ φλοκάτες. Ἡ κυβέρνησι ἐπλήρωνε τὸ μῆνα πέντε τάλληρα γιὰ τὴν διατροφὴ τοῦ καθενός. Μὰ ὅλοι δὲν ἔτρωγαν τὸ ἴδιο. Στὴν πρώτη δεκανία ἐδίδετο ἕνα σιτηρέσιο, στὴ δεύτερη ἐνάμισυ καὶ στὴν τρίτη, ποὺ ἦταν οἱ μεγαλύτεροι εὐέλπιδες, δυὸ σιτηρέσια.

Τρία χρόνια ἀργότερον, τὸ 1831, ἐξῆλθον οἱ πρῶτοι ἀνθυπολοχαγοὶ οἱ ὁποῖοι ἦταν οἱ ἑξῆς: Μιχαὴλ Σοφιανός, Ἐλευθέριος Σχινάς, Παναγιώτης Κορωναῖος, Βασίλειος Σαπουντζάκης, Ἰωάννης Ἀξελός, Γεώργιος Μομφερρᾶτος, Ἀρσένης Βλάχος καὶ Ἐμμανουὴλ Κυδωνάκης.

Μὰ ὑπῆρχεν ἀκόμη καὶ ἡ τάξις τῶν «ἀκολούθων». Αὐτοὶ ἦταν νέοι οἱ ὁποῖοι ἐξεπαιδεύοντο κοντὰ στοὺς διοικητὰς τοῦ μηχανικοῦ καὶ τοῦ πυροβολικοῦ καὶ κατετάσσοντο κατόπιν στὸ στράτευμα, ἔπειτα ἀπὸ ἐξετάσεις, ὡς ἀνθυπολοχαγοί. Εἶχον δὲ καὶ βαθμὸν καὶ μισθὸν ὑπαξιωματικοῦ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐλευθέρας μαθητείας των.

Ἐπίσης ἐφοίτων στὴν σχολὴ καὶ τὰ παιδιὰ τῶν ἀγωνιστῶν ποὺ εἶχον μείνει ὀρφανὰ καὶ διέμενον στὸ ὀρφανοτροφεῖο τῆς Αἰγίνης.

Τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1832 ὁ βαρῶνος Ἐδουάρδος Ρέϋνακ διεδέχθη τὸν Πωζιέ. Ἀπέκτησε μάλιστα τὴν ἑλληνικὴν ἰθαγένειαν. Μετὰ τὴν ἄφιξι τοῦ Ὄθωνος ἡ Σχολὴ ὀλίγον ἀργότερον μετεφέρθη στὴν Αἴγινα, στὸ οἴκημα τοῦ ὀρφανοτροφείου. Ἐκεῖ ἔμεινε περὶ τὰ τρία χρόνια. Ἔπειτα μετεφέρθη στὸν Πειραιᾶ στὸ κτίριο τὸ ὁποῖον στεγάζει σήμερον τὶς Γενικὲς Ἀποθῆκες. Τέλος, τὸ 1894, ἐγκατεστάθη στὸ σημερινὸν ἐν Ἀθήναις οἴκημά της, τὸ ὁποῖον ἀνηγέρθη δαπάνῃ τοῦ ἐθνικοῦ εὐεργέτου Γ. Ἀβέρωφ.

Ὅσο γιὰ τοὺς εὐέλπιδες τῆς σήμερον, ὅπως ἄλλως τε καὶ ὅλοι οἱ μαθηταὶ τῶν στρατιωτικῶν σχολῶν μας, ἀποτελοῦν τὸ καμάρι ὁλοκλήρου τοῦ στρατοῦ, διὰ τὸ λαμπρὸν παράστημά των, τὴν πειθαρχίαν των καὶ τὴν πλήρη στρατιωτικὴν μόρφωσίν των.

Θ. Δράκος

(Συνέχεια έκ τοῦ προηγουμένου)

Οἱ ἠθοποιοί μου εἶχαν καταλάβει πὼς ἕνα γεῦμα θὰ ἦταν ἡ πληρωμή τους κι' ἐδούλευαν μὲ ὅλη τους τὴν προθυμία.

Ἄξαφνα, ἐκεῖ ποὺ κάναμε ἕνα γύμνασμα, βλέπω τὸ Ζερμπῖνο νὰ ξετρυπώνη ἀπὸ ἕνα θάμνο καί, μιὰ στιγμὴ ποὺ τἆλλα σκυλιὰ πέρασαν ἀπὸ κοντά του, μπῆκε κι' αὐτὸς στὴ μέση θαρρετὰ κι' ἔκαμε τὸ ρόλο του.

Παίζοντας ὁλοένα καὶ προσέχοντας τοὺς ἠθοποιούς μου, κύτταζα κάπου - κάπου καὶ τὸ παιδί. Περίεργο πρᾶγμα! Ἂν καὶ τὰ παιχνίδια μας τοῦ προξενοῦσαν μεγάλη κι' ὁλοφάνερη εὐχαρίστησι, ὁ μικρὸς ἐξακολουθοῦσε νὰ μένη πλαγιασμένος, ξαπλωμένος, ὁλωσδιόλου ἀκίνητος. Μόνο τὰ δυό του χέρια κουνοῦσε, γιὰ νὰ μᾶς χειροκροτῆ.

Ἦταν παράλυτος; Λὲς καὶ τὸν εἶχαν δεμένο σ' ἕνα σανίδι.

Σιγὰ - σιγὰ ὁ ἀέρας εἶχε σπρώξει τὸ πλοῖο ὣς τὴν ὄχθη ὅπου βρισκόμουν, κι' ἔβλεπα τώρα τὸ παιδὶ σὰ νάμουν μέσα στὸ πλοῖο, κοντά του. Ἦταν ξανθὸ καὶ χλωμό, ποὺ φαίνουνταν οἱ γαλάζιες φλέβες τοῦ μετώπου του κάτω ἀπ' τὸ διάφανό του πετσί. Ἡ ἔκφρασι τοῦ προσώπου του ἦταν γλυκειὰ καὶ μελαγχολική· εἶχε ὅμως καὶ κάτι ἀρρωστιάρικο.

— Πόσο κοστίζουν οἱ θέσεις στὸ θέατρό σου; μὲ ρώτησε ἡ κυρία.

— Καθένας πληρώνει κατὰ τὴν εὐχαρίστησι ποὺ παίρνει.

— Τότε, μαμά, πρέπει νὰ πληρώσουμε πολὺ ἀκριβά! εἶπε τὸ παιδί.

Καὶ πρόσθεσε μερικὰ λόγια σὲ γλῶσσα ποὺ δὲν τὴν καταλάβαινα.

— Ὁ Ἀρθοῦρος θὰ ἤθελε νὰ ἰδῆ τοὺς ἠθοποιούς σου ἀπὸ πιὸ κοντά, μοῦ εἶπε ἡ κυρία.

Ἔγνεψα στὸν Κάπη, ποὺ πῆρε ἀμέσως φόρα κι' ἐπήδησε στὸ πλοῖο.

— Κι' οἱ ἄλλοι; φώναξε ὁ Ἀρθοῦρος.

Ὁ Ζερμπῖνος κι' ἡ Δούλση ἀκολούθησαν τὸν Κάπη.

— Κι' ὁ πίθηκος;

Εὔκολα θὰ πηδοῦσε κι' ὁ Καρδούλης, μὰ ποτὲ δὲν ἤμουν βέβαιος γι' αὐτόν. Μέσα στὸ πλοῖο, μονάχος του, μποροῦσε νάρχίση χωρατά, ποὺ νὰ μὴν ἄρεσαν καθόλου τῆς κυρίας.

— Εἶναι κακός; μὲ ρώτησε αὐτή.

— Ὄχι κυρία, μὰ δὲν ἀκούει πάντα. Φοβᾶμαι μήπως δὲν φερθῆ ὅπως πρέπει.

— Ἔλα τότε μαζί του καὶ σύ.

— Εὐχαρίστως!

Ἡ κυρία ἔγνεψε σ' ἕναν ἄνθρωπο ποὺ στέκουνταν στὴν πρύμνη, κοντὰ στὸ τιμόνι, κι' ἀμέσως αὐτός, περνῶντας στὴν πλώρη, ἔρριξε στὴν ὄχθη ἕνα σανίδι. Ἀπὸ τὸ γεφύρι αὐτὸ μπόρεσα νὰ περάσω χωρὶς ἐπικίνδυνο πήδημα καὶ νὰ μπῶ στὸ πλοῖο σοβαρά, μὲ τὴν ἅρπα στὸν ὦμο καὶ μὲ τὸν Καρδούλη στὸ χέρι.

— Ὁ πίθηκος! ὁ πίθηκος! φώναξε μὲ χαρὰ ὁ Ἀρθοῦρος.

Πῆγα κοντά του καί, ὅσο χάϊδευε καὶ περιποιοῦνταν τὸν Καρδούλη, μπόρεσα νὰ τὸν ἐξετάσω μὲ τὴν ἡσυχία μου.

Ἀλήθεια, — τί φοβερό! ἦταν δεμένος σ' ἕνα σανίδι, ὅπως μοῦ φάνηκε κι' ἀπὸ μακριά!

— Ἔχεις, παιδί μου, ἀφεντικό; μὲ ρώτησε ἡ κυρία.

— Μάλιστα, μὰ γιὰ τὴν ὥρα εἶμαι καὶ θὰ εἶμαι μόνος...

— Γιὰ πόσον καιρό;

— Γιὰ δυὸ μῆνες.

— Δυὸ μῆνες!... Τόσον καιρὸ μόνος, στὴν ἡλικία σου;...

— Εἶναι ἀνάγκη, κυρία.

— Κι' ὁ ἀφεντικός σου σὲ ἀναγκάζει νὰ ἐργάζεσαι, γιὰ νὰ τοῦ πηγαίνης λεπτά; Πόσο πρέπει νὰ τοῦ πᾷς στὸ τέλος τῶν δύο αὐτῶν μηνῶν;

— Τίποτα, κυρία. Δὲν μ' ἀναγκάζει καθόλου. Τοῦ φθάνει νὰ κερδίζω ὅσο νὰ ζῶ μὲ τὸ θίασό μου.

— Καὶ τὸ κατάφερες αὐτὸ ὣς σήμερα;

Ἐδίστασα πρὶν ν' ἀπαντήσω. Ποτέ μου δὲν εἶχα ἰδῆ κυρία ποὺ νὰ μοῦ ἐμπνέη τόσο σεβασμὸ σὰν αὐτή! Μὰ μοῦ μιλοῦσε μὲ τόση καλωσύνη, ἡ φωνή της ἦταν τόσο γλυκειὰ καὶ τὸ βλέμμα της τόσο ἐνθαρρυντικό, ποὺ ἀποφάσισα νὰ πῶ τὴν ἀλήθεια. Ἔπειτα, γιατί νὰ σωπάσω;

Τῆς διηγήθηκα λοιπὸν πὼς ἀναγκάσθηκα νὰ χωρισθῶ τὸν Βιτάλη, ποὺ τὸν φυλάκισαν γιατὶ μὲ εἶχε ὑπερασπισθῆ, καὶ πώς, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἔφυγα ἀπὸ τὴν Τουλούζα, δὲν κατάφερα νὰ κερδίσω πεντάρα.

Ὅσο μιλοῦσα, ὁ Ἀρθοῦρος ἔπαιζε μὲ τὰ σκυλιά· ἄκουγε ὅμως καὶ καταλάβαινε ὅ,τι ἔλεγα.

— Θὰ πεινᾶτε λοιπὸν ὅλοι σας! φώναξε ἄξαφνα.

Μὲ τὴ λέξι αὐτή, ποὺ τὴν ἤξεραν καλὰ τὰ σκυλιά, ἄρχισαν νὰ γαυγίζουν κι' ὁ Καρδούλης νὰ τρίβη τὴν κοιλιά του μὲ μανία.

— Ὤ, μαμά! ἔκαμε ὁ Ἀρθοῦρος.

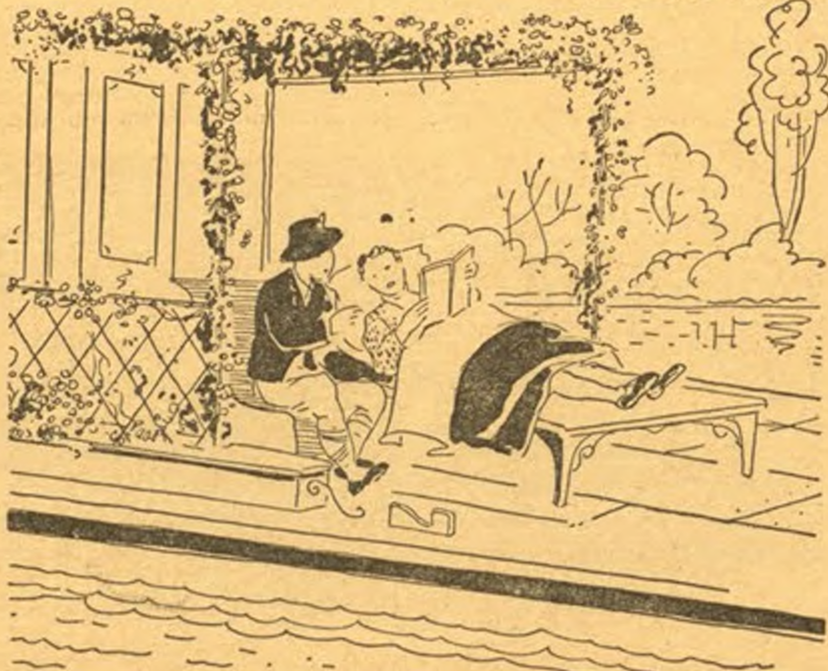
Ἡ κυρία κατάλαβε τί ἐσήμαινε αὐτὴ ἡ ἱκεσία. Εἶπε λίγα λόγια σὲ μιὰ γυναῖκα, ποὺ στέκουνταν πίσω ἀπὸ μιὰ μισανοικτὴ πόρτα, — λόγια σὲ γλῶσσα ξένη, — καὶ σὲ λίγο ἡ γυναῖκα ἐκείνη ἔφερε ἕνα τραπεζάκι μὲ φαγιά.

— Κάθησε, παιδί μου, μοῦ εἶπε ἡ κυρία.

Δὲν ἄφησα νὰ μὲ παρακαλέσουν. Ἀμέσως ἀκούμπησα τὴν ἅρπα μου καὶ στρώθηκα στὸ τραπέζι. Τὰ σκυλιὰ μὲ τριγύρισαν κι' ὁ Καρδούλης κάθησε στὰ γόνατά μου.

— Τρῶνε ψωμὶ τὰ σκυλιά σου; μὲ ρώτησε ὁ Ἀρθοῦρος.

Ἀκούς ποὺ δὲν ἔ-

Πῆγα καὶ κάθησα κοντὰ στὸ ἄρρωστο παιδάκι.

τρῶγαν ψωμί! Τοὺς ἐμοίρασα ἀπὸ μιὰ φέτα καὶ τὴν καταβρόχθισαν.

— Κι' ὁ πίθηκος; ξαναρώτησε ὁ Ἀρθοῦρος.

Μὰ δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ φροντίσω καὶ γιὰ τὸν Καρβούλη. Μονάχος του αὐτὸς ἅρπαξε ἕνα κομμάτι παστίτσο καὶ μπουκώνουνταν ὁλοένα κάτω ἀπ' τὸ τραπέζι.

Πῆρα κι' ἐγὼ μιὰ φέτα ψωμὶ κι' ἄρχισα νὰ τρώγω, γιὰ νὰ μὴν πῶ νὰ καταβροχθίζω. Μήπως πεινοῦσα λιγώτερο ἀπὸ τὰ ζῶα μου;

— Καϋμένο παιδί! ἔλεγε ἡ κυρία, γεμίζοντας τὸ ποτῆρι μου.

Ὁ Ἀρθοῦρος δὲν ἔλεγε πιὰ τίποτα. Μᾶς κύτταζε μόνο μὲ γουρλωμένα μάτια θαυμάζοντας βέβαια τὴν ὄρεξι ὅλων μας. Γιατὶ κι' ὁ Ζερμπῖνος ἀκόμα, ἂν κι' εἶχε φάει τὸ πουλὶ τὸ κλεμμένο κρέας, ἔκανε σὰ νἆταν νηστικὸς ἀπὸ χθές.

— Καὶ ποῦ θὰ τρώγατε ἀπόψε, ἂν δὲν μᾶς βρίσκατε; μὲ ρώτησε ὁ Ἀρθοῦρος.

— Μοῦ φαίνεται πὼς δὲν θὰ τρώγαμε καθόλου.

— Κι' αὔριο ποῦ θὰ φᾶτε;

— Ἐλπίζω νὰ κάμουμε καμμιὰ καλὴ συνάντησι σὰ σήμερα.

Ὁ Ἀρθοῦρος γύρισε τότε στὴ μητέρα του καὶ μιὰ μεγάλη συνομιλία ἔγινε μεταξὺ τῶν δυό τους, στὴν ξένη γλῶσσα ποὺ δὲν καταλάβαινα. Φαίνεται πὼς τῆς ζητοῦσε ἕνα πρᾶγμα, ποὺ ἐκείνη δὲν δείχνουνταν πολὺ πρόθυμη νὰ τοῦ τὸ κάμη ἢ τοὐλάχιστο ἔφερνε ἀντιρρήσεις.

Ἄξαφνα, ὁ μικρὸς γύρισε πάλι τὸ κεφάλι του σὲ μένα, — γιατὶ τὸ κορμί του δὲν κουνιοῦνταν καθόλου, — καὶ μὲ ρώτησε:

— Θέλεις νὰ μείνης μαζί μας;

Τὸν κύτταξα χωρὶς μιλιά, γιατὶ ἡ πρότασι αὐτὴ μ' εὕρισκε ὁλωσδιόλου ἀπροετοίμαστο.

— Ὁ γυιός μου σὲ ρωτᾷ, εἶπε ἡ κυρία, ἂν θέλης νὰ μείνης μαζί μας.

— Σ' αὐτὸ τὸ πλοῖο;

— Ναί, σ' αὐτὸ τὸ πλοῖο. Ὁ Ἀρθοῦρος μου εἶναι ἄρρωστος κι' ἐπειδὴ οἱ γιατροὶ εἶπαν νὰ τὸν ἔχουμε δεμένο σ' ἕνα σανίδι, τὸν τριγυρίζω μ' αὐτὸ τὸ πλοῖο. Θὰ μένετε μαζί μας. Τὰ σκυλιά σου κι' ὁ πίθηκός σου θὰ παίζουν γιὰ τὸν Ἀρθοῦρο, ποὺ θὰ εἶναι ἡ «ἔντιμη ὁμήγυρι» καθὼς τὸ λές. Καὶ σύ, παιδί μου, ἂν θέλης, θὰ μᾶς παίζης ἅρπα. Ἔτσι θὰ μᾶς προσφέρετε μιὰ ὑπηρεσία καὶ ἐμεῖς πάλι μπορεῖ νὰ σᾶς φανοῦμε χρήσιμοι. Δὲν θὰ εἶσαι ὑποχρεωμένος νὰ βρίσκης καθεμέρα «ὁμήγυρι» γιὰ παράστασι, ποὺ γιὰ παιδὶ τῆς ἡλικίας σου δὲν εἶναι πάντα τόσο εὔκολο.

Σὲ πλοῖο!... Ποτέ μου δὲν εἶχα μπῆ σὲ πλοῖο κι' αὐτὸς ἦταν ὁ καϋμός μου. Νὰ ζῶ μέσα σ' ἕνα πλοῖο, ἀπάνω στὸ νερό, τί εὐτυχία!

Αὐτὴ ἡ ἰδέα πρωτοπαρουσιάσθηκε στὸ νοῦ μου καὶ τὸν ἐθάμπωσε. Τί ὄνειρο!

Σκέφθηκα ἔπειτα λίγες στιγμὲς καὶ κατάλαβα πόσο συμφέρουσα γιὰ μᾶς ἦταν αὐτὴ ἡ πρότασι καὶ πόσο καλὴ ἐκείνη ποὺ μοῦ τὴν ἔκανε.

Τῆς πῆρα τὸ χέρι καὶ τὸ φίλησα.

Τὸ δεῖγμα αὐτὸ τῆς εὐγνωμοσύνης τῆς ἔκαμε, φαίνεται, ἐντύπωσι καὶ μὲ μεγάλη καλωσύνη, μὲ τρυφερότητα, μπορῶ νὰ πῶ μὲ στοργή, μὲ χάϊδεψε πολλὲς φορὲς στὸ μέτωπο.

— Τὸ καϋμένο τὸ παιδάκι! εἶπε.

Ἀφοῦ ἤθελαν νὰ τοὺς παίζω ἅρπα, μοῦ φάνηκε πὼς ἔπρεπε νὰ τοὺς κάμω ἀμέσως τὴν ἐπιθυμία. Ἦταν ἕνας τρόπος γιὰ νὰ τοὺς δείξω τὴν καλή μου θέλησι καὶ τὴν εὐγνωμοσύνη μου.

Ἐπῆρα λοιπὸν τ' ὄργανό μου, πῆγα καὶ στάθηκα μπροστὰ - μπροστὰ στὴ πρύμη κι' ἀπὸ κεῖ ἄρχισα νὰ παίζω.

Τὴν ἴδια στιγμή, ἡ κυρία πλησίασε στὸ στόμα της μιὰ μικρὴ ἀσημένια σφυρίχτρα, κι' ἔβγαλε μιὰ δυνατὴ σφυριγματιά.

Ἔπαψ' ἀμέσως, μὴ ξέροντας γιατὶ σφύριξε: γιὰ νὰ μοῦ πῆ πὼς ἔπαιζα ἄσχημα ἢ γιατὶ δὲν ἦταν ὥρα νὰ παίξω;

Ὁ Ἀρθοῦρος, ποὺ ἔβλεπε ὅ,τι γίνουνταν γύρω του, ἐμάντευσε τὴν ἀνησυχία μου.

— Ἡ μαμὰ σφύριξε γιὰ νὰ ξεκινήσουν τἄλογα, εἶπε.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ ἑπόμενον)

—— Ἀπὸ τὴν ἱστορία τῶν ἀνακαλύψεων ——

ΤΙ ΚΑΝΕΙ ΜΙΑ ΚΛΩΤΣΙΑ

Τί ἀποτέλεσμα μπορεῖ νἄχη μιὰ κλωτσιὰ σ' ἐκεῖνον ποὺ τὴν τρώει;

Ἡ ἐρώτησις αὐτὴ διετυπώθη κάποτε σὲ μιὰ συναναστροφὴ στὸ Λονδῖνο, στὴν ὁποίαν ἦταν παρὼν κι' ὁ διάσημος Ἄγγλος φυσικὸς καὶ ἀστρονόμος Νεύτων.

Αὐτὸς χαμογέλασε κι' ἀπήντησε:

— Μιὰ κλωτσιὰ σπρώχνει πάντα πρὸς τὰ ἐμπρὸς ἐκεῖνον ποὺ τὴν τρώει!

Οἱ παρευρισκόμενοι στὴν συναναστροφὴ ἐθεώρησαν τὴν ἀπάντησι αὐτὴ ὡς ἀστειότητα. Ὁ Νεύτων ὅμως τοὺς ἐδήλωσε ὅτι εἶχεν ἀπαντήσει σοβαρώτατα καὶ τοὺς διηγήθηκε μιὰ δική του περιπέτεια.

Ἦταν ἀλήθεια, πράγματι, ὅτι ὁ Νεύτων χρεωστοῦσε τὴν ἀνάδειξί του σὲ μιὰ κλωτσιά.

Μικρὸς καταγινόταν μονάχα σὲ μηχανικὰ παιχνίδια καὶ πολὺ σπάνια μελετοῦσε. Ἐπειδὴ δὲ ἦταν ἀμελής, ὅλοι οἱ συμμαθηταί του τὸν περιφρονοῦσαν καὶ τὸν κακομεταχειριζόνταν.

Κάποτε, ἐπὶ τέλους, ἕνας συμμαθητής του, τοῦ ἔδωσε μιὰ δυνατὴ κλωτσιά. Ὁ νεαρὸς Νεύτων ἔννοιωσε τόσο μεγάλη ταπείνωσι, ὥστε ὡρκίσθηκε νὰ ξεπεράση γρήγορα στὰ μαθήματα τὸν συμμαθητή του.

* * *

Καὶ ἀπὸ τότε ἐργάσθηκε μὲ τόσο ζῆλο, ὥστε πολὺ γρήγορα, ὄχι μόνο ξεπέρασε τὸν συμμαθητή του, ἀλλὰ καὶ ἔγινε ὁ πρῶτος τῆς τάξεως.

Ἀπὸ τότε ὁ Νεύτων ἐρχόταν καὶ κάθε χρόνο πρῶτος σ' ὅλα τὰ μαθήματα, ἔδειχνε δὲ πάντοτε ἰδιαίτερη κλίσι στὴ φυσική. Ἦταν δὲ τόση ἡ κλίσις του αὐτή, ὥστε παιδὶ ἀκόμα, κατεσκεύασε στὸν τοῖχο τοῦ σπιτιοῦ ποὺ καθόταν ἕνα ἡλιακὸ ὡρολόγιο.

Εἶχε σφηνώσει στὸν τοῖχο κυκλικῶς μεγάλα καὶ μικρὰ ξύλα, τὰ ὁποῖα μὲ τὴ σκιά τους ἔδειχναν τὶς ὧρες καὶ τὶς μισὲς ὧρες.

Μεταβάλλοντας κάθε τόσο τὴν θέσι τῶν ξύλων αὐτῶν καὶ προσέχοντας ἰδιαίτερα στὸ ἔργο του, ὁ νεαρὸς Νεύτων εἶχε κατορθώσει ἐπὶ τέλους νὰ ἐπιτύχη τόσην ἀκρίβειαν, ὥστε ὅλοι οἱ συμπολῖται του ἐκανόνιζαν τὴν ὥρα τους μὲ τὸ ἡλιακὸν αὐτὸ ρολόϊ, τὸ ὁποῖον εἶχαν ὀνομάσει «ὡρολόγι τοῦ Νεύτωνος».

Παρ' ὅλα ὅμως αὐτὰ ἡ μητέρα του δὲν πίστευε καὶ τόσο πολὺ στὴ φιλομάθεια τοῦ παιδιοῦ της. Τὸν πῆρε λοιπὸν ἀπὸ τὸ σχολεῖο καὶ τὸν ἐκράτησε νὰ τὴν βοηθῆ στὶς γεωργικές της ἐργασίες. Τὸν χρησιμοποιοῦσε ἰδίως στὸ νὰ φυλάη τὰ πρόβατα καὶ νὰ ἐπιβλέπη τὴν συγκομιδὴ τοῦ σίτου.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ὁ Νεύτων ἀνεκάλυψε τὸν περίφημο νόμο τῆς βαρύτητος, ποὺ πῆρε τὸ ὄνομά του καὶ τὸν κατέστησε μάλιστα ἀθάνατον.

Μιὰ μέρα, καθὼς βρισκόταν στὸ περιβόλι τους, ξαπλωμένος κάτω ἀπὸ μιὰ μηλιά, βλέπει ξαφνικὰ ἕνα μῆλο ν' ἀποσπᾶται ἀπ' τὸ δένδρο καὶ νὰ πέφτη κοντὰ στὰ πόδια του. Αὐτὸ ἔφθασε γιὰ νὰ προσελκύση τὴν προσοχή του:

«Ἀπὸ ποιὰ φυσικὴ αἰτία, τὸ μῆλο, ἀποσπώμενο ἀπὸ τὸ δένδρο, δὲν πήγαινε ψηλά, ἀλλὰ ἔπεφτε κατὰ γῆς;»

Νὰ τὸ πρόβλημα ποὺ ἐτίθετο ξαφνικὰ πρὸς λύσιν καὶ ποὺ ἔλυσε πράγματι, κατορθώσας ἀπὸ συλλογισμοῦ σὲ συλλογισμὸ νὰ φθάση στὴν ἀνακάλυψι τῆς βαρύτητος.

Ὁ Νεύτων, εὐτυχῶς, δὲν ἔμεινε εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ. . .τσοπάνου. Θυμῶταν ἀκόμα τὴν κλωτσιὰ καὶ ἐννοοῦσε ν' ἀναδειχθῆ ὅσο μποροῦσε περισσότερο. Ἀφοῦ δὲ εἶχε ἀνακαλύψει τὸν νόμο τῆς βαρύτητος, τοῦ ὁποίου φυσικὰ ἐννοοῦσε πληρέστατα τὴν μεγάλη ἐπιστημονικὴ σημασία, κατώρθωσεν ἐπὶ τέλους νὰ πάρη ἀπὸ τὴν μητέρα του τὴν ἄδεια διὰ τὴν ἐξακολούθησι τῶν σπουδῶν του.

Νὰ τί κάνει λοιπὸν μιὰ κλωτσιά, ὅταν ἐκεῖνος ποὺ τὴν τρώει ξέρει τὴν. . .ἀξία της!

γ. θ.

Τὸ Βῆμα τῶν νέων

ΠΑΤΡΙΣ

«Πατρός τε καὶ μητρὸς καὶ τῶν ἄλλων προγόνων, ἁπάντων τιμιώτερον καὶ ἁγιώτερον καὶ σεμνότερον ἐστὶν ἡ Πατρίς». Αὐτὰ εἶπεν ὁ φιλόσοφος Σωκράτης ὅταν ὁ Κρίτων τὸν συνεβούλευσε νὰ φύγῃ ἐκ τῆς φυλακῆς του, γιὰ νὰ ἀποφύγῃ τὸν θάνατον. Ἡ θερμὴ ἀγάπη πρὸς τὴν Πατρίδα νικᾷ καὶ αὐτὸ τὸ αἴσθημα τῆς αὐτοσυντηρήσεως, τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν ζωήν.

Ὁ σεβασμὸς κι' ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν Πατρίδα ὤθησε καὶ ὠθεῖ τὸν ἄνθρωπον εἰς τὰς εὐγενεστέρας τῶν πράξεων καὶ εἰς τὰς μεγαλειτέρας τῶν θυσιῶν.

Εἰς τὴν φωνήν της γίνεται κεραυνός, βράχος ἀκλόνητος, θηρίον ἀλλὰ καὶ παιδάριον. Εἰς τὴν φωνὴν τῆς ἰδικῆς μας Πατρίδος, τῆς Ἑλλάδος, τὴν ὁποίαν τοσοῦτον ἠγαπήσαμεν διότι μᾶς συνδέει μαζί της τόσον ἔνδοξον παρελθόν, οἱ τριακόσιοι Σπαρτιᾶται μὲ τὸν Λεωνίδα εἰς τὰς Θερμοπύλας καὶ μετὰ δύο περίπου χιλιετηρίδας ὁ Ἀθανάσιος Διάκος μαχόμενοι ἡρωϊκῶς ἔπεσαν εἰς τὸν βωμόν της τὸν πολύνεκρον.

Εἰς τὴν φωνήν της οἱ Ἀθηναῖοι μετὰ τῶν Σπαρτιατῶν ἡνώθησαν λησμονήσαντες τὰ ἐσωτερικὰ πάθη, διὰ νὰ ἐμποδίσουν τοὺς βαρβάρους Πέρσας νὰ τὴν βεβηλώσουν καὶ διεξήγαγον τὰς μάχας τοῦ Μαραθῶνος, τῶν Πλαταιῶν καὶ τῆς Σαλαμῖνος, διὰ τὰς ὁποίας ἡ Ἱστορία ἔγραψε τὰς λαμπροτέρας σελίδας.

Εἰς τὴν φωνήν της ἔτρεξαν οἱ Ἱερολοχῖται τῶν Θηβῶν καὶ μετὰ δύο χιλιετηρίδας περίπου νέοι πάλιν Ἱερολοχῖται ὑπὸ τὸν Ὑψηλάντην ἔπεσαν εἰς τὸ Δραγατσάνι ὡς εὐθαλεῖς κλάδοι ὑπὸ τὴν κοπτερὰν ἀξίνην στιβαροῦ ξυλοκόπου.

Ἡ φωνή της ἡ μαγικὴ καὶ παρήγορος ἦτο ἐκείνη ἡ ὁποία κρατοῦσε πάντα ἄσβεστον τὸ πῦρ τῆς Ἐθνικῆς συνειδήσεως στὰ στήθη τῶν κλεφτῶν καὶ τῶν ἁρματωλῶν ποὺ σιγὰ-σιγὰ ἔγινε ἡφαίστειο καὶ ἐξερράγη, μπροστὰ δὲ στὴ λάβα του τὸ πᾶν ὑπεχώρησε.

Εἰς τὴν φωνήν της προσέτρεξαν κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν Ἐπανάστασιν οἱ ἁπανταχοῦ Ἕλληνες διότι γι' αὐτοὺς δὲν εἶχε ἡ ἄνοιξι χαρὰ καὶ ἡ ζωὴ γλυκάδα κι' ἂν εὐτυχούσανε αὐτοὶ μακρυὰ ἀπ' τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἐθυσίαζαν τὸ πᾶν διὰ νὰ τὴν ἐλευθερώσουν.

Εἰς τὴν φωνήν της ὁ Κολοκοτρώνης, ὁ Ἀνδροῦτσος, ὁ Μπότσαρης, ὁ Μαυρομιχάλης, ὁ Μιαούλης, ὁ Κανάρης, ὁ Κουντουριώτης, ἀλλὰ καὶ τ' ἀδέλφια μας προχθὲς ἀκόμη προσέτρεξαν καὶ ἐθυσιάσθησαν διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν καὶ τὸ μεγαλεῖον της.

Ἡ φωνή της εἶναι ἐκείνη ἡ ὁποία θωπεύει καὶ παρηγορεῖ τὸν πληγωμένον στὴ μάχη καὶ τὸν ψάλλει μὲ ἀθάνατα λόγια τὸ τροπάρι τῆς δόξης.

Διὰ τὸ μεγαλεῖον της ἐμόχθησαν ὁ Σόλων καὶ ὁ Λυκοῦργος, ὁ Σωκράτης καὶ ὁ Πλάτων, ὁ Ἀριστοτέλης καὶ ὁ Πλούταρχος, ὁ Ἰουστινιανὸς καὶ ὁ ὁ Παλαιολόγος, ὁ Καποδίστριας καὶ ὁ Ὑψηλάντης ὡς καὶ τόσοι ἄλλοι μέχρι σήμερον.

Τούτων καὶ ἡμεῖς τὸ ἔργον ἂς συνδράμωμεν καὶ ἂς συνεχίσωμεν ἕκαστος κατὰ δύναμιν ἵνα μεγαλειτέραν καὶ ἐνδοξοτέραν ὅσον δυνηθῶμεν πλειότερον παραδώσωμεν αὐτὴν εἰς τοὺς μεταγενεστέρους μας ὡς καὶ ὁ ὅρκος τοῦ ἐφήβου λέγει.

ΝΙΚ. ΜΠΑΣΤΑΚΙΣ

ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Νύχτα σὲ νύχτα τὰ σκαράει φόντας λαγιάζουν τ' ἄστρα
δραγάτης καὶ τὰ χαίρεται, τὰ σαλαγάει τσομπᾶνος,
κατάνακρα ἀπ' τὰ πόδια του, γρόσια καὶ ναπολιόνια.
Δεμένος στὸ συλλογισμὸ βιγλίζει, ὁ Ἀράπης, πίσω
καὶ τ' ἀκλουθάει μὲ τ' ὄνειρο καὶ τὰ σιουράει μὲ πόθο.
Κι' ἀπ' τὸ πολὺ τ' ἀνέμισμα — ἀρμάθα ὁ τόπος γύρα,
σειῶνται οἱ λακκιές, τὰ διάσελα, ὡς τὴν κορφὴ ἀπ' τὰ πλάγια
καὶ λάγγεμα ἀξεδίψαστο σὲ ζώνει ὡς τὸ κεφάλι.
Δὲ μπορῶ ἀλλοιῶς νὰ τὸν χαρῶ τὸ θησαυρὸ τοῦ λόγγου
κι' ἀκάλεστος λέω νὰ πιαστῶ κι' ὁρμήνεια δὲν ἀκούω,
νὰ πάρω ἀμάλαγα φλουριὰ τὸν κόρφο νὰ γιομίσω'
μὰ ὅσες βολὲς ξεκίνησα νὰ πάω νὰ τὸν πατήσω
στὸ δρόμο μὲ κυνήγησαν οἱ ξωτικιὲς κι' οἱ δράκοι...

ΓΙΟΥΛΑΣ ΖΙΩΓΑΣ

ΤΥΧΗ

Κυττοῦσα ἀπ' τὴν βουνοπλαγιὰ σὰν ροβολοῦσα κάτου
ἕνα ποτάμι ποὔσουρνε τὰ φειδωτὰ νερά του
κι' ἦταν στὴν μιὰ μεριὰ πλατύ, καὶ στένευε στὴν ἄλλη
καὶ πλάταινε πιὸ κάτουθε γιὰ νὰ στενέψῃ πάλι.
«Ἄδικη Τύχη, εἶπα, ἀδικιὲς πάντα σου σὺ θὰ στήνῃς
κι' ἀλλοῦ δίνεις τὸ πλάτεμα κι' ἀλλοῦ στένεμα δίνεις».
Μὰ ὅταν ἀπ' ὥρα σίμωσα καὶ πλάϊ ἦρθα στὸ ρέμα
εἶδα πῶς μοὖπε ἡ σκέψι μου δίχως νὰ θέλῃ ψέμα
καὶ βαρυγγόμησα ἄδικα, ἀπ' τὸ ψήλωμα, τὴν Τύχη,
ὅπου στενὸ ἦτανε βαθὺ κι' ὅπου πλατὺ εἶχε ρήχη.

ΚΥΡΙΑΚΟΣ Δ. ΑΝΕΜΟΓΙΑΝΝΗΣ

★

ΣΤΗ ΚΥΑΝΟΧΡΟΗ ΣΤΡΑΤΙΑ ΜΑΣ

Σὲ προίκισε μ' ἀτέλειωτη χαρὰ
καὶ σ' ὥπλισε μὲ θάρρος γιὰ τὴ νίκη,
σοῦ ἅπλωσε τῆς ψυχῆς σου τὰ φτερὰ
τοῦ Ἔθνους ἡ γλυκειὰ πνοὴ τοῦ Κυβερνήτη.

Κι' ἔγινες Ἐθνολάτρευτη, χρυσῆ
ἀσπίδα, στὴν καινούργια τὴ γενιά σου
καὶ ἐλπίδα θεϊκιὰ μέσ' τὴν ψυχὴ
ἀπὸ τὰ πρῶτα τὰ γλυκόηχα βήματά σου.

Μαζί σου ὁ Γυιὸς τοῦ θρύλου Βασιλῆ
Ἡ Εἰρήνη μας καὶ τ' ἄστρο ἡ Φρειδερίκη
σοῦ ἀνάβουν τὰ καντήλια τὰ παληὰ
στὴν ἅγια τῶν προγόνων σου διαθήκη.

Ποὺ ἄλλες, μᾶς λέει, δόξες στὴ γενιὰ
θ' ἀφήσῃ τ' ἀντρειωμένο πέρασμά σου
θεόκλητη κυανόχροη Στρατιὰ
καὶ ἀθάνατο θὰ μείνῃ τ' ὄνομά σου.

ΔΙΟΝ. Σ. ΡΑΥΤΟΠΟΥΛΟΣ

★

ΣΤΗΝ ΑΘΛΟΥΜΕΝΗ ΝΕΟΛΑΙΑ

Γειά σας λεβέντες στὸ βουνὸ
κοπέλλες στὶς ραχοῦλες,
χαρὰ γεμᾶτες ὅλες.
Σκοπὸ σας ἔχετε τρανὸ
νὰ ξαναζήσῃ πάλι
κάποια Ἑλλάδα ἄλλη!

Μὲ τὴ μεγάλη φλόγα μας
μέσ' στὶς γερὲς καρδιές μας
θὰ στήσωμε τὴ νίκη μας
ὡς τὶς βουνοκορφές μας.

Μὲ ἀνυπόκριτη χαρὰ
ὅλους σᾶς ἀγκαλιάζω
κι' ὅταν σᾶς δῶ κάθε φορά,
ὅλο ζωὴ καὶ νειᾶτα,
Ζήτω ἡ Ε. Ο. Ν. φωνάζω.

Ι. Δ.

Οἱ Φαλαγγῖται Ἄρτης μετὰ τοῦ Νομάρχου.

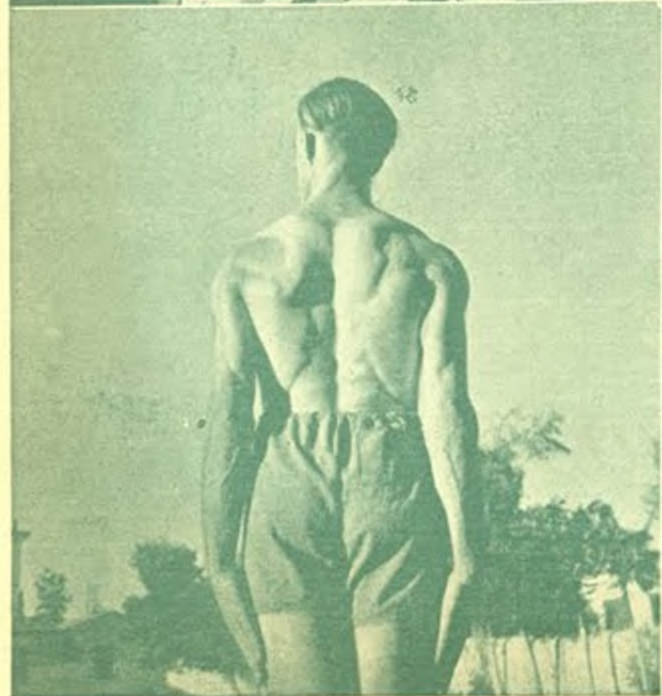
Τμῆμα Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων Λεχαινῶν κατὰ τὴν Ἑορτὴν τοῦ Πρασίνου.

ΕΤΟΙΜ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΑΝΑΘΛΗΤΙΚΗ

ΑΣΘΗΤΕ

Ν ΕΞΟΡΜΗΣΙΝ ΤΟΥ ΜΑΪΟΥ

Ὁ 2ος λόχος Σκαπανέων καὶ Σκαπανισσῶν Κυπαρισσίας.

Φαλαγγίτισσαι Ἀμφίσσης κατὰ τὴν πρώτην ἐμφάνισίν των.

Χίλια δυό σέ μιά σελίδα

Ὁ πιὸ ἐπικίνδυνος δρόμος

Ὁ δρόμος ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ τὶς Ἰνδίες καὶ τελειώνει στὸ Τουρκεστὰν τῆς Κίνας διὰ μέσου τῶν Ἰμαλαΐων, εἶναι ὁ πιὸ ἐπικίνδυνος τοῦ κόσμου. Φθάνει σὲ ὕψος 6000 μέτρων καὶ ἐπὶ 100 χιλιόμετρα διέρχεται ἀπὸ βράχους καὶ ἀβύσσους. Σ' αὐτὰ ἀκριβῶς τὰ ἐπικίνδυνα σημεῖα ὁ δρόμος ἔχει πλάτος μόνον 50 ἑκατοστομέτρων! Τὰ καραβάνια ποὺ τὸν διατρέχουν χάνουν σὲ κάθε ταξεῖδι τους τὰ 30% ἀπὸ τὰ ζῶά τους, ποὺ γλιστροῦν στὰ βάραθρα!

Οἱ ἀριστερόχειρες

Ἐπικρατεῖ ἡ γνώμη ὅτι ὁ ἄνθρωπος ποὺ χρησιμοποιεῖ κυρίως τὸ ἀριστερό του χέρι ἔχει ἕνα κακὸ ἐλάττωμα. Καὶ προσπαθοῦν συνήθως νὰ ἐξαλείψουν τὸ ἐλάττωμα αὐτό, ἐπιβάλλοντας στὰ παιδιὰ ποὺ γράφουν μὲ τὸ ἀριστερὸ ν' ἀπασχολοῦν μόνο τὸ δεξί τους χέρι.

Αὐτὴ ὅμως ἡ προσπάθεια ἀποδεικνύεται βλαβερή, ἐπειδὴ ἕνας εἰδικὸς ἀπέδειξε ἐσχάτως ὅτι τὸ γράψιμο ἢ ὁποιαδήποτε ἐργασία μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι ὀφείλεται εἰς ἀνατομικὴν διαμόρφωσιν τοῦ ἐγκεφάλου. Καὶ ὅτι ἡ προσπάθεια νὰ κάνωμε δεξιοὺς τοὺς ἀριστερόχειρας μπορεῖ νὰ κλονίσῃ τὴν διανοητική ἰσορροπία τους!

Φαινόμενον

Κατάπληξιν προξενεῖ καὶ ἐξετάζεται μὲ περιέργεια ἀπὸ τὴν ἐπιστήμη μιὰ μικρὴ Οὐγγαρέζα, ἡλικίας πέντε μηνῶν μόλις, ἡ ὁποία μιλᾷ — οὐγγαρέζικα βεβαίως — πολὺ καλὰ καὶ εἶναι εἰς θέσιν νὰ κρατήσῃ ἐπὶ ἀρκετὴ ὥρα ὁλόκληρη συνομιλία.

Εἶναι ἕνα πραγματικὸ φαινόμενο καὶ οἱ σοφοὶ σκύβουν στὴν κούνια τοῦ καταπληκτικοῦ αὐτοῦ μωροῦ γιὰ νὰ βγάλουν συμπεράσματα.

Σταθμάρχης!...

Σ' ἕνα γερμανικὸ σιδηροδρομικὸ σταθμὸ ἔγινε τὸ ἑξῆς περίεργο: Ἡ ἁμαξοστοιχία, χωρὶς νὰ παραλάβῃ τοὺς ἐπιβάτας οἱ ὁποῖοι ἐπρόκειτο ν' ἀναβοῦν στὰ βαγόνια καὶ χωρὶς νὰ πάρῃ τὸ σύνθημα τοῦ σταθμάρχου, ξεκίνησε καὶ ἔφθασε στὸν ἄλλο σταθμό, ὅπου ὁ μηχανοδηγὸς παρ' ὀλίγον νὰ συλληφθῇ ὡς παράφρων.

Αἱ ἀνακρίσεις ὅμως ἀπέδειξαν τὸ ἑξῆς καταπληκτικόν: Σ' ἕνα βαγόνι τῆς ἁμαξοστοιχίας ὑπῆρχεν ἕνας παπαγάλος, ὁ ὁποῖος, μιμούμενος τὰ σφυρίγματα — σήματα ἐκκινήσεως ποὺ εἶχε ἀκούσει στοὺς προηγουμένους σταθμούς, σφύριξε καὶ αὐτός, σὲ ὥρα φυσικὰ ἀκατάλληλη.

Καὶ ὁ μηχανοδηγός, νομίζοντας ὅτι ἦταν τὸ σφύριγμα τοῦ σταθμάρχου, ἀνεχώρησε, ἀφίνοντας τοὺς ταξειδιῶτες στὰ κρύα τοῦ λουτροῦ!

Σχολεῖα...

Στὴν Ἁβάνα ἱδρύθηκε ἕνα σχολεῖο γιά... παπαγάλους! Στὸ σχολεῖο αὐτὸ μαθαίνουν οἱ μαθηταὶ—παπαγάλοι νὰ μιλοῦν πολλὲς εὐρωπαϊκὲς καὶ ἀσιατικὲς γλῶσσες. Οἱ παπαγάλοι αὐτοὶ πωλοῦνται ἔπειτα σὲ ἀκριβὲς τιμὲς λόγῳ τῆς... μορφώσεώς των...

Ἕνα ἄλλο περίεργο σχολεῖο, γιὰ παιδιὰ αὐτό, λειτουργεῖ στὴν Ἀγγλία. Περίεργο εἶναι τὸ σχῆμα του: ἔχει τὴ μορφὴ ἑνὸς πραγματικοῦ ἀεροπλάνου. Στὰ «φτερὰ» τοῦ ἀεροπλάνου εἶναι οἱ αἴθουσες παραδόσεως, μὲ τοίχους ἀπὸ γυαλί. Στὸ κεντρικὸ σῶμα τοῦ ἀεροπλάνου εἶναι ἐγκατεστημένο τὸ γυμναστήριο καὶ στὸ μικρὸ δωμάτιο τοῦ πιλότου, στὴν καμπίνα, τὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ...

Ὕψους 32 μέτρων

Ὁ ἱερεὺς ἑνὸς χωριοῦ τῆς Γαλλίας, ποὺ ἀπέχει 15 χιλιόμετρα ἀπὸ τὴν Λυών, εἶχε κάνει τάμα, τὸ 1931, νὰ κατασκευάσῃ τὸ μεγαλείτερο σ' ὅλο τὸν κόσμο ἄγαλμα τῆς Παναγίας. Τὰ ἀπαιτούμενα χρήματα συνεκεντρώθησαν μὲ ἐράνους καὶ ἤρχισαν αἱ σχετικαὶ ἐργασίαι. Τὸ ἄγαλμα τῆς Παναγίας θὰ ἔχῃ ὕψος 32 μέτρων, διάμετρο 8 μ. καὶ συνολικὸν βάρος 1.500 τόννων! Ἡ βάσις τοῦ ἀγάλματος ἔχει ἤδη τελειώσει. Γιὰ τὴν κατασκευή της χρειάσθηκαν 655 κυβικὰ μέτρα μπετὸν καὶ 35 τόννοι χάλυβος!

Οἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς

Ἕνας σοφὸς Γερμανὸς ἔλαβε τὸν κόπον νὰ μετρήσῃ τὶς τρίχες τῶν διαφόρων χρωμάτων ἐπάνω σὲ ἀνάλογα πρόσωπα.

Εὗρε δὲ ὅτι ἕνα ξανθὸ κεφάλι ἔχει 140.400 τρίχες, ἕνα μελαχροινὸ 109.440, ἕνα κατάμαυρο 102.600 κι' ἕνα κοκκινόξανθο 88.740.

ΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΤΟ ΜΑΛΛΙΝΟ ΝΗΜΑ

1. Ὡς πρώτη ὕλη τοῦ νήματος χρησιμοποιεῖται τὸ μαλλὶ τοῦ προβάτου, ὅπως καὶ τὸ μαλλὶ ὡρισμένων κατσικιῶν (τῆς Ἀγκύρας, τοῦ Κασμὶρ) καὶ τῆς καμήλας.

★

2. Τὰ ἀρνιὰ κουρεύονται τὸ καλοκαίρι. Ἐπειδὴ ὅμως τὸ μαλλί τους περιέχει μεγάλην ποσότητα λιπαρῶν οὐσιῶν, τὸ ὑποβάλλουν σὲ διαδοχικὲς πλύσεις.

★

3. Ὅταν πλυθῇ καλά, τὸ στεγνώνουν καὶ τὸ χτυποῦν μὲ χαλύβδινες πλάκες. Περνοῦν ἔπειτα τὸ μαλλὶ ἀπὸ ἰσχυρὸ ρεῦμα ἀέρος ποὺ παίρνει ὅλες τὶς σκόνες.

★

4. Ἀκολούθως ἐπαλείφουν τὸ μαλλὶ μὲ λάδι, ποὺ βοηθᾶ τὸ γλίστρημα τῶν ἰνῶν, τῆς μιᾶς ἐπὶ τῆς ἄλλης. Κατόπιν λευκαίνεται μὲ ὀξυζενέ.

5. Τὸ μαλλὶ βρίσκεται ἀκόμη χωρισμένο σὲ τοῦφες, ἀκατάλληλες γιὰ κλώσιμο. Τὶς περνοῦν λοιπὸν ἀπὸ μιὰ μηχανὴ ὅπου αἱ ἶνες ξεμπλέκονται ἀπὸ μεταλλικὲς αἰχμές.

★

6. Τὸ μαλλὶ περνᾶ ἀπὸ ἕνα μηχανικὸ κτενιστῆρα ποὺ τελειώνει τὸ ξέμπλεγμα καὶ τὸ καθάρισμα. Ἔπειτα μὲ εἰδικὸ μηχάνημα μετασχηματίζεται σὲ κανονικὲς μακρυὲς κοτσίδες.

★

7. Οἱ κοτσίδες ποὺ σχηματίζουν μακρυὲς ταινίες περνοῦν ἀπὸ μηχανήματα, ὅπου τὸ πάχος των ἐλαττώνεται. Καταλήγουν σὲ μιὰ κουβαρίστρα, ἀπ' ὅπου βγαίνουν νήματα.

★

8. Μιὰ ἀκόμη ἐπεξεργασία καὶ τὰ νήματα αὐτὰ παίρνουν τὴν κανονική τους ἐλαστικότητα καὶ ἀντίστασι. Μ' αὐτὸ τὸ νῆμα γίνονται τὰ μάλλινα ὑφάσματα.

Τὸ αὐτοκίνητο

Τὸ πρῶτο αὐτοκίνητο κατεσκεύασεν ὁ Ἰωσὴφ Γκυγιό, μηχανικὸς ἀπ' τὴ Λωραίνη. Ὁ Γκυγιὸ ἠθέλησε, χρησιμοποιῶντας ἀτμὸ ὑψηλῆς πιέσεως, νὰ κατασκευάση ἕνα τρακτέρ, ἱκανὸ νὰ σύρῃ τὰ βαρειὰ κανόνια τῆς ἐποχῆς του.

Μὲ τὴν ὑποστήριξι τοῦ στρατηγοῦ Γκριμπωβάλ, ὁ ὁποῖος ἔθεσε στὴ διάθεσί του 20 χιλιάδες λίβρες, ὁ Γκυγιὸ κατεσκεύασε πράγματι τὸ μηχάνημά του, τὸ ὁποῖον ἀπετελεῖτο ἀπὸ δυὸ πισινὲς ρόδες ποὺ ὑπεβάσταζαν τὸ βάρος καὶ μιὰ μπροστινή, ἡ ὁποία ἐκτὸς τοῦ βάρους ἦτο καὶ ἡ ὁδηγὸς καὶ ἡ κινητήριος. Ὁ ἀτμὸς ποὺ ἔβγαινεν ἀπὸ

τὸν λέβητα διωχετεύετο μὲ σωλῆνα σὲ δυὸ κυλίνδρους, τῶν ὁποίων τὰ «πιστόνια» λειτουργοῦσαν στὴ μέσα μεριὰ τῆς ρόδας.

Στὶς δοκιμὲς τὸ μηχάνημα τοῦ Γκυγιὸ ἐκάλυψε ἀπόστασιν 5 χιλιομέτρων, μὲ φορτίο πέντε τόννων, σὲ μιὰ ὥρα.

Ὁ Ὄλιβερ Ἔβανς στὴν Ἀμερική, ὁ Τρέβιθικ καὶ ὁ Βιβιὰν στὴν Ἀγγλία μιμήθηκαν ἀργότερα τὸν Γκυγιό. Κατεσκεύασαν καὶ αὐτοὶ μηχανές, χωρὶς ὅμως πρακτικὰ ἀποτελέσματα. Οἱ τελευταῖοι μόνο εἶχαν τὴν ἰδέα νὰ προσαρμόσουν τὸ μηχάνημα ἐπάνω σὲ γραμμές. Ἔτσι δημιουργήθηκε ἡ ἀτμομηχανὴ καὶ χρησιμοποιήθηκε ἀπὸ τότε στὴν ἐκμετάλλευσι τῶν ἀνθρακωρυχείων.

Ὁ Γκυγιό, χωρὶς νὰ ἀποκομίσῃ ὀφέλη ἀπὸ τὴν ἐφεύρεσί του, δὲν πέθανε, ὅπως πολλοὶ ἄλλοι, στὴν ψάθα. Τοῦ ἔκοψαν σύνταξι 600 λιβρῶν καὶ ἔζησε τὰ τελευταῖα του χρόνια ἐκτιμώμενος ὡς σοφός.

Σήμερα κυκλοφοροῦν σ' ὅλη τὴ γῆ ἑκατομμύρια αὐτοκινήτων, ποὺ εἶναι ἐντελῶς διαφορετικά, βέβαια, ἀπὸ τὰ αὐτοκίνητα τῶν Ἔβανς, Τρέβιθικ, Βιβιὰν καὶ Γκυγιό.

Η ΑΚΟΗ «ΧΩΡΙΣ ΑΥΤΙΑ»

ΚΑΙ ΟΙ ΚΩΦΟΙ Θ' ΑΚΟΥΝΕ

Ὅταν ἀκόμη ἡ ραδιοφωνία εὑρίσκετο εἰς τὰ σπάργανα, ἔγινε μία ἀληθινὰ παράδοξη διαπίστωσις. Οἱ βαρήκοοι διεπίστωσαν ὅτι ἄκουαν πολὺ καλλίτερα τὶς ραδιοφωνικὲς μεταδόσεις ὅταν ἀκουμποῦσαν τὸ χέρι τους πάνω εἰς τὸ μεγάφωνον. Μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν καὶ πρόσωπα σχεδὸν τελείως κωφὰ μποροῦσαν νὰ παρακολουθοῦν τὶς ραδιοφωνικὲς μεταδόσεις μὲ τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων των. Στὶς ἀρχὲς πολλοὶ ὑπέθεσαν ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ κάποια μυστηριώδη ἕκτη αἴσθησι, ἡ ὁποία μετέτρεπε σὲ ἀκουστικὰ συναισθήματα τοὺς ἐλαφροὺς παλμικοὺς κραδασμοὺς τῶν ραδιοφωνικῶν μεταδόσεων. Ὅπως ἀπεδείχθη ὅμως ἀργότερα, πρόκειται ἁπλῶς περὶ ἠχητικῆς ἀγωγιμότητος τῶν ὀστῶν τοῦ σώματος.

Κανονικῶς τὰ ἠχητικὰ κύματα τοῦ ἀέρος μπαίνουν εἰς τὸ αὐτὶ καὶ μεταδίδουν τὴν παλμικὴ κίνησι εἰς τὸ τύμπανο, αὐτὸ δὲ μεταδίδει τοὺς παλμοὺς εἰς τὰ ἀκουστικὰ ὀστάρια, ποὺ διοχετεύουν κατόπιν τοὺς κραδασμοὺς εἰς τὸ ἐσωτερικὸν καὶ τὸ ἀκουστικὸν νεῦρον.

Ὅταν ὅμως ὑπάρχῃ πάθησις εἰς τὰ αὐτιά μας, ἡ κανονικὴ μεταβίβασις τοῦ ἤχου παρεμποδίζεται. Αὐτὸ ἠμπορεῖ νὰ γίνῃ εἴτε λόγῳ διαρρήξεως τοῦ τυμπάνου, εἴτε λόγῳ ἄλλης βλάβης τῶν ἀκουστικῶν ὀργάνων, καὶ ὡς ἐκ τούτου τὰ ἠχητικὰ κύματα δὲν μποροῦν νὰ φθάσουν μέχρι τοῦ ἀκουστικοῦ νεύρου. Πολλὲς φορές, παρ' ὅλο ποὺ τὸ ἀκουστικὸν νεῦρον λειτουργεῖ κάλλιστα, ἐν τούτοις ὑπάρχει βαρηκοΐα, ποὺ φθάνει μέχρι πλήρους σχεδὸν κωφώσεως. Τὰ ἠχητικὰ κύματα δὲν φθάνουν, εἰς τὰς περιπτώσεις αὐτάς, μέχρι τοῦ ἀκουστικοῦ νεύρου διότι εἶναι φραγμένη ἡ κανονικὴ ὁδὸς μέχρις αὐτοῦ. Ἀλλ' ἀκριβῶς σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις παρατηρεῖται τὸ περίεργο γεγονὸς ἔτι διὰ τῆς ἁπλῆς ἐγγίσεως τοῦ μεγαφώνου διὰ τῶν δακτύλων οἱ ἦχοι γίνονται εὐθὺς ἀκουστοί!

Ἡ ἐξήγησις τοῦ φαινομένου εἶναι πολὺ ἁπλῆ. Τὰ ἠχητικὰ κύματα ἀκολουθοῦν τώρα μίαν ἄλλην ὁδόν: ἀπὸ τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων φθάνουν, διὰ τῶν ὀστῶν, μέχρι τῆς κεφαλῆς, εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ ἀκουστικοῦ νεύρου. Δὲν πρόκειται λοιπὸν περὶ μυστηριώδους ἕκτης αἰσθήσεως, δὲν τίθεται εἰς λειτουργίαν κανένα ἰδιαίτερον ὄργανον μεταδόσεως τῶν κραδασμῶν, ἀλλ' ἁπλῶς τὰ ἠχητικὰ κύματα μεταδίδονται δι' ἄλλης ὁδοῦ. Ἀντὶ νὰ μεταβιβασθοῦν ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ ὠτὸς διὰ τῶν ἀκουστικῶν ὀσταρίων φθάνουν ἀπὸ κάποιο ἄλλο μέρος τοῦ σώματος εἰς τὸ κρανίον καὶ εἰς τὸ κυρίως ἀκουστικὸν ὄργανον, δηλαδὴ τὸ ἀκουστικὸν νεῦρον.

Ἡ ἀκοὴ χωρὶς τὴν βοήθειαν τοῦ ὠτὸς εἶναι ἐντελῶς ἀδύνατος διὰ τῆς κανονικῆς ἀκουστικῆς ὁδοῦ. Ἡ δὲ ἀκοὴ γίνεται πραγματικῶς μὲ τὸ ἀκουστικὸν νεῦρον. Ὅταν λοιπὸν ἡ βαρηκοΐα ἢ ἡ κωφότης προέρχεται ἀπὸ πάθησιν τοῦ ἀκουστικοῦ νεύρου, δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ καμμιὰ βελτίωσις τῆς ἀκοῆς οὔτε ἡ διὰ τῶν ὀστῶν μετάδοσις τοῦ ἤχου. Ἐὰν ὅμως ἡ βλάβη περιορίζεται εἰς τὰ ὄργανα τῆς μεταδόσεως τοῦ ἤχου εἰς τὸ αὐτί, ἡ «ἀκοὴ χωρὶς αὐτιά», ἡ μετάδοσις δηλαδὴ τῶν ἠχητικῶν κυμάτων διὰ τῶν ὀστῶν τοῦ σώματος ἠμπορεῖ νὰ δώσῃ ἱκανοποιητικώτατα ἀποτελέσματα.

Ἐπὶ τῆς ἀρχῆς αὐτῆς ἐστηρίχθη ἡ ἀμερικανικὴ ἐφεύρεσις. Ἡ συσκευὴ τῶν κραδασμῶν συνδέεται ἀπ' εὐθείας μὲ τὸ ραδιόφωνον. Τὰ παραγόμενα εἰς τὸν ραδιοφωνικὸν δέκτην ἠχητικὰ κύματα δὲν μετατρέπονται προηγουμένως εἰς κραδασμοὺς τοῦ ἀέρος, ἀλλὰ διοχετεύονται ἀπ' εὐθείας εἰς τὰ εἰδικὰ ἀκουστικὰ τῶν κραδασμῶν. Ὁ βαρήκοος ποὺ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ἀκούσῃ σχεδὸν τίποτε ἀπὸ ἕνα συνηθισμένο μεγάφωνο, δὲν ἔχει παρὰ νὰ στερεώσῃ τὴν μικρὴ συσκευὴ πάνω εἰς τὸ ὀστοῦν πίσω ἀπὸ τὸ αὐτὶ καὶ ἀμέσως ἀκούει καθαρώτατα τὶς ραδιοφωνικὲς ἐκπομπές. Ἀκούει ραδιόφωνον διὰ τῆς ὁδοῦ τῶν ὀστῶν.

μ. ν. κ.

Μ' ΕΝΑ ΣΚΙΤΣΟ ΚΑΙ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

Στὴν Ἀμερικὴ ἕνας κηπουρὸς ἐμβολίασε ἕνα δένδρο μὲ 16 διαφόρων ἄλλων δένδρων βλαστούς, συγκομίζων ἀπὸ τὸ ἴδιο δένδρον βερύκοκα, κεράσια κτλ.

Ἡ μεγαλυτέρα κατανάλωσις χάρτου γίνεται στὴν Ἀγγλία. Ἔχει ὑπολογισθῆ ὅτι ἡ κατανάλωσις ἀνέρχεται σὲ εἴκοσι ἓξ κιλὰ κατ' ἄτομο τὸ ἔτος.

Τῷ 1884 ἀνεφλέγη στὴν Ἀμερικὴ ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα ἀνθρακωρυχεῖα. Ἡ πυρκαϊὰ ἐξακολουθεῖ συνεχῶς ἐπὶ πενῆντα σχεδὸν ὁλόκληρα χρόνια.

Στὶς Ἡνωμένας Πολιτεῖες ὑπάρχουν περὶ τοὺς τρεῖς χιλιάδες οὐρανοξύστες, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦνται ἀπὸ εἴκοσι ἕως ἑκατὸν τέσσαρα πατώματα.

Παρὰ τὰς συνεχῶς ἀνακαλυπτομένας διαφόρους μικρὰς νήσους στὸν Εἰρηνικὸν Ὠκεανόν, ὑπάρχουν ἀκόμη διακόσια νησιὰ πρὸς ἀνακάλυψιν.

Τῷ 1879, κατὰ τὴν διάρκειαν μιᾶς πτώσεως χιονιοῦ στὸ Παρίσι, ἐχρησιμοποίησαν 12.000 τόννους ἀλατιοῦ γιὰ νὰ καθαρίσουν τοὺς δρόμους.

Ο ΒΑΚΧΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΡΑΣΙ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΙ ΘΡΥΛΟΙ

Όταν κάποτε ὁ Διόνυσος, γυιὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Σεμέλης, ἦταν ἀκόμα παιδὶ ἐπεχείρησε ἕνα μακρινὸ ταξεῖδι πρὸς τὴ Νάξια, μιὰ πόλι τῆς Καρίας τῆς Μικρασίας. Κουρασμένος ἀπὸ τὸν δρόμο, κάθησε κάποια φορὰ ἐπάνω σ' ἕνα λιθάρι καὶ καθὼς κύτταζε μὲ περιέργεια γύρω του στὴ γῆ διέκρινε ἕνα μικρὸ βοτάνι, ποὺ τοῦ φάνηκε τόσο ὄμορφο, ὥστε κατέβηκε ἀπ' τὸ κάθισμά του, τὸ ξερρίζωσε μὲ προσοχὴ καὶ τὸ πῆρε μαζί του. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ ἥλιος ἦταν καυτερὸς καὶ φοβήθηκε μήπως ξεραθοῦν οἱ τρυφερές του ρίζες, τὸ ἔβαλε προσεκτικὰ μέσα στὸ τρύπιο κόκκαλο κάποιου πουλιοῦ ποὺ βρῆκε ἐκεῖ σιμά.

Κρατῶντας τὸ κόκκαλο μὲ τὸ βοτάνι στὸ χέρι, ξανάρχισε τὸ δρόμο του, ὁπότε ὕστερα ἀπὸ λίγο εἶδε μ' ἔκπληξί του πὼς τὸ μικρό του φυτὸ εἶχε μεγαλώσει τόσο, ποὺ οἱ ρίζες του βγῆκαν κιόλας ἀπ' τὸ κάτω μέρος τοῦ κοκκάλου, ὁπότε πάλι ὑπῆρχε φόβος νὰ ξεραθοῦν. Ξανάψαξε γύρω του καὶ δὲν ἄργησε νὰ βρῆ ἕνα μεγαλείτερο κόκκαλο, ποὺ ἀπὸ τὸ σχῆμα του κατάλαβε ὅτι ἦταν λιονταριοῦ. Ἔβαλε λοιπὸν τὸ μικρὸ κοκκαλάκι μὲ τὸ μεγαλούτσικο τώρα φυτό, ποὺ ἔμοιαζε σὰν δενδρύλλιο, μέσα σ' ἐκεῖνο ποὺ βρῆκε καὶ συνέχισε τὸν δρόμο του. Καὶ τὴ φορὰ ὅμως αὐτὴ τὸ καταπληκτικὸ φυτό του γρήγορα ξεπετάχτηκε καὶ πέρασε ἀπὸ τὸ κάτω μέρος τοῦ λιονταρίσιου κοκκάλου κι' ἔτσι ὁ Βάκχος, ποὺ δὲν ἤθελε νὰ καταστραφῆ τὸ πολύτιμο αὐτὸ εὕρημά του, σκέφθηκε ὅτι ἔπρεπε νὰ βρῆ ἕνα πιὸ κατάλληλο δοχεῖο γιὰ νὰ τὸ διαφυλάξη. Μὴ ἔχοντας ὅμως κάτι πρόχειρο πρόχειρο παρόμοιο, ἄρχισε πάλι νὰ κυττάζη ἐρευνητικὰ γύρω του, ὁπότε μὲ χαρά του διέκρινε λίγο πιὸ πέρα ἕνα πολὺ μεγαλείτερο ἀπ' τὰ δυὸ πρῶτα κόκκαλο. Ἕνα τεράστιο κόκκαλο ποὺ φαινόταν καθαρὰ ὅτι προερχόταν ἀπὸ κάποιο φουκαρᾶ γάϊδαρο. Τ' ἅρπαξε μ' ἐνθουσιασμὸ κι' ἔβαλε μέσα του τὸ φυτό, ὅπως φυσικὰ ἦταν, μιὰ καὶ χώραγαν καὶ τὰ ἄλλα δυὸ μικρότερα κόκκαλα.

Σφυρίζοντας τότε ἕνα εὔθυμο σκοπό, ἐξακολούθησε ἥσυχος τὸ δρόμο του καὶ κάποτε ἔφθασε στὴ Νάξια. Πρώτη του φυσικὰ δουλειὰ ἦταν νὰ φυτέψη στὴ γῆ τὸ θαυματουργό του δενδρύλλιο, μὰ ὅταν δοκίμασε νὰ τὸ τραβήξη μέσ' ἀπὸ τὴν πρωτότυπη ἐκείνη κοκκάλινη γλάστρα του, εἶδε πὼς αὐτὸ ἦταν ἀδύνατο, γιατὶ οἱ ρίζες του εἶχαν μπερδευθῆ κατὰ τέτοιο τρόπο, μὲ τὰ τρία κόκκαλα ποὺ ἦσαν τὸ ἕνα μέσα στὸ ἄλλο, ὥστε ἦταν ἀδύνατο νὰ βγῆ χωρὶς νὰ καταστραφῆ. Ἔσκαψε, λοιπόν, πιὸ βαθειὰ ἕνα λάκκο καὶ φύτεψε τὸ φυτὸ του ὅπως ἦταν μέσα στὴ γῆ.

Δὲν πρόλαβε ὅμως νὰ ξεκουρασθῆ καλὰ - καλὰ ὁ Βάκχος ἀπὸ τὴ δουλειὰ του αὐτή, ὁπότε μ' ἔκπληξί του εἶδε τὸ μικροῦλι φυτό του νὰ παίρνη μὲ μιᾶς τὶς διαστάσεις ἑνὸς ὡραίου μεγάλου δενδρυλλίου καὶ μαζὶ νὰ κρέμωνται ἀπ' αὐτὸ ἕνα σωρὸ τσαμπιὰ μὲ πολλὲς - πολλὲς ρόγες.

Δοκίμασε κάμποσες καὶ τὶς βρῆκε ὑπέροχες. Ποτὲ του δὲν εἶχε ξαναδῆ σταφύλι. Ἅρπαξε ἕνα καὶ τὸ ἔσφιξε στὴ χοῦφτα του καὶ τότε εἶδε νὰ τρέχη ἀπ' αὐτὴν κάποιο ζουμὶ ποὺ ἐπίσης τὸ βρῆκε ὑπέροχο, γιατὶ καὶ κρασὶ δὲν εἶχε δοκιμάσει ποτέ του. Ἔκοψε, λοιπόν, ἐνθουσιασμένος ὅλα τὰ τσαμπιά, τὰ ξεζούμισε σ' ἕνα δοχεῖο ποὺ βρῆκε κοντά του καὶ πῆγε τὸ ὑγρὸ στοὺς ἀνθρώπους.

Ἔτσι, ἀπὸ τότε, ὁ Θεός, ποὺ δὲν ἔπαυσε ποτὲ ἀπὸ ψηλὰ νὰ παρακολουθῆ τοὺς ἀνθρώπους, ἄρχισε νὰ βλέπη τακτικὰ ἕνα περίεργο θέαμα: Ὅταν οἱ ἄνθρωποι πρωτάρχιζαν νὰ πίνουν ἀπ' ἐκεῖνο τὸ ζουμὶ — τὸ κρασὶ — τραγουδοῦσαν ἥσυχα σὰν τὰ πουλάκια. Ὅταν ἔπιναν περισσότερο κάπως, γίνονταν δυνατοὶ σὰν τὰ λιοντάρια κι' ὅταν ἔπιναν πολὺ τὰ κεφάλια τους ἔπεφταν βαρειὰ στὸ στῆθος, τὸ μυαλό τους σκοτιζόταν καὶ κυλιόντουσαν χάμω ἀκριβῶς ὅπως οἱ γάϊδαροι στὰ χορτάρια.

θ. γ.

Μ' ΕΝΑ ΣΚΙΤΣΟ ΚΑΙ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

Ἡ θηλυκιὰ ἑνὸς εἴδους ὑπερμεγέθων κορέων τῶν Τροπικῶν, γεννᾶ τ' αὐγά της στὴ ράχη τοῦ ἀρσενικοῦ, ὁ ὁποῖος καταδικάζεται νὰ τὰ κουβαλάη!...

Στὴν Ἀμερικὴ πωλοῦνται κατ' ἔτος συρματοπλέγματα ἀξίας ἑνὸς δισεκατομμυρίου, διὰ τὴν προστασίαν τῶν σπιτιῶν ἐναντίον τῶν κουνουπιῶν.

Καλύπτοντας τὰ φροῦτα μὲ σκόνην φελλοῦ τὰ διατηρεῖτε νωπὰ καὶ εἶναι δυνατὸν νὰ παραμείνουν ἄθικτα ἐπὶ πολλοὺς μῆνας.

Τὰ περισσότερα τῶν αὐγῶν τῶν ψαριῶν δὲν βυθίζονται στὸν πυθμένα, ἀλλὰ ἐπιπλέουν διότι περιέχουν ἕνα σταγονίδιον λαδιοῦ.

Στὴ Νέα Γουϊνέα οἱ μαθηταὶ ἑνὸς ἰθαγενικοῦ σχολείου τρώγουν σὲ κάθε γεῦμά τους ἕνα κοτόπουλο, 1 κιλὸ ρυζιοῦ, 2 κοκοκάρυα καὶ μπανάνες.

Μιὰ φωληὰ ἀράχνης, καμωμένη ἀπὸ ἱστοὺς συνολικοῦ μήκους 6.396 μ., ζυγίζει 6 ἑκατοστά, 4 χιλιοστὰ καὶ 6 δεκάκις χιλιοστὰ τοῦ γραμμαρίου.

Τὸ ταξίμετρο

Ὁ πρόγονος τοῦ συγχρόνου ταξιμέτρου — τοῦ «ρολογιοῦ» ποὺ εἶναι τοποθετημένο σ' ὅλα τὰ αὐτοκίνητα «ταξὶ» καὶ λειτουργεῖ μὲ μεγάλην ἀκρίβειαν — δὲν εἶναι ἐφεύρεσις τοῦ αἰῶνος μας. Ἀνεκαλύφθη στὴ Γαλλία τὸν 16ον αἰῶνα ἀπὸ τὸν Ἰωάννην Φερνέλ. Ὁ Φερνὲλ ἦταν γιατρός, εἶχε γεννηθῆ στὸ Κλερμὸν-ἀν-Μπωβαιζὲ καὶ ἐπεδίδετο συγχρόνως καὶ εἰς τὴν ἀστρονομίαν.

Στὰ 1528 ὁ Φερνὲλ ἀπεφάσισε νὰ καθορίση, ὅσο ἀκριβέστερα μποροῦσε, τὸ μῆκος τοῦ γηΐνου μεσημβρινοῦ, μετρῶντας τὴν ἀπόστασι μεταξὺ Παρισίων καὶ Ἀμιέννης. Γιὰ νὰ ἐπιτύχη

ἐμέτρησε μὲ μεγάλην ἀκρίβειαν τὴν διάμετρον μιᾶς ρόδας τοῦ ἀμαξιοῦ του καὶ θέλησε νὰ μάθη πόσες βόλτες θὰ ἔκανε ἡ ρόδα ἀπὸ τὸ Παρίσι ὡς τὴν Ἀμιέννη. Ἐφωδίασε λοιπὸν τὴ ρόδα μὲ ἕνα μετρητὴν τῆς ἐφευρέσεώς του, ποὺ κατεσκεύασεν ἕνας ὡρολογᾶς τῆς γαλλικῆς πρωτευούσης. Ὁ μετρητὴς λειτουργοῦσε μὲ ἕνα γλωσσίδι, ποὺ ἦταν καρφωμένο σὲ μιὰ ἀκτῖνα τῆς ρόδας. Σὲ κάθε βόλτα της τὸ γλωσσίδι ἔκανε νὰ προχωρῆ ἕνα «δοντάκι» τοῦ μετρητοῦ, ὅπως γίνεται στὰ ρολόγια.

Ἡ βάσις λοιπὸν τοῦ σημερινοῦ ταξιμέτρου εἶχε βρεθῆ ἀπὸ τότε. Ὁ Φερνὲλ χρησιμοποίησε βέβαια τὸ ταξίμετρό του γιὰ ἐπιστημονικοὺς μόνο σκοποὺς καὶ ἐξ ὅσων εἶναι τοὐλάχιστον γνωστόν, οὐδέποτε ἔκανε τὸν ἀμαξᾶ στὴν «πιάτσα» καὶ οὐδέποτε ἔκανε «κούρσα»... Ἀσχέτως ὅμως αὐτοῦ, εἶναι ὁ πραγματικὸς ἐφευρέτης τοῦ «ρολογιοῦ» τῶν ταξί, χάρις στὸ ὁποῖο ἐμεῖς σήμερα μποροῦμε νὰ κάνωμε τὸν περίπατό μας μὲ τὸ αὐτοκίνητο, παρακολουθῶντας συνεχῶς τὸ ποσὸν ποὺ πρέπει νὰ πληρώσωμε στὸν σωφέρ.

ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Δεύτερη πατρίδα

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Ἔπειτα, ἐπρόσθεσε ὁ Ἐρνέστος, ἂν ἀπομακρυνόμαστε ἀπὸ τὸν Ὅρμο τῆς Σωτηρίας, ἦταν κίνδυνος ν' ἀπαντήσουμε ἀγρίους ἰθαγενεῖς, σὰν τοὺς Ἀνδαμάνους καὶ τοὺς Νικομπάρους τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ, ποὺ ἔχουν πολὺ κακὴ φήμη.

— Τέλος πάντων, ἐξακολούθησε ὁ κ. Ζερμάττ, κάθε μέρα παρουσιαζόταν καινούργια ἐργασία, ἀναγκαιοτάτη, ποὺ δὲν μπορούσαμε νὰ τὴν ἀναβάλωμε... Καὶ κάθε νέος χρόνος μᾶς ἐπέβαλλε τὶς ἴδιες ἐργασίες τοῦ περασμένου... Ἔπειτα ἡ συνήθεια ποὺ ἀποκτούσαμε κι' ἡ εὐζωΐα ποὺ ἐξασφαλίζαμε σιγά-σιγὰ μᾶς κρατοῦσαν καρφωμένους σ' αὐτὸ τὸ μέρος καὶ γι' αὐτὸ δὲν τ' ἀφήσαμε ποτέ. Ἔτσι πέρασαν τόσα χρόνια καὶ μᾶς φαίνεται πὼς φθάσαμε ἐδῶ μόλις χθές. Τί τὰ θέλεις, ἀγαπητέ μου Οὐόλστων! ἤμαστε τόσο καλὰ στὴ Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας, ὥστε ποτὲ δὲν σκεφθήκαμε νὰ ζητήσωμε ἀλλοῦ τὸ καλύτερο. Κάλλιο πέντε καὶ στὸ χέρι, ἔ;

— Ἔχετε δίκηο, ἀποκρίθηκε ὁ κ. Οὐόλστων. Ἐγὼ ὅμως, στὴ θέσι σας, ὁμολογῶ ὅτι δὲν θ' ἀντεῖχα στὸν πειρασμό, τόσα χρόνια, νὰ ἐξερευνήσω τὴ χώρα κατὰ τὰ μεσημβρινά, τ' ἀνατολικὰ καὶ τὰ δυτικά...

— Γιατὶ ἔχετε ἀγγλικὸ αἷμα, ἀποκρίθηκε ὁ κ.Ζερμάττ, καὶ τὸ ἔνστικτό σας σᾶς σπρώχνει στὰ ταξείδια. Ἀλλὰ ἐμεῖς εἴμαστε ἀπὸ τοὺς εἰρηνικοὺς καὶ καθηστικοὺς ἐκείνους Ἑλβετοὺς, ποὺ μόνο σὲ μεγάλη ἀνάγκη καὶ μὲ μεγάλη τους λύπη ἀφίνουν τὰ βουνά τους... ἄνθρωποι ποὺ ἀγαποῦν νὰ μένουν στὴν πατρίδα τους καί, ἂν δὲν ἦταν οἱ περιστάσεις ποὺ μᾶς ἀνάγκασαν νὰ φύγωμε ἀπὸ τὴν Εὐρώπη...

— Διαμαρτύρομαι, πατέρα! ἐφώναξε ὁ Τζάκ· διαμαρτύρομαι τοὐλάχιστον ὅσον ἀφορᾷ ἐμέ. Ὅσο Ἑλβετὸς κι' ἂν εἶμαι, μοῦ ἀρέσει νὰ τριγυρίζω τὸν κόσμο!

— Τότε σοῦ ἄξιζε νὰ ἦσουν Ἄγγλος! εἶπε γελῶντας ὁ Ἐρνέστος. Ἂς εἶναι, ἐγὼ δὲν σὲ κατηγορῶ γιὰ τὴν κλίσι σου στὰ ταξείδια. Κι' ἔπειτα στοχάζομαι, ὅτι ὁ κ. Οὐόλστων ἔχει δίκηο. Εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐξερευνήσωμε, νὰ τριγυρίσωμε ὅλη τὴν Νέα Ἑλβετία...

— Ποὺ εἶναι ἕνα νησὶ τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ, καθὼς ξέρουμε τώρα, ἐπρόσθεσε ὁ κ. Οὐόλστων· κι' αὐτὸ θἆταν καλὸ νὰ γίνῃ, πρὶν ἐπιστρέψῃ ὁ «Ξιφίας».

— Ὅταν θέλῃ ὁ πατέρας! ἐφώναξε ὁ Τζάκ, ἕτοιμος πάντα κι' ὁλοπρόθυμος.

— Θὰ τὰ ξαναποῦμε ἀφοῦ περάσῃ ὁ χειμῶνας, ἀποκρίθηκε ὁ Ζερμάττ. Δὲν ἀποκρούω τὴν ἰδέα ἑνὸς ταξειδιοῦ στὸ ἐσωτερικό. Ὁπωσδήποτε, ἂς ἀναγνωρίσωμε ὅτι σταθήκαμε τυχεροὶ νὰ βγοῦμε σ' αὐτὴ τὴν ὑγιεινὴ καὶ γόνιμη ἀκτή! Ὑπάρχει ἄραγε στὸ νησὶ ἄλλη τέτοια;

— Ποιὸς ξέρει! εἶπε ὁ Ἐρνέστος. Ἀλήθεια, τότε ποὺ περάσαμε τὸ Ἀνατολικὸ Ἀκρωτήρι γιὰ νὰ φθάσουμε στὸν ὅρμο τοῦ «Ξιφία», δὲν εἴδαμε ἀπὸ τὴν πινάσα μας παρὰ ἕνα ἄγριο ἀκρογιάλι, γεμᾶτο βράχους γυμνοὺς κι' ἐπικίνδυνους σκοπέλους. Ἀκόμη κι' ἐκεῖ ποὺ εἶχε ἀγκυροβολήσει ἡ κορβέττα, δὲν ἦταν παρὰ μιὰ ἀμμουδιά. Πιὸ πέρα ὅμως, πρὸς τὰ μεσημβρινά, ἡ Νέα Ἑλβετία μπορεῖ νὰ παρουσιάζῃ ὄψι διαφορετική...

— Ὁ μόνος τρόπος νὰ βεβαιωθοῦμε γι' αὐτό, εἶπε ὁ Τζάκ, εἶναι νὰ τὴν τριγυρίσωμε μὲ τὴν πινάσα. Ἔτσι θὰ ἰδοῦμε ὅλα της τ' ἀκρογιάλια.

— Τ' ἀνατολικὰ δὲν τὰ ξέρετε βέβαια παρὰ ὥς τὸν ὅρμο τοῦ «Ξιφία», εἶπε ὁ κ. Ζερμάττ· τὰ βορεινὰ ὅμως τ' ἀκολουθήσατε σὲ πιὸ μεγάλη ἀπόστασι.

Τὸ πλοῖο εἶχε ἀνάγκη ἐπισκευῆς.

— Ναί, ἀποκρίθηκε ὁ Ἐρνέστος, προχωρήσαμε καμμιὰ δεκαπενταριὰ λεῦγες ἀπὸ τὸ ἀκρωτήρι τῆς Ψεύτικης Ἐλπίδας ὥς τὸν ὅρμο τῶν Μαργαριτῶν.

— Καὶ δὲν εἴχαμε οὔτε κἂν τὴν περιέργεια, φώναξε ὁ Τζάκ, νὰ ἐπισκεφθοῦμε τὸν Ἀναμμένο Βράχο!...

— Ἕνα ξερονήσι, εἶπε ἡ Ἄννα, ποὺ οὔτε ὁ Φρίτς δὲν θὰ ἐπιθυμοῦσε νὰ ξαναϊδῇ.

— Ὁπωσδήποτε, εἶπε ὁ κ. Ζερμάττ, τὸ πιὸ χρήσιμο θὰ ἦταν νὰ ἐξερευνήσουμε τὴν περιοχὴ ἐκείνη ποὺ εἶναι κοντὰ στὸν Ὅρμο τῶν Μαργαριτῶν, γιατὶ ἐκεῖ εἴδαμε πράσινα λειβάδια, λόφους δενδρόφυτους, ἀγρούς, δάση πυκνά...

— Ποὺ βέβαια θἄχουν καὶ τροῦφες! εἶπε ὁ Ἐρνέστος.

— Μπᾶ, τὸ λαίμαργο! φώναξε ὁ Τζάκ.

— Καὶ μόνο τροῦφες; ἀποκρίθηκε ὁ κ. Ζερμάττ, χαμογελῶντας· θἄχουν κι' ἀπὸ ἐκείνους ποὺ σκάβουν καὶ τὶς βρίσκουν...

— Χωρὶς νὰ ξεχνοῦμε τοὺς πάνθηρας καὶ τὰ λεοντάρια!... εἶπε ἡ κ. Μπέτση.

— Γι' αὐτό, ἐδήλωσε ὁ κ. Οὐόλστων, δὲν πρέπει νὰ ριψοκινδυνεύσουμε οὔτε ἀπὸ τὴ μιὰ ἀκτή, οὔτε ἀπὸ τὴν ἄλλη, χωρὶς νὰ πάρωμε τὰ μέτρα μας. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ μέλλουσα ἀποικία μας θὰ γίνῃ ἀνάγκη ν' ἁπλωθῇ κι' ἔξω ἀπὸ τὴ Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας, προτιμότερο μοῦ φαίνεται νὰ ἐξερευνήσωμε τὸ ἐσωτερικὸ παρὰ νὰ κάμωμε τὸ γῦρο.

— Καὶ πρὶν γυρίσῃ ἡ κορβέττα, ἐπρόσθεσε ὁ Ἐρνέστος. Κατὰ τὴν γνώμη μου μάλιστα, καλύτερα θὰ ἦταν νὰ περάσωμε τὸ Φραγμό, νὰ διασχίσωμε τὴν κοιλάδα τοῦ Γκρύνταλ καὶ νὰ φθάσωμε ἔτσι ὥς τὰ βουνὰ ποὺ φαίνονται ἀπὸ τὰ ὑψώματα τοῦ Ἔμπερφουρτ.

— Σᾶς φάνηκαν πολὺ μακρισμένα; ρώτησε ὁ κ. Οὐόλστων.

— Ναί... καμμιὰ δεκαπενταριὰ λεῦγες, ἀποκρίθηκε ὁ Ἐρνέστος· μόλις διακρίνεται ἡ ράχι τους γαλάζια στὸν ὁρίζοντα.

— Εἶμαι βεβαία ὅτι ὁ Ἐρνέστος ἔκαμε κι' ὅλα ἕνα σχέδιο ταξειδιοῦ, εἶπε ἡ Ἄννα Οὐόλστων χαμογελῶντας.

— Τὸ ὁμολογῶ, Ἄννα, ἀποκρίθηκε ὁ νέος· καὶ δὲν βλέπω μάλιστα τὴν ὥρα νὰ κάμω ἕνα πιστὸ χάρτη τῆς Νέας Ἑλβετίας μας...

— Φίλοι μου, εἶπε τότε ὁ κ. Ζερμάττ, ἰδοὺ τί προτείνω, γιὰ ν' ἀρχίσωμε νὰ ἱκανοποιήσουμε τὴν ἐπιθυμία τοῦ ἀγα-

πητοῦ μας φίλου κ. Οὐόλστων.

— Τὸ δεχόμαστε ἐκ τῶν προτέρων! τὸν διέκοψε ὁ Τζάκ.

— Στάσου λοιπόν, ἀνυπόμονε!... Θὰ περάσουν καμμιὰ δωδεκαριὰ ἡμέρες, πρὶν ἀρχίσουν οἱ ἐργασίες τοῦ δευτέρου θερισμοῦ ποὺ θὰ μᾶς ἀπασχολήσουν ὅλους. Ἀπ' αὐτὲς μποροῦμε νὰ χρησιμοποιήσωμε πέντ' ἕξη, γιὰ νὰ ἐπισκεφθοῦμε ἕνα μέρος τοῦ νησιοῦ πρὸς τὴν ἀνατολικὴ ἀκτή.

— Μὰ τότε, παρετήρησε ἡ κυρία Οὐόλστων διστακτικά, ἐνῷ ὁ κ. Ζερμάττ, ὁ Τζάκ, ὁ Ἐρνέστος κι' ὁ ἄντρας μου θὰ ταξειδεύουν, ἡ κυρία Ζερμάττ, ἡ Ἄννα κι' ἐγὼ θὰ μείνωμε μόνες στὸ Φελσενχάϊμ;

— Ὄχι, κυρία Οὐόλστων, ἀποκρίθηκε ὁ κ. Ζερμάττ. Ἡ πινάσα μᾶς χωρεῖ καὶ θὰ μᾶς πάρη ὅλους.

— Πότε φεύγουμε; φώναξε ὁ Τζάκ. Σήμερα;...

— Γιατὶ ὄχι χθές;... ἀποκρίθηκε γελῶντας ὁ κ. Ζερμάττ.

—Ἀφοῦ ἐξηρευνήσαμεν ὥς τώρα τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ὅρμου τῶν Μαργαριτῶν, εἶπε ὁ Ἐρνέστος, καλύτερο θὰ ἦταν, νομίζω, ν' ἀκολουθήσωμε τὸ ἀνατολικὸ ἀκρογιάλι. Ἡ πινάσα μας νὰ πάη κατ' εὐθεῖαν στὸν ὅρμο τοῦ «Ξιφία» καὶ νὰ ἐξακολουθήση τὸ δρόμο της κατεβαίνοντας πρὸς τὰ μεσημβρινά. Ἴσως θ' ἀνακαλύψωμε καὶ τὸ στόμιο κανενὸς ποταμοῦ καὶ θὰ δοκιμάσωμε νὰ τὸν ἀναπλεύσωμε.

— Πολὺ καλὴ ἰδέα! ἐπεδοκίμασε ὁ κ. Ζερμάττ.

—Ἐκτὸς ἂν θὰ ἦταν προτιμότερο νὰ κάνωμε τὸ γῦρο τοῦ νησιοῦ, παρετήρησεν ὁ κ. Οὐόλστων.

— Τὸν γῦρο;... ἀποκρίθηκε ὁ Ἐρνέστος. Μὰ θὰ χρειαζόταν περισσότερος καιρὸς ἀπ' ὅσον ἔχουμε στὴ διάθεσί μας, γιατί, κατὰ τὴν πρώτη μας ἐκδρομὴ στὴν κοιλάδα τοῦ Γκρύνταλ, δὲν διακρίναμε παρὰ μόνο τὴν κορυφογραμμὴ τῶν βουνῶν, ἀμυδρότατα, στὸν ὁρίζοντα.

— Αὐτὸ ἀκριβῶς πρέπει νὰ μάθωμε καλά, ἐπέμεινε ὁ κ. Οὐόλστων: πόσο ἀπέχουν αὐτὰ τὰ βουνά...

— Κι' αὐτὸ ἔπρεπε νὰ τὸ εἴχαμε μάθει πρὸ πολλοῦ! ἐφώναξε ὁ Τζάκ.

— Λοιπὸν σύμφωνοι! συγκεφαλαίωσε ὁ κ. Ζερμάττ. Πολὺ πιθανὸ στὴν ἀκτὴ ἐκείνη νὰ ὑπάρχη τὸ στόμιο κανενὸς ποταμοῦ καὶ νὰ μπορέσωμε νὰ μποῦμε μέσα, ἂν ὄχι μὲ τὴν πινάσα, τοὐλάχιστο μὲ τὴ βάρκα.

Κι' ἀφοῦ ἔγινε δεκτὸ τὸ σχέδιο, ἀποφάσισαν ν' ἀναχωρήσουν μετὰ δυὸ ἡμέρες.

Τριανταέξη ὧρες ἦταν ἀρκετὲς γιὰ τὶς προετοιμασίες. Καὶ πρῶτα - πρῶτα ἔπρεπε νὰ ἐπισκευάσουν καὶ νὰ ἐφοδιάσουν τὴν «Ἐλισάβετ» γιὰ τὸ ταξεῖδι· ἔπειτα εἶχαν νὰ φροντίσουν ὥστε νὰ ἐξασφαλισθῆ ἡ διατροφὴ τῶν κατοικιδίων ὅσες ἡμέρες θὰ ἔλειπαν, καὶ μάλιστα ἂν κανένα ἀπρόοπτο τοὺς ἀνάγκαζε νὰ παρατείνουν τὴν ἀπουσία τους. Εἶχαν λοιπὸν ἀρκετὴ ἐργασία, κι' οἱ ἄνδρες κι' οἱ γυναῖκες.

Ὁ κ. Οὐόλστων κι' ὁ Τζὰκ ἐπῆγαν νὰ ἐπισκεφθοῦν τὴν πινάσα, ποὺ ἦταν δεμένη στὸ βάθος τοῦ ὁρμίσκου. Τὸ τελευταῖο της ταξεῖδι ἦταν ἐκεῖνο ποὺ εἶχε κάμει στὸν ὅρμο τοῦ «Ξιφία».

(Ἀκολουθεῖ)

✱ ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΕΤΕ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ ✱

Τὰ δύο φῶτα.

Λέει ἡ μυθολογία ὅτι πρῶτα ὑπῆρχε τὸ σκοτάδι καὶ ὅτι πάνω του, πέφτοντας οἱ ἀκτῖνες τοῦ ἥλιου καὶ τῶν πλανητῶν, μᾶς φανέρωναν τὰ διάφορα πράγματα μὲ τὰ σχήματα καὶ τὰ χρώματά τους.

Γιὰ τοῦτο οἱ Βυζαντινοὶ δάσκαλοι σκεπάζανε πρῶτα τὸ σχέδιο μὲ σκοτεινοὺς τόνους καὶ τὸ ἀνοίγανε πάντα μὲ πιὸ φωτεινοὺς τόνους καὶ βάζανε στὸ τέλος τὰ πιὸ δυνατὰ φῶτα.

Κάθε ἀντικείμενον ποὺ φωτίζεται ἀπὸ μιὰ φωτεινὴ πηγή, ἔχει τοπικὸν φῶς.

Κάθε ἀντικείμενο ποὺ φωτίζεται ἀπὸ μιὰ φωτισμένη ἐπιφάνεια ἔχει φῶς ἐξ ἀντανακλάσεως.

Τὸ φῶς ἐξ ἀντανακλάσεως ποτὲ δὲν μπορεῖ νὰ ἐπηρεάση τὶς ἐπιφάνειες ποὺ δέχονται τοπικὸν φῶς. Μπορεῖ νὰ ἐπηρεάζη μόνον τὶς σκιές. Μετριάζει τὸν σκοτεινὸ τόνο τῆς σκιᾶς, γιατὶ τὸ φῶς ἐξ ἀντανακλάσεως εἶναι πιὸ ἀδύνατο ἀπὸ τὸ τοπικὸ φῶς.

Ἡ διαβάθμισις τοῦ φωτισμοῦ ἑνὸς ἀντικειμένου ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴ θέσι ποὺ ἔχουν οἱ ἐπιφάνειες τοῦ ἀντικειμένου αὐτοῦ σχετικὰ μὲ τὴ φωτισμένη πηγή.

Ὅταν τὸ ἀντικείμενον δέχεται φῶς ἀπὸ πολλὲς πηγὲς τότε καὶ οἱ σκιὲς ἀτονοῦν.

Ὅταν τὸ φῶς εἶναι πολὺ δυνατὸ καὶ ὑπάρχη ἀντίκρυ του ἕνα ἀντικείμενον, τὸ ἀντικείμενο αὐτὸ θὰ φανῆ πολὺ μικρότερο ἀπὸ ὅσο εἶναι φυσιολογικά.

Τὸ φῶς ἐξ ἀντανακλάσεως προκαλεῖ τὸ ἀδυνάτισμα τῶν τόνων ἐκείνων ποὺ ἀπομακρύνονται.

Ἄσπρο - μαῦρο.

Τὸ ἄσπρο θετικὸ φῶς δίνει λάμψι.

Τὸ μαῦρο ἀρνητικὸ φῶς δίνει χάρι.

Μὲ τὰ δύο αὐτὰ χρώματα μποροῦμε ν' ἀποδώσωμε μιὰ τέλεια ζωγραφικὴ σύνθεσι, δηλαδὴ μὲ τὸ φῶς καὶ μὲ τὴ σκιά.

Τὸ φῶς ξεχωρίζει καθαρὰ ἀπὸ τὴ σκιὰ μὲ μιὰ εὐθεῖα γραμμὴ καὶ ὅταν οἱ δυὸ ἀντίθετοι τόνοι (φῶς - σκιά) συναντῶνται, τότε σχηματίζεται ὁ μεσαῖος τόνος καὶ ἡ εὐθεῖα αὐτὴ γραμμὴ χάνεται.

Ἕνα δυνατὸ φῶς προκαλεῖ βαθὺ σκοτάδι, ὅπως βλέπομε τὸ σκοτάδι μέσα στὴ σφαῖρα τοῦ ἥλιου.

Ἕνα πυκνὸ σκοτάδι κάνει νὰ λάμπη καὶ τὸ πιὸ ἀδύνατο φῶς, ὅπως ἕνα κερὶ μέσα στὴ νύχτα.

Γιὰ νὰ μπῆ κανεὶς μέσα στὰ μυστικὰ τῆς τέχνης τῆς φωτοσκιάσεως πρέπει νὰ ξέρη ν' ἀποδώση σωστὰ τὴν ἁρμονία τοῦ φωτὸς καὶ τῆς σκιᾶς, μετριάζοντας τὶς δυὸ ἀντιθέσεις μὲ τὸ φῶς ἐξ ἀντανακλάσεως ποὺ ἐξασθενεῖ τοὺς τόνους.

Σύνθεσι καὶ ἰδιοτροπίες κλπ.

Ἕνα πράσινο χρῶμα ὅταν πέφτη στὴ σκιὰ γίνεται κόκκινο. Ἕνα κίτρινο γίνεται μενεξεδένιο, ἕνα κόκκινο πράσινο. Δηλαδὴ κάθε χρῶμα σχηματίζει σκιὰ μὲ τὸ ἀντίθετο συμπληρωματικό του καὶ τὸ φωτεινό του μέρος στὸ μεταξὺ ἀποκτᾷ καὶ πιὸ πολλὴ λαμπρότητα.

Ἂν ἔχωμε ὑπ' ὄψι τὰ τρία ἀρχικὰ χρώματα — κίτρινο, κόκκινο, μπλὲ — καὶ ἂν τὰ συνδυάσωμε δύο-δύο, τὸ χρῶμα ποὺ θ' ἀποκτήσωμε θάχη γιὰ συμπληρωματικό του τὸ χρῶμα ἐκεῖνο ποὺ ἔμεινε ἔξω ἀπὸ τὸ συνδυασμό.

Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο τὸ κίτρινο, ἀνακατωμένο μὲ τὸ μπλέ, σχηματίζει τὸ πράσινο. Τὸ πράσινο θάχη ἑπομένως γιὰ συμπληρωματικό του τὸ κόκκινο, τὸ χρῶμα δηλαδὴ ποὺ ἔφυγε ἀπὸ τὸ συνδυασμό.

Μὲ τὸ κόκκινο καὶ τὸ κίτρινο θάχωμε τὸ πορτοκαλί, τὸ ὁποῖον θάχη γιὰ συμπληρωματικὸ τὸ μπλέ. Βλέπουμε λοιπὸν ὅτι τὸ πράσινο ὅταν εἶναι μπροστὰ στὸ κόκκινο χτυπάει πολὺ στὰ μάτια, ἀντιστρόφως δὲ ὅταν τὸ κόκκινο εἶναι μπροστὰ στὸ πράσινο. Αὐτὸ ποὺ συμβαίνει γιὰ τὰ ἀρχικὰ χρώματα συμβαίνει καὶ γιὰ τὰ σύνθετα. Τὰ συμπληρωματικὰ ποὺ βγαίνουν ἀπὸ αὐτὰ θᾶναι ἀνάλογα μὲ τὰ χρώματα ποὺ σχηματίζουν τὸ συνδυασμό. Ἂν ὅμως ἀνακατώσωμε τὸ κόκκινο μὲ τὸ πράσινο θάχωμε ἕνα σταχτὶ χρῶμα λερωμένο.

Ὅλη ἡ τέχνη τοῦ χρωματισμοῦ εἶναι νὰ ξέρης νὰ βρῆς τὰ συμπληρωματικὰ χρώματα, δηλαδὴ τὸν ἁρμονικὸ συνδυασμό. Οἱ σκιὲς ἑνὸς πράσινου ρούχου θᾶναι κόκκινες κι' ἑνὸς κίτρινου μεταξωτοῦ μπλὲ μενεξεδένιες.

Τὰ διάφορα ζωγραφικὰ μέσα.

Τὰ διάφορα ζωγραφικὰ μέσα εἶναι τὰ ἑξῆς: Ἐλαιογραφία, ὑδατογραφία, τέμπερα, νωπογραφία, παστέλ, σινικὴ μελάνη, μολύβια καὶ κάρβουνα διάφορα.

Κάθε σύστημα δουλεύεται μὲ τὸ δικό του τρόπο κι' ἔχει τὰ προσόντα του, καθὼς καὶ τὰ ἐλαττώματά του.

Ἡ ἐλαιογραφία παρουσιάζει εὐκολίες ὡς πρὸς τὴν ἀπόδοσι τῶν ἀποχρώσεων, δεδομένου ὅτι τὸ λάδι ἀργεῖ νὰ στεγνώση.

(Ἀκολουθεῖ)

Ο ΤΖΙΜ ΤΗΣ ΣΙΓΚΑΠΟΥΡΗΣ

ΕΝΑ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΣΕ ΛΙΓΕΣ ΣΥΝΕΧΕΙΕΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Γιὰ νὰ τὸν ἀναγκάσουμε νὰ ἔλθη νὰ σᾶς βρῆ.

— Καὶ νὰ τὸν πιάσετε; Ἀλήθεια; Κάνετε λάθος ὅμως. Ὁ Σάντι εἶναι πανοῦργος!

— Νομίζετε. Ὁ Λόρεντ εἶναι θαυμάσιος σκοπευτής, δὲν χάνει σφαῖρα!

— Μὰ γιατί θέλετε νὰ τὸν σκοτώσετε;

Ἡ γυναῖκα δὲν ἀπήντησε. Κι' ὁ Ρινάλντι ἐξηκολούθησε γελῶντας:

— Στενοχωροῦμαι. Δὲν θέλετε νὰ μοῦ ἐλευθερώσετε τὰ χέρια; Ὄχι; Κρῖμα! Καὶ χθὲς σᾶς νόμιζα γιὰ καλὴ κοπέλλα. Συγκινήθηκα ἀπὸ τὴν ἱστορία ποὺ μᾶς διηγηθήκατε καὶ παρακαλοῦσα τὸν Σάντι νὰ σᾶς βοηθήση. Καὶ τώρα!...

Ἡ Συμπὶλ τοῦ ἔρριξε μιὰ ὕποπτη ματιά, ἐρευνητική.

— Κρῖμα νὰ φέρεσθε ἔτσι, Μάρη ἢ Συμπίλ... Εἶσθε νέα... πολὺ νέα ἀκόμη. Γιατί ἀνήκετε σὲ κακούργους σὰν τὸν Λόρεντ, ποὺ δὲν εἶναι ἀδελφός, ἀλλὰ μόνον...

— Σωπᾶτε!

Κι' ἡ γυναῖκα κοκκίνισε.

— Θυμώνετε. Μὰ εἶδα πῶς ὁ Λόρεντ σᾶς μεταχειρίζεται σὰν σκλάβα του, σὰν τὴν τελευταία τῶν ἀγρίων. Γιατί, Συμπίλ;

— Μόνον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο μιλᾶμε μεταξύ μας. Δὲν εἴμαστε ἀριστοκράτες. Εἴμαστε τυχοδιῶκτες, μακρυὰ ἀπὸ τὸν νόμο, ληστὲς τῆς ζούγκλας...

—Ὄχι...

— Πῶς ὄχι;

— Μπορεῖτε νὰ εἶσθε κάτι ἄλλο. Μιὰ καλὴ κυρία...

— Ἀρκοῦν οἱ πολυλογίες.

Ἡ Συμπὶλ γύρισε τὴ ράχι στὸν αἰχμάλωτο καὶ πλησίασε στὴν εἴσοδο τῆς τρώγλης.

— Δὲν θὰ μοῦ δώσετε λίγο νερό; Διψῶ πολύ. Ἡ φωνή μου βράχνιασε...

— Νὰ μιλᾶτε λιγώτερο.

— Εὐχαριστῶ. Θὰ μείνω μὲ τὴν ἀνάμνησι μιᾶς εὐγενικῆς γυναίκας σὰν καὶ σᾶς.

Ὁ Ρινάλντι σώπασε κι' ἔκλεισε τὰ μάτια. Ἡ γυναῖκα γύρισε καὶ τὸν κύτταξε. Ὕστερα, παίρνοντας ἕνα μπουκάλι ἀπὸ μιὰ κάσσα, τὸν πλησίασε.

— Ἐμπρός, πιῆτε! εἶπε μὲ δυνατὴ φωνή. Ἀλλά, γρήγορα!

— Εὐχαριστῶ, ἀπήντησε ὁ Ρινάλντι, καὶ τεντώνοντας τὰ χέρια, ποὺ εἶχε ἀπελευθερώσει ὕστερα ἀπὸ πολὺν κόπο, ἅρπαξε τὴ γυναῖκα ποὺ ἦταν σκυμμένη ἀπάνω του καὶ τοῦ ἔδινε τὸ νερό, καὶ τῆς ἔσφιξε τὰ χέρια.

— Μιὰ στιγμή, Μάρη ἢ Συμπίλ... μουρμούρισε ἀσθμαίνοντας ἀπὸ τὴν προσπάθεια, ἐνῷ τῆς ἔδενε τὰ χέρια. Μιὰ στιγμὴ καὶ ἀμέσως θὰ μπῆτε στὴ θέσι μου.

Ἡ Συμπὶλ πάλεψε, ἀλλὰ δὲν φώναξε. Ὁ Ρινάλντι τὴν σήκωσε καὶ σὰν τῆς ἔδεσε τὰ χέρια, τῆς ἀφήρεσε ἀμέσως τὸ πιστόλι.

— Ἐν τάξει! Καὶ τώρα, ὀρβουάρ!

Ἡ Συμπὶλ φαινόταν ἀτάραχη.

— Αὐτὸς λοιπὸν εἶναι ὁ Ἱπποτισμός σας; Εἶσθε προδότης, εἶπε ψυχρά, καὶ βλέπω πῶς εἶσθε ὅλοι ὅμοιοι. Δὲν ὑπάρχει διαφορὰ μεταξὺ ἑνὸς εὐγενοῦς - δημοσιογράφου καὶ τοῦ Λόρεντ!

Ὁ Ρινάλντι ἀνατρίχιασε καὶ ἀπήντησε:

— Νομίζετε πῶς μπορῶ νὰ φαίνωμαι Ἱππότης μπροστὰ σὲ μιὰ κακοποιό, μιὰ γυναῖκα ἐκτὸς νόμου, μιὰ συνένοχο ἐκείνων ποὺ θέλουν νὰ δολοφονήσουν τὸν φίλο μου;

Γύρισε πρὸς τὴν ἔξοδο, κι' ἐνῷ ἑτοιμαζόταν νὰ φύγη ἡ φωνὴ τῆς Συμπὶλ τὸν συνεκράτησε.

— Σταθῆτε! Μὴ βγαίνετε!

— Γιατί;

— Σᾶς εἶδαν. Ὁ Τζόνες εἶν' ἔξω καὶ σᾶς περιμένει μὲ τὸ ὅπλο στὰ χέρια.

Ὁ Ρινάλντι γονάτισε καὶ κρύφτηκε πίσω ἀπὸ ἕνα κιβώτιο σηκώνοντας τὸ πιστόλι του.

— Μὲ γελᾶτε.

—Ὄχι (ἡ Συμπὶλ μιλοῦσε σιγά)... Ἦταν ἕτοιμος νὰ μπῆ, σὰν εἴχατε γυρίσει τὴ ράχι πρὸς τὴν εἴσοδο. Σᾶς εἶδε ὄρθιο καὶ μένα κάτω. Θὰ κατάλαβε. Δοκιμάστε νὰ βγῆτε ἂν θέλετε νὰ δοκιμάσετε τὶς σφαῖρές του.

— Μὰ εἶναι δυνατόν; Μοῦ σώσατε τὴ ζωή;

Ἕνας πυροβολισμὸς ἀκούστηκε ἀπ' ἔξω καὶ μιὰ σφαῖρα μπῆκε στὴν τρώγλη.

— Εἶν' ἀλήθεια, λοιπόν, Εὐχαριστῶ, Συμπίλ!

Ὁ Ρινάλντι ἀναποδογύρισε δύο - τρία κιβώτια καὶ τὰ ἔσπρωξε πρὸς τὴν εἴσοδο.

Ὕστερα στράφηκε πρὸς τὴ νέα καὶ τὴν πῆρε στὰ χέρια καὶ τὴν ἔβαλε σὲ μιὰ γωνιὰ προφυλαγμένη.

Ἀργότερα ξαναγύρισε στὴν εἴσοδο τῆς τρώγλης. Τέντωσε τὸ χέρι καὶ πυροβόλησε.

—Ἦταν κάποιος ἰθαγενὴς ποὺ ἤθελε νὰ πλησιάση ἐξήγησε. Τώρα θὰ εἶναι πιὸ προσεκτικός. Μοῦ φαίνεται ὅμως πῶς βρίσκομαι σὲ παγίδα. Δὲν ἔχετε ἄλλες σφαῖρες γι' αὐτὸ τὸ πιστόλι.

—Ὄχι.

Ὁ Ρινάλντι τὴν πλησίασε καὶ γονατίζοντας κοντά της τῆς εἶπε:

—Ἂν μοῦ ὑποσχεθῆτε πῶς θὰ μείνετε ἀδιάφορη θὰ σᾶς ἐλευθερώσω τὰ χέρια.

Ἡ νέα δὲν ἀπήντησε, ἀλλὰ γύρισε τὴ ράχι γιὰ νὰ τῆς λύση τὸ σχοινί.

VI

ΕΝΑ ΔΩΡΟ ΓΙΑ ΤΟΝ ΣΟΥΓΚ - ΜΠΑΟ

Ὁ καβαλλάρης ποὺ κάλπαζε μπροστὰ ἀπὸ τὸ ἀπόσπασμα, ξαναγύρισε ταχύτατα.

— Πλησιάζουν, κύριε. Εἶναι πάρα πολλοί!

—Ἄλτ! διέταξε ὁ Ρουτζέρο Σάντι. Ἡ ὁμάδα τῶν ὁπλοφόρων σταμάτησε μὲ τὶς καραμπίνες χιαστί. Ὁ Σάντι προχώρησε λίγα βήματα καὶ στάθηκε.

Ἀπὸ τὸ δάσος πρόβαλαν κύματα μισόγυμνων καὶ χρωματισμένων ἀνθρώπων ποὺ κρατοῦσαν βέλη καὶ τοξεκούρια, ἐνῷ μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς εἶχαν ὅπλα καὶ μαχαίρια. Στάθηκαν ἀναποφάσιστοι. Κατέφθασαν κι' ἄλλοι καὶ χωρίστηκαν σὲ δυὸ μέρη, κι' ὅλοι μαζὶ ἐσχημάτισαν ἕνα ἡμικύκλιο ἀπὸ τριακόσιους ἀνθρώπους.

Ἕνας ἄνθρωπος μὲ μπλὲ καὶ κόκκινο φόρεμα προχώρησε ἀκολουθούμενος ἀπὸ πέντε ἢ ἕξη ὡπλισμένους.

— Γειά σου, Σοὺγκ - Μπάο! φώναξε ὁ Ρουτζέρο Σάντι στὴ γλῶσσα τοῦ τόπου. Ἔρχομαι νὰ σ' ἐλευθερώσω ἀπὸ τὴν τίγρι. Ἢ μήπως ἀπεφάσισες νὰ τὴν σκοτώσουν οἱ πολεμιστές σου;

Ὁ φύλαρχος ἐπλησίασε μὲ καταφανῆ δισταγμό. Ἦταν ἕνας Τσὶν μετρίου ἀναστήματος, μὲ στιβαρὸ σῶμα καὶ μὲ πρόσωπο τετράγωνο καὶ αὐστηρό. Μουρμούρισε ἕναν χαιρετισμὸ καὶ πλησίασε περισσότερο.

—Ἔρχεσαι γιὰ νὰ σκοτώσης τὴν τίγρι;

— Βεβαίως. Ἐλπίζω πῶς ὁ ἀρχηγὸς Σοὺγκ-Μπάο ἔχει ἕνα λόγο καὶ δὲν μ' ἔκανε ν' ἀφήσω τὸ καραβάνι μου γιὰ τὸ τίποτε.

— Ὁ Σοὺγκ - Μπάο δὲν λέει ψέματα. Πρέπει νὰ σοῦ μιλήσω.

— Κι' ἐγώ. Ποῦ πᾶς μ' αὐτὸν τὸν κόσμο;

— Θὰ σοῦ τὸ πῶ, ἀλλὰ πρῶτα θέλω νὰ σοῦ πῶ ὅτι ἡ τίγρις πέθανε. Τὴν σκότωσαν οἱ λευκοί.

— Καταλαβαίνω. Λοιπόν; Τί θέλεις νὰ κάνης;

— Ὁ Σοὺγκ - Μπάο ἔχει πολλοὺς πολεμιστὲς καὶ εἶναι μεγάλος ἀρχηγός. Ἔρχεται νὰ ἐπιτεθῆ ἐναντίον τοῦ καραβανιοῦ σου καὶ ν' ἁρπάξη ὅ,τι βρῆ. Αὐτὸ ἀπεφάσισε.

— Ὁ Σοὺγκ - Μπάο θέλει νὰ πεθάνη μαζὶ μὲ τοὺς πολεμιστές του. Τὸ καραβάνι μου ἔχει πολλὰ ντουφέκια. Ὁ Σοὺγκ - Μπάο δὲν θὰ μπορέση ποτὲ νὰ τὸ κυριεύση.

— Κι' ὅμως πρέπει.

— Γιατί;

— Πληρώθηκα γι' αὐτό.

— Κι' ἐγὼ σοῦ δίνω τὰ ἴδια λεφτὰ γιὰ νὰ μὲ βοηθήσης νὰ πιάσω ἐκεῖνον ποὺ σοῦ ἔκανε αὐτὴ τὴν πρότασι. Μὲ γνωρίζεις Σοὺγκ - Μπάο. Θέλεις νὰ προκαλέσης τὴν ἐκδίκησί μου;

— Μοῦ εἶχε πῆ πῶς δὲν ἤσουν ἐσύ. Μοῦ εἶχε πῆ ὅτι ἔχει λίγα ντουφέκια.

— Ὄχι! Δὲν βλέπεις ποὺ εἶμαι ἐγώ. Κι' εἶμαι ἕτοιμος ν' ἀμείψω τὸν φίλο μου Σοὺγκ - Μπάο, ἂν μοῦ δείξη ποῦ κρύβεται ὁ ἐχθρὸς κι' ἂν στείλη τοὺς ἀνθρώπους του νὰ τὸν περικυκλώσουν γιὰ νὰ μὴ μοῦ φύγη.

Ὁ ἀρχηγὸς σκεφτόταν. Ἐγνώριζε τὴν ἀξία τοῦ ἀνθρώπου ποὺ τοῦ μιλοῦσε, ἤξερε πῶς ἡ ἐκδίκησί του εἶναι φοβερὴ καὶ προτιμοῦσε νὰ τὸν ἔχη φίλο. Εἶχε δεχθῆ νὰ ἐπιτεθῆ ἐναντίον τοῦ καραβανιοῦ μὲ τὴν ὑπόσχεσι πῶς δὲν θὰ ἔβρισκε τὸν Σάντι, γιατί τὸν εἶχαν σκοτώσει. Τὸν συναντοῦσε ὅμως τώρα ζωντανὸ καὶ ἀπειλητικό...

— Σύμφωνοι, ἔρχομαι μαζί σου. Οἱ πολεμιστές μου εἶναι ὑπὸ τὶς διαταγές σου. Ἀλλὰ θὰ μὲ ἀμείψης γερά.

— Θὰ σὲ ἀμείψω.

— Θέλω δέκα ὅπλα.

— Δὲν θὰ σοῦ δώσω κανένα ὅπλο. Θὰ σοῦ χαρίσω ὅμως μιὰ βασιλικιὰ τίγρι. Θὰ τὴν κρατήσης στὸν τόπο σου γιὰ νὰ σοῦ φέρνη πάντα εὐτυχία.

Ὁ Σοὺγκ - Μπάο ἐνθουσιάστηκε.

— Ἀλήθεια; Μιὰ ζωντανὴ τίγρι; Χωρὶς πληγές;

— Χωρὶς πληγὲς καὶ δὲν θὰ πεθάνη ποτέ.

— Σὲ πιστεύω γιατί ξέρω πῶς κρατᾶς πάντα τὸν λόγο σου. Οἱ πολεμιστές μου εἶναι στὴ διάθεσί σου. Κάνε ὅ,τι θέλεις!

Ὁ Σάντι κατέβηκε ἀπὸ τὸ ἄλογό του καὶ πλησίασε τὸν ἰθαγενῆ.

— Ξέρεις ποῦ κρύβεται ἐκεῖνος;

— Ναί.

— Πές στοὺς ἀνθρώπους σου νὰ τὸν περικυκλώσουν, χωρὶς ὅμως νὰ τοὺς ὑποψιαστοῦν. Ὅταν φθάσουν σὲ μικρὴ ἀπόστασι νὰ σταματήσουν καὶ νὰ τοποθετηθοῦν κατὰ τέτοιον τρόπο ὥστε νὰ μὴ τοὺς ξεφύγη. Γιὰ τ' ἄλλα θὰ φροντίσω ἐγώ.

Ὁ Σοὺγκ - Μπάο σφύριξε καὶ μερικοὶ ἀπὸ τοὺς δικούς του μαζεύτηκαν γύρω του. Ἔδωσε μερικὲς διαταγὲς κι' οἱ ὑπαρχηγοί του ἐννόησαν.

Ἔτσι, λίγη ὥρα ἀργότερα, σιωπηλοί, οἱ Τσὶν ἔφευγαν καὶ ξανάπαιρναν τὸν δρόμο τῆς ζούγκλας, χωρισμένοι σὲ ὁμάδες.

Ὁ Σάντι τοὺς ἠκολούθησε μαζὶ μὲ τοὺς δικούς του καὶ τὸν Σοὺγκ - Μπάο. Περπάτησαν κάτω ἀπὸ πελώρια δένδρα κι' ἀνάμεσα σὲ λιάνες, ἄγριους θάμνους, ἀγκάθια καὶ κάθε εἴδους ὀργιώδη βλάστησι, ποὺ τοὺς ἔκλεινε τὸ δρόμο καὶ τοὺς ἠνάγκαζε νὰ προχωροῦν πολὺ ἀργά.

Ὕστερα ἀπὸ κάμποσες ὧρες φτάσαμε σ' ἕνα μέρος μὲ κάπως πιὸ εὔκολο δρόμο, ὅταν γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀκούστηκε τὸ κρώξιμο ἑνὸς ἄγριου πουλιοῦ. Ὁ Σοὺγκ - Μπάο ἐστάθηκε καὶ ἐπανέλαβε τὸ ἴδιο κρώξιμο μὲ ἀριστουργηματικὴ τέχνη. Ἀμέσως κατόπιν ἔκανε νεῦμα στοὺς ἀνθρώπους του νὰ κρυφτοῦν. Ὁ Σάντι πήδησε κάτω ἀπὸ τὸ ἄλογό του.

Ἐπροχώρησαν μὲ μεγάλη προφύλαξι, κρυμμένοι μέσα στοὺς ἄγριους θάμνους καὶ μὲ προτεταμένα τὰ ὅπλα.

Ὁ Σοὺγκ - Μπάο στάθηκε καὶ πάλι. Παραμέρισε τὰ φύλλα ἑνὸς θάμνου καὶ ἔδειξε κάτι. Ὁ Σάντι κύτταξε.

Πιὸ πέρα ἀπὸ κάμποσους θάμνους, σὲ πεντακόσια περίπου βήματα, ὑψωνόταν ἕνας βράχος.

— Ἐκεῖνος;

Ὁ ἰθαγενὴς συγκατένευσε. Ἐκεῖνο ἦταν τὸ καταφύγιο τῶν ἐχθρῶν.

Ὡστόσο τὸ συμφωνημένο σινιάλο ἀντήχησε ἀπὸ μακρυὰ κι' ἀπὸ γύρω.

Ἀκούστηκε μιὰ ντουφεκιά. Κι' ὕστερα ἄλλη μιά.

— Μᾶς ἀνεκάλυψαν! μουρμούρισε ὁ Σάντι. Τὴν ἴδια ὅμως στιγμὴ ἦλθε κάποιος ἀπὸ τοὺς ἰθαγενεῖς, σερνόμενος ἐπάνω στὰ χόρτα, καὶ ἔφερε τὴν εἴδησι πῶς οἱ ἐχθροὶ ἐπυροβολοῦντο μεταξύ τους.

VII

Ο ΤΖΙΜ ΤΗΣ ΣΙΓΚΑΠΟΥΡΗΣ

Ἡ Συμπὶλ εἶχε πάρει ἀπὸ ἕνα κιβώτιο μιὰ καραμπίνα κι' ἕνα δέμα φυσίγγια καὶ ὁ Ρινάλντι μὲ τὸ ἴδιο ὅπλο ἀμυνόταν στὴν τρώγλη. Ἡ νέα ἦταν κουλουριασμένη πίσω του. Ὁ Λόρεντ κι' ὁ Τζόνες, μαζὶ μὲ τοὺς ἀνθρώπους του, πυροβολοῦσαν διαρκῶς, μὴ δίνοντας καμμιὰ σημασία γιὰ τὴ σύντροφό τους.

Ἡ τρώγλη μύριζε ὁλόκληρη ἀπὸ μπαροῦτι. Ἡ ζέστη ἦταν ἀφόρητη. Ὁ Ρινάλντι εἶχε μείνει μὲ τὸ πουκάμισο. Ἵδρωνε καὶ πυροβολοῦσε γιὰ νὰ ἐμποδίζη τὴν προέλασι τοῦ ἐχθροῦ.

— Ἐδῶ μπορῶ ν' ἀμυνθῶ ἀρκετά, μουρμούριζε γυρίζοντας τὸ βλέμμα πρὸς τὴν Συμπίλ, ἀλλὰ πιστεύω πῶς θὰ μὲ νικήση ἡ κούρασι... Ἂς ἦταν τοὐλάχιστον αὐτὲς οἱ ντουφεκιὲς ἕνα μήνυμα στὸν Σάντι. Ἂς τὸν ὡδηγοῦσαν ὡς ἐδῶ.

— Ὁ Λόρεντ ἔχει δώδεκα ἀνθρώπους μαζί του.

— Ὁ Σάντι θὰ ἔχη ἄλλους τόσους μαζί του καὶ ἐλπίζω νὰ μᾶς ἐλευθερώση.

Οἱ σφαῖρες χτυποῦσαν ἐπάνω στὸ βράχο κι' ἔπεφταν κάτω παραμορφωμένες. Ἕνα κομμάτι πέτρα εἶχε χτυπήσει στὸ μέτωπο τὴν Συμπὶλ καὶ τὴν εἶχε τραυματίσει, ἀλλὰ ὁ Ρινάλντι δὲν τὸ εἶχεν ἰδῆ.

— Θὰ ἤθελα νὰ ξέρω πῶς κατωρθώσατε νὰ δείξετε μιὰ τέτοια καλωσύνη, Μάρη.

Λίγη εὐθυμία

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἕνας μικρός, πού εἶχε μανία νά μιλᾷ στήν καθαρεύουσα, εἶχε προσκληθῆ σ' ἕνα γνωστό του σπίτι νά δειπνήση. Μεταξὺ ἄλλων φαγητῶν ἔφαγε καὶ καλαμαράκια τηγανητά.

Ὅταν γύρισε στό σπίτι, ἡ μητέρα του τόν ρώτησε:

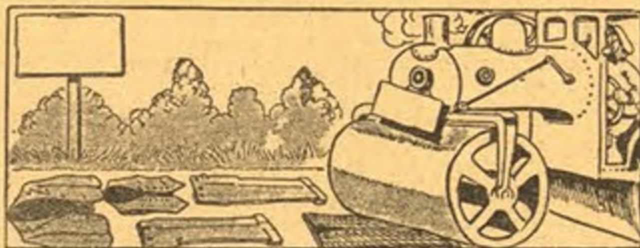
— Τί ἔφαγες λοιπόν στό σπίτι τοῦ φίλου σου τοῦ Νίκου;

— Ψητό, σαλάτα καί μελανοδοχεῖα τηγανητά!

— Γιατί, μητέρα, ἔλεγε χθὲς ὁ πατέρας πῶς ὁ γείτονάς μας ὁ μπάρμπα-Θωμᾶς εἶναι ἐλαφρὸς ἄνθρωπος; Αὐτὸς καλὲ ποὺ εἶναι χοντρὸς σὰ βαρέλι;

Ὁ καθηγητής: Καὶ ποιὸ μεγάλο πλεονέκτημα εἶχαν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἐν σχέσει μὲ ἡμᾶς;

Ὁ μαθητής: Αὐτοὶ δὲν ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ μαθαίνουν... ἀρχαῖα ἑλληνικά!...

Ὁ μηχανικὸς τοῦ ὁδοστρωτῆρος σιδερώνει τὶς ἐνδυμασίες του...

Ὁ χαρτοπώλης: Θέλεις μίαν ὑδρόγειον σφαῖραν; Τί μέγεθος;

Ὁ μαθητής: Μά... σὲ φυσικὸ μέγεθος!..

Σὲ συζήτησι:

— Στενοκέφαλος ποὺ εἶσαι, καϋμένε!

— Ἐγώ; Καθόλου! Φορῶ καπέλλο 52 νούμερο!...

— Ποῦ εἶναι τὸ στομάχι μου, μαμά;

— Γιατί ρωτᾷς, παιδί μου;

— Γιατί μοῦ πονεῖ.

— Φωνάζετέ με Συμπίλ.

— Ναί, καλύτερα. Ἂν ὁ Λόρεντ σᾶς φωνάζη Μάρη, δὲν θέλω νὰ σᾶς φωνάζω κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο. Ἴσως νὰ εἶναι τὸ πραγματικό σας ὄνομα.

— Συμπίλ εἶναι τὸ πραγματικό μου ὄνομα. Μὲ τὸ ἄλλο μὲ γνωρίζουν στὰ ὕποπτα μέρη.

— Συμπίλ!

— Γιατί νὰ σᾶς κρύψω κάτι ποὺ μπορεῖτε νὰ καταλάβετε. Ὑπῆρξα πάντα συνένοχος ληστῶν...

— Δὲν θέλω νὰ τὸ ξέρω. Φτάνει ὣς ἐδῶ.

Ὁ Ρινάλντι σώπασε γιὰ νὰ σημαδέψη ἕνα κεφάλι ποὺ παρουσιάστηκε. Πυροβόλησε καὶ τὸ κεφάλι χάθηκε.

Μὰ εἶχε κουραστῆ νὰ στέκη ἀκίνητος καὶ κουλουριασμένος. Ἡ ζέστη τὸν εἶχε παραλύσει.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἕνα φωτεινὸ ἀντικείμενο ἔπεσε μπροστὰ στὴν τρώγλη. Ἕνα δεμάτι ξηρὸ χόρτο... καὶ ὕστερα κι' ἄλλο.

— Προσέξετε, θὰ τ' ἀνάψουν κι' ὁ ἄνεμος φυσᾷ πρὸς ἐμᾶς! φώναξε ἡ Συμπίλ.

— Δὲν ὑπάρχει κανένα ξύλο γιὰ νὰ τὰ σπρώξω; Ἂν πάω ἐγώ... ἀλλοίμονό μου!

— Ὄχι, νομίζω...

— Σπάστε τὸ σκέπασμα τοῦ κιβωτίου καὶ δέστε τὰ κομμάτια, γρήγορα!

Ἕνα καιόμενο βέλος σφηνώθηκε μέσα στὰ δέματα τοῦ χόρτου καὶ ἀμέσως μετέδωσε τὴ φωτιά του.

— Γρήγορα Συμπίλ! φώναξε ὁ Ρινάλντι χωρὶς νὰ ξεκολλᾷ τὸ μάτι του ἀπὸ τὸ στόχαστρο τοῦ ντουφεκιοῦ του.

Ἔρριξαν κι' ἄλλα δέματα ξηρὰ χόρτα καὶ ἡ φωτιὰ μεγάλωσε, ἁπλώθηκε. Ὁ καπνὸς ἄρχισε νὰ μπαίνη στὴν τρώγλη πυκνὸς καὶ ἀποπνικτικός.

— Θὰ σκάσουμε!...

Ἡ Συμπὶλ τὴν ἴδια στιγμὴ μ' ἕνα ξύλο ποὺ εἶχε φτιάξει ἀπὸ διάφορα κομμάτια, ἔσπρωξε ἕνα δυὸ δέματα χόρτα κι' ὕστερα ἔκλινε στὰ δεσίματά του.

— Φτωχὴ Συμπίλ! εἶπε ὁ Ρινάλντι, λυποῦμαι πῶς σ' ἔφερα σ' ἕνα τέτοιο τέλος!

— Ἐγὼ τὸ θέλησα. Κι' ἂν μὲ σκοτώσουν θἆμαι εὐχαριστημένη.

— Λοιπόν, Συμπίλ, θὰ ζητήσω νὰ σᾶς σώσουν!

— Πιστεύετε ὅτι ὁ Λόρεντ θὰ μπορέση...

Ἡ νέα ἄρχισε νὰ γελᾷ καὶ τὸ γέλιο της τέλειωσε μὲ σκληρὸ βῆχα ἐξ αἰτίας τοῦ καπνοῦ.

Ὁ Ρινάλντι σηκώθηκε ὄρθιος. Μιὰ ὁμοβροντία ἀκούστηκε ἔξω καὶ ἀκολούθησαν φωνὲς καὶ οὐρλιάσματα. Οἱ ἐπιτιθέμενοι τῆς τρώγλης ἐτρέποντο εἰς φυγήν!

— Ἔξω! Ἔξω! φώναξε ὁ Ρινάλντι. Φθάνουν οἱ ἐνισχύσεις!

Βγῆκαν κι' οἱ δυὸ ἔξω, κατάμαυροι ἀπὸ τὸν καπνό. Κανεὶς ὅμως δὲν τοὺς πρόσεξε. Μιὰ ὀρδὴ μισόγυμνων ἰθαγενῶν ἐμάχετο καὶ δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβη κανεὶς ποιοὶ ἦσαν οἱ ἐπιτιθέμενοι καὶ ποιοὶ οἱ ἀμυνόμενοι.

— Ἐδῶ, κρυφτῆτε!

Ὁ Ρινάλντι τράβηξε τὴ νέα πίσω ἀπὸ ἕναν βράχο.

— Ἀφῆστε με νὰ φύγω τώρα! ἱκέτευσε ἡ Συμπίλ.

— Ποῦ θέλετε νὰ πᾶτε;

Οἱ ντουφεκιὲς ἀραιῶναν. Τὰ οὐρλιάσματα σώπασαν. Ὁμάδες ἰθαγενῶν, περνῶντας ἀνάμεσα στοὺς πυκνοὺς θάμνους ἔφτασαν στοὺς πρόποδας τοῦ βράχου. Ὕστερα μερικοὶ ἐπροχώρησαν.

— Σάντι! φώναξε ὁ Ρινάλντι. Νά ὁ Σάντι!

Κι' ἔτρεξε πρὸς τὸν φίλο του. Ὁ Ρουτζέρο Σάντι, μὲ τὸ ροῦχο του κουρελιασμένο, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη, ἐρχόταν, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν Σοὺγκ-Μπάο καὶ ἀπὸ ἄλλους ἰθαγενεῖς ποὺ τραγουδοῦσαν τὸν ὕμνο τῆς νίκης.

— Λοιπόν, Ρινάλντι, εἶμ' εὐχαριστημένος ποὺ σᾶς βρίσκω ζωντανό. Διετρέξατε τὸν μεγαλύτερον κίνδυνο τῆς ζωῆς σας στὰ χέρια τοῦ ἀπαισίου Τζίμ. Ἔ, Μάρη, τί κάνετε; Ποῦ εἶναι ὁ ἀδελφός σας;

Ἡ Συμπὶλ δὲν ἀπήντησε.

— Σᾶς παρακαλῶ, Σάντι, εἶπε ὁ Ρινάλντι ἀφοῦ ἀγκάλιασε τὸν φίλο του. Ἡ δεσποινὶς Συμπὶλ μὲ βοήθησε καὶ θέλω...

— Ἀλήθεια; Ἀλλὰ εἶν' ἀδύνατο ὁ διάβολος νὰ γίνη παπᾶς!

— Ὁ Διάβολος; Γιατί;

— Ἡ Μάρη Γκόντις εἶναι γνωστὴ σ' ὅλα τὰ λιμάνια πῶς εἶναι μέλος συμμοριῶν ποὺ ληστεύουν τοὺς ἀνθρώπους! Ἀγαπητὲ Ρινάλντι, μὴ θέλετε νὰ ξεγελαστῆτε ἀκόμη!

— Ἀσφαλῶς θὰ πρόκειται νὰ ξεγελαστῆτε σεῖς, διεμαρτυρήθη ἡ γυναῖκα, καὶ θὰ μὲ παραδώσετε στὴν ἀστυνομία τῆς Μανταλάϋ, ἀλήθεια;

Ὁ Σάντι χαμογέλασε.

— Ποτέ μου δὲν κατέτρεξα τὶς γυναῖκες, κι' οὔτε κι' ἐκεῖνες ποὺ προσεπάθησαν νὰ μ' ἐξοντώσουν μὲ τεχνάσματα, ὅπως κάνατε σεῖς, Μάρη. Δὲν σᾶς εἶχα ξαναδῆ, ἐν τούτοις ὅμως εἶχα ἀκούσει ἀρκετὰ γιὰ σᾶς. Ξέρω ὅτι ἡ ἀγγλικὴ ἀστυνομία σᾶς ζητεῖ καὶ θὰ ἦταν εὐχῆς ἔργον ἂν σᾶς παρέδιδα στὰ χέρια της. Σᾶς ἀφίνω ἐλεύθερη ὅμως, ἐπειδὴ βοηθήσατε τὸν φίλο μου.

— Βοήθησα καὶ σᾶς. Ἂν ὁ Τζὶμ καὶ οἱ σύντροφοί του δὲν εἶχαν στρέψει τὴν προσοχή τους στὴν τρώγλη, δὲν θὰ μπορούσατε νὰ τοὺς κάνετε αἰφνιδιασμό.

— Ὁ Τζίμ; ρώτησε ὁ Ρινάλντι. Ποιὸς Τζίμ;

— Ὁ... Λόρεντ εἶπε ἡ Συμπίλ.

— Ὁ Τζίμ, τοῦ ὁποίου δὲν θυμᾶμαι ἄλλο ὄνομα καὶ ποὺ εἶναι γνωστὸς στὰ καταγώγια τῶν λιμανιῶν τῆς Ἀνατολῆς ὡς Τζὶμ τῆς Σιγκαπούρης. Αὐτὸς ὁ τρομερὸς ληστὴς ποὺ ζοῦσε ληστεύοντας τὸν κόσμο ποὺ ἐκινεῖτο μεταξὺ τῆς Σαγκάης καὶ τῆς Καλκούτας καὶ ποὺ τώρα ἐπλήρωσε τὶς ἁμαρτίες του.

— Πέθανε; ρώτησε ἡ Συμπὶλ μὲ συγκίνησι.

— Μιὰ σφαῖρα, καὶ δὲν ξέρουμε ποιὸς τοῦ τὴν ἔστειλε, τὸν χτύπησε στὴν καρδιά. Ἐγὼ θὰ προτιμοῦσα νὰ τὸν πιάσω ζωντανό, νὰ τὸν παραδώσω στὴν δικαιοσύνη, ἐξήγησε ὁ Σάντι.

Ὡστόσο οἱ Τσὶν εἶχαν ἀφαιρέσει ὅ,τι ὑπῆρχε μέσα στὸ καταφύγιο τῶν ληστῶν.

Ἦταν καιρὸς πιὰ τῆς ἐπιστροφῆς. Στὴν τίγρι ποὺ ὑποσχέθηκε ὁ Σάντι προσετέθη κι' ἕνας σπάνιος ἐλέφας καὶ ὁ Σοὺγκ-Μπάο ὡρκίστηκε αἰώνια εὐγνωμοσύνη.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἐνῷ οἱ ἰθαγενεῖς ἑώρταζαν τὴ νίκη τους, οἱ δυὸ λευκοὶ κάθησαν νὰ φάγουν μαζὶ μὲ τὴν Συμπὶλ ποὺ διαρκῶς σιωποῦσε.

— Τώρα θὰ μοῦ ἐξηγήσετε, ρώτησε ὁ Ρινάλντι. Τί ζητοῦσε μαζί σας ὁ Τζὶμ τῆς Σιγκαπούρης;

— Εἶχα τὴν ἀτυχία νὰ τὸν συναντήσω, ἐξήγησεν ὁ Σάντι, πρὸ ἑπτὰ χρόνων καὶ γιὰ πρώτη φορὰ στὴ Σιγκαπούρη. Μοῦ ἐπετέθη στὸν δρόμο σὰν ἕνας κοινὸς ληστὴς κι' ἐγὼ τὸν ἔδειρα γενναῖα καὶ τὸν παρέδωσα στὸν ἰθαγενῆ ἀστυνομικό. Δυὸ χρόνια ἀργότερα τὸν ξαναεῖδα στὴν Καλκούτα. Προσπαθοῦσε νὰ ζημιώση κάποιον φίλο μου. Τὸν ἀνεγνώρισα καὶ κατώρθωσα ν' ἀνακαλύψω τὰ σχέδιά του. Καὶ τότε ὡρκίστηκε νὰ μ' ἐκδικηθῆ. Πέρυσι προσεπάθησε νὰ μοῦ ἐπιτεθῆ στὴ ζούγκλα τοῦ Τονκίνου, ἀλλὰ ἐγὼ τὸν νίκησα γιὰ τρίτη φορά. Πῶς ὅμως ξαναβγῆκε στὸ δρόμο μου δὲν μπορῶ νὰ τὸ καταλάβω. Ἐδῶ ὅμως κάποιος μπορεῖ νὰ μᾶς ἐξηγήση...

Ὁ Σάντι κύτταξε τὴ Συμπίλ. Κι' αὐτὴ εἶπε:

— Ὁ Τζὶμ βρισκόταν ἀπ' αὐτὰ τὰ μέρη. Ζητοῦσε νὰ βρῆ πηγὲς ρουμπινιῶν. Τοῦ εἶχαν μιλήσει πολλοὶ γι' αὐτά. Γνώριζε καὶ τὸν Σοὺγκ-Μπάο. Βρισκόταν στὴν Μανταλάϋ ὅταν ὠργανώσατε τὸ καραβάνι σας. Ἤμουν κι' ἐγὼ μαζί του, σᾶς ἀνεγνώρισε ἀμέσως καὶ ἡ ἐπιθυμία τῆς ἐκδικήσεως τὸν ἐξώθησε νὰ κάνη αὐτὸ τὸ ἐξοντωτικό του σχέδιο. Συμφώνησε μὲ τὸν ἄλλον, τὸν Τζόνες, νὰ σᾶς περιμένουν στὴν ἐπιστροφή.

Ἡ Συμπὶλ σώπασε. Μὰ ἦταν εὔκολο νὰ καταλάβη κανεὶς τί ρόλο ἔπαιξε. Ὁ Τζὶμ τὴν εἶχε ἐκβιάσει; Ἢ συμφώνησαν; Ὁ Ρινάλντι ὑπεστήριξε τὴν πρώτη ἄποψι καὶ εἶπε στὸν Σάντι:

— Ἡ μὶς Συμπὶλ θὰ ἔλθη μαζί μας ὣς τὴν πρώτη πόλι ποὺ θὰ συναντήσουμε;

— Βεβαίως. Δὲν σκέπτομαι νὰ τὴν ἀφήσω στοὺς Τσίν.

— Θὰ τοὺς προτιμοῦσα, εἶπε ἡ νέα, ἂν σκοπεύετε νὰ μὲ παραδώσετε στὴν ἀστυνομία.

— Ὅταν φθάσουμε στὴ Νάβα, θὰ εἶσθε ἐλεύθερη. Ἀλλὰ σᾶς συμβουλεύω κι' εὔχομαι ν' ἀλλάξετε ζωή. Ὁ δρόμος ποὺ πήρατε μέχρι σήμερα σᾶς ἐπεφύλασσε ἕνα οἰκτρὸ τέλος...

— Κι' ἂν θέλετε βοήθεια γιὰ ν' ἀλλάξετε δρόμο, βασισθῆτε σὲ μένα, συνεπλήρωσε ὁ Ρινάλντι.

Ἡ Συμπὶλ εὐχαρίστησε καὶ τοὺς δυό.

— Εἶσθε γενναῖοι μπροστὰ σὲ μιὰ γυναῖκα ποὺ ἐπεχείρησε νὰ σᾶς προδώση. Θ' ἀλλάξω δρόμο. Δὲν εἶναι ποτὲ ἀργά. Σᾶς τὸ ὑπόσχομαι.

Γύρω ἀπὸ τὶς φωτιὲς οἱ Τσὶν ἐχόρευαν οὐρλιάζοντας σὰν δαιμονισμένοι. Ἀντίκρυ στὶς κόκκινες φλόγες ἔμοιαζαν σὰν μαῦρες σκιές...

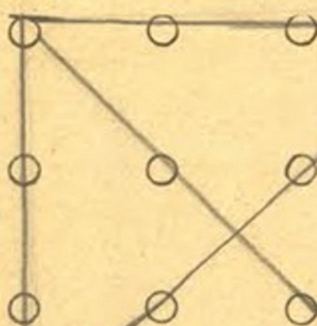
Στὸν οὐρανὸ ἐκείνη τὴν ἥσυχη νύχτα τ' ἀστέρια ἔλαμπαν σὰν διαμάντια.

ΤΕΛΟΣ

Σπασοκεφαλιές

Οἱ κύκλοι

Σχεδιάσατε σ' ἕνα κομμάτι χαρτὶ τοὺς ἐννέα κύκλους, ὅπως ἀκριβῶς

φαίνονται στὸ ἄνω σχῆμα.

Τώρα πρέπει νὰ χαράξετε εὐθεῖες γραμμὲς ποὺ νὰ διέρχονται ἀπ' τοὺς ἐννέα κύκλους — χωρὶς νὰ σηκωθῇ τὸ μολύβι ἀπ' τὸ χαρτὶ — καὶ νὰ τοὺς ἑνώνουν. Ἡ ἕνωσις τῶν κύκλων ἐπιτρέπεται νὰ γίνῃ μὲ 4 συνολικῶς εὐθεῖες γραμμές.

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 20οῦ φύλλου:

32 μποτίλλιες: Τὴν πρώτη φορὰ ἀφήρεσε 4 μποτίλλιες καὶ ἐτοποθέτησε, ὅπου ἦταν ἑπτὰ μποτίλλιες, 5, καὶ ὅπου ἦταν μία, 2. Τὴ δεύτερη ἀφήρεσε ἄλλες 4 καὶ ἔβαλε παντοῦ ἀπὸ τρεῖς μποτίλλιες. Τὴν τελευταία φορὰ ἀφήρεσε πάλιν 4 καὶ ἔβαλε (βλέπετε τὸ δημοσιευθὲν σχέδιον) ὅπου ἑπτὰ 1 καὶ ὅπου μία 4. Καὶ ἔτσι ἐφαίνοντο πάντοτε ἐννέα.

Ἀκροστιχίς: Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις Νεολαίας (1η λέξις: Εὐρώπη, θύρα, Νορβηγία, Ἰόνιον, Κρήτη, Ἤπειρος. 2α λέξις: Ὀδυσσεύς, Ρήγας, Γεώργιος, Ἄρτα, Νεολαία, ὥρα, Σαλαμίς, Ἰταλία, Σωκράτης. 3η λέξις: Νάξος, Ἔδεσσα, Ὁμαδάρχης, Λοχίτης, Ἀγγλία, Ἰθάκη, Ἀραράτ, Σέρραι).

Βέλος: Ἄρτος, Ἄργος, λαγός, Σόλων, σανός.

Ὁ «Σκαντζόχοιρος»: Ὁριζοντίως: 1, Καλάμαι. 2, Ρέα-Χ.Λ. 3, αἰ. 4, δς-ἴα. 5, Σερβίας. Καθέτως: 1, κριός. 2, Α. Ε.-σέ. 3, λά. 4, ΙΒ'. 6, Ἀχαΐα. 7, Ἰλιάς.

Πρόβλημα: Θεία καὶ ἀνεψιά.

Φωνηεντόλιπον: Ἡ ἀργία μήτηρ πάσης κακίας.

Μεσοστιχίς: Ἀθῆναι (ΠρΑγα, πίΘος, ΚρΗτη, ΜΙΝως, πρΑος, ἬπεΙρος).

Τρίγωνον: Ἐδημοσιεύθη λανθασμένως.

ΤΟΥ 21ου ΦΥΛΛΟΥ

Πρόβλημα: Ἡ μία 7 καὶ ἡ ἄλλη 5.

Λεξίγριφος: Βοή-θεία = βοήθεια.

Τρίγωνον: Πάρος, ἀκίς, ρίς, ὅς, Σ.

Ὁ «Ρινόκερως»: Ὁριζοντίως: 1, Παράδεισος. 2, αἰ. 4, νή. 5, Ἠρ-μὶ-Ἄρτα. 6, Σαραγώσσης. Καθέτως: 1, Πάρνης. 2, αἰ-Ἥρα. 4, μά. 5, ΙΓ'. 7, ἄς. 8, ΣΩ-ΡΣ. 9, γῆ. 10, Σοφίας.

Ἀκροστιχίς: Βιστούλας (Βέλγιον, Ἰκτῖνος, Σῦρος, τάρανδος, Ὀλυμπία, ὕδωρ, Λύσανδρος, ἀχλαδιά, Σάμος).

Κρυπτογραφικόν: Ἱερουσαλήμ, ἔρημος, ράσο, ὅς, Σοῦλι, Ἀλῆς, λεῖ, ἥλιος, Μοῦσαι.

Αἴνιγμα: Φάλαινα, τάλαινα.

Αἱ συλλαβαὶ

Α — ΑΙ — ΒΕ — ΓΑ — ΓΡΟΣ — ΕΚ — Ι — ΚΟΥ — ΚΡΕ — ΚΑ — ΛΟ — ΜΕΣ — ΜΙΝ — ΜΟΣ — ΜΟΥΛ — ΝΙ — ΟΣ — ΡΥ — ΣΕΣ — ΣΙΣ — ΣΜΑ — ΣΟ — ΤΑ — ΤΙ — ΦΑΝ — ΦΡΗ.

Αἱ ἀνωτέρω συλλαβαί, τοποθετούμεναι καταλλήλως εἰς τὰ τετραγωνίδια τοῦ σχήματος, σχηματίζουν δέκα λέξεις, μὲ τὴν κάτωθι σημασίαν.

Διαγωνίως, Α — Β: Τὸ μοναδικὸν μελόδραμα τοῦ Μπετόβεν.

Καθέτως, 1: Γάλλος φιλέλλην στρατηγός, ὁ ὁποῖος διέσπασε τὸν ἀποκλεισμὸν τῶν Τούρκων καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν Ἀκρόπολιν.

Ὁριζοντίως, 1: Πλάσμα τῆς φαντασίας μας. 2, ἀγρία αἴξ. 3, ὁ μι-

κρότερος ἀδελφὸς τοῦ Ἰωσήφ. 4, τῆς αὐτῆς ἀξίας. 5, κινεῖται συνεχῶς εἰς τὰ ὡρολόγια τοῦ τοίχου. 6, ὁδηγοῦν τὰ μεγάλα πλοῖα κατὰ τὸν κατάπλουν καὶ ἀπόπλουν. 7, αἴσθησις. 8, σαλατικό.

Μ. Ε. ΜΑΤΣΑΚΗΣ

Αἴνιγμα

Εἶμαι ποτάμι τῆς Εὐρώπης
Μ' ἂν τὸ πρῶτο ἀφαιρέσῃς
Καὶ τὸ τελευταῖο σβύσῃς
Ὄνομα θὲ νὰ προκύψῃ
μιᾶς παληᾶς μας Βασιλίσσης.

Κ. Ε. ΑΙΛΙΑΝΟΣ

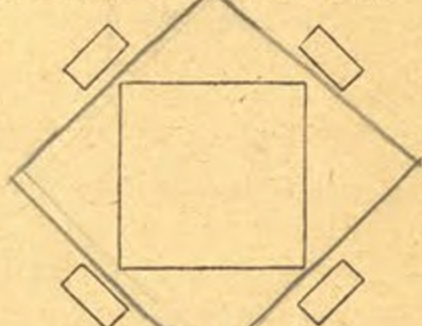
Διπλῆ ἀκροστιχὶς

Ὁριζοντίως: 1) Προφήτης, 2) Γυναῖκα τῆς παλαιᾶς ἐποχῆς, 3) Ἕλλην τῆς ἐποχῆς τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, 4) Πόλις τῆς Ἑλλάδος, 6) Τὸ θηλυκὸν κατοικιδίου ζώου. Οἱ σταυροὶ ἀριστερά: Ἀρχαῖος Βασιλεύς. Δεξιά: Πόλις τῆς Θεσσαλίας.

Γ. ΑΝΑΙΡΟΥΣΗΣ

Ἡ λίμνη

Στὴν ἄκρη τῆς τεχνικῆς τετραγώνου λίμνης ἰχθυοτροφείου ὑπάρχουν

τὰ τέσσερα σπιτάκια τῶν ψαράδων, ὅπως βλέπετε στὸ σχῆμα.

— Ἂν μπορούσαμε νὰ διπλασιάσωμε τὴν ἔκτασι τῆς λίμνης, εἶπε μιὰ μέρα ὁ ἕνας ψαρᾶς στοὺς ἄλλους, θὰ εἴχαμε διπλάσιο εἰσόδημα ἀπὸ τὰ ψάρια ποὺ θὰ πιάναμε.

— Σύμφωνοι, ἀπήντησεν ὁ δεύτερος, νὰ διπλασιασθῇ ἡ λίμνη μας, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὅρον τὰ σπίτια μας νὰ μείνουν στὴ θέσι ποὺ εἶναι τώρα καὶ νὰ ἔχουν ὅλα ὁμοιόμορφη τοποθέτησι στὶς ὄχθες τῆς λίμνης.

— Αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον νὰ γίνῃ, εἶπε ὁ τρίτος.

Μετὰ μικρὰν ὅμως σκέψιν ὁ τελευταῖος ψαρᾶς ἐσχεδίασε τὴν λίμνην καὶ τὰ τέσσερα σπίτια, ἐχάραξε 4 εὐθεῖες γραμμὲς καὶ εἶπε:

— Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον διπλασιάζομε τὴν ἔκτασιν τῆς λίμνης εἰς σχῆμα τετράγωνον πάλι, τὰ σπίτια μας μένουν στὴ θέσι τους καὶ ὅλοι μας ἔχομε τὴν ὁμοιόμορφη τοποθέτησι στὶς 4 ὄχθες τῆς νέας λίμνης.

Μπορεῖτε νὰ βρῆτε τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον ἔλυσε τὸ πρόβλημα ὁ τέταρτος ψαρᾶς;

Σχῆμα

Οἱ σταυροὶ καθέτως ἀποτελοῦν ὄνομα γυναικός, ποὺ ἀπετέλεσε τὴν ἀφορμὴν μακροῦ πολέμου κατὰ τὴν ἀρχαιότητα. Ὁριζοντίως: 1) Σύζυγος τῆς Κλυταιμνήστρας, 2) Ἥρως τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, 3) Ἀδελφὸς τῆς Ἰφιγενείας, 4) Πότε βγαίνουν ἀληθινά, πότε ψεύτικα, 5) Περιφέρεια τῆς Πελοποννήσου.

Ἐλιποσύμφωνον

υ — εοαη — ο — υιο — ου — ου — αωου.

Ἐὰν μεταξὺ τῶν ἀνωτέρω φωνηέντων τοποθετηθοῦν τὰ κατάλληλα σύμφωνα, θὰ σχηματισθῇ ρῆσις τοῦ Εὐαγγελίου, ἀπαρτιζομένη ἀπὸ ἓξ λέξεις.

Κ. ΜΑΪΛΗ

Γιά νά ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Σ' ἕνα λευκό χαρτί σχεδιάζετε ἕνα κύκλον διαμέτρου 11 ἑκατοστομέτρων. Ἔπειτα, ἀκουμπῶντας τόν διαβήτη στό ἴδιο πάντοτε κέντρο, χαράσσετε ἕνα δεύτερον κύκλον διαμέτρου 8 ἑκατοστομέτρων, ἕνα τρίτον μέ διάμετρον 5 ἑκατοστομέτρων, ἔπειτα ἕνα τέταρτον μέ διάμετρον 3½ ἑκατοστομέτρων καί τέλος ἕνα μικρό κύκλο διαμέτρου 1½ ἑκατοστομέτρου.

Σχηματίζετε κατ' αὐτόν τόν τρόπον πέντε «δακτυλίδια», τά ὁποῖα χρωματίζετε ὡς ἑξῆς: Τό μεγαλείτερο μπλέ, τό δεύτερο κίτρινο, τό τρίτο κόκκινο ἀνοικτό, τό τέταρτο πράσινο, τό πέμπτο λουλακί. Τέλος βάζετε στό κέντρο τῶν κύκλων — ἐκεῖ ὅπου ἀκουμπήσατε τήν αἰχμή τοῦ διαβήτου — μιά μαύρη τελεία.

Ἀφοῦ στεγνώσουν τά χρώματα, βάζετε τό χαρτί στόν ἥλιο καί κυττάζετε τή μ α ύ ρ η τ ε λ ε ί α ἐπί 1—1½ λεπτό.

Κλείνετε ἔπειτα τά μάτια σας, σχηματίζετε μέ τίς παλάμες σας δυό τηλεσκόπια καί ἀνάμεσα ἀπ' αὐτά — ἀφοῦ ἀνοίξετε τά μάτια σας — βλέπετε ἕνα ὡρισμένο σημεῖο.

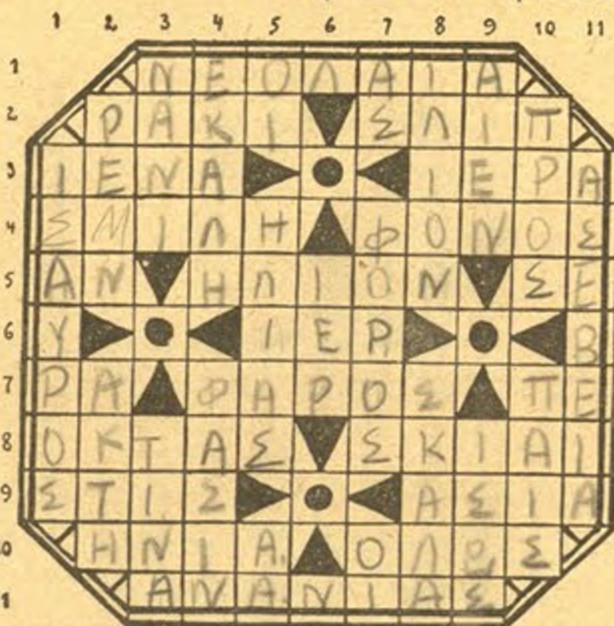
Τό περίεργο εἶναι ὅτι θά δῆτε νά σχηματίζωνται χρωματιστοί κύκλοι ἐντελῶς διαφορετικοί ἀπ' ἐκείνους πού ζωγραφίσατε.

• ΧΡΩΜΑΤΙΣΑΤΕ

Γιά νά σχηματίσετε μιά ὡραία εἰκόνα, χρωματίσατε τά μέρη τοῦ σχεδίου ὡς ἑξῆς: 1 ἀνοικτό μπλέ, 2 καφέ, 3 μαῦρο, 4 κίτρινο, 5 ἀνοικτό κόκκινο, 6 σκοῦρο κόκκινο. Ὅπου 0, θά μείνῃ λευκό.

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΜΑΣ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) Τό περιοδικόν τῆς Νεότητος.
2) Οἰνοπνευματῶδες.—Τό μικρότερο πανταλονάκι τοῦ μπάνιου (ξεν.).
3) Πόλις τῆς Γερμανίας ἐν Θουριγγίᾳ καί ὀνομασία μάχης θριαμβευτικῆς διά τόν Μ. Ναπολέοντα. — «. . . καί ὅσια».
4) Ἐργαλεῖον γλυπτῶν καί γενικῶς τῶν λιθοξόων. — Κακοῦργος πρᾶξις.
5) Τάς ὁποίας.—Ἐλαφρόν ἀέριον δι' οὗ πληροῦνται τά ἀερόστατα. — Προσ. ἀντωνυμία (αἰτ.).
6) Τά τρία πρῶτα γράμματα τῆς δευτέρας λέξεως τοῦ 3 ὁριζοντίως.
7) Αἰγυπτιακή θεότης τοῦ Ἡλίου. — Ὁδηγεῖ τούς ναυτιλλομένους καί προλαμβάνει, κατά τήν νύκτα, τά δυστυχήματα. — Γράμμα τοῦ γαλλικοῦ ἀλφαβήτου.
8) Ὁμάς ἄνω τῶν 5 καί κάτω τῶν 10 ἀνδρῶν. — Ρίπτονται ὑπό ὅλων τῶν φωτιζομένων σωμάτων.
9) Εἰς τάς (δημ.). — Μία τῶν ἠπείρων.
10) Συγκρατοῦν τά ἄλογα. — Φωτεινόν περί τόν ἥλιον φαινόμενον.
11) Εἷς τῶν τριῶν παίδων τῶν ριφθέντων εἰς τήν κάμινον.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) Αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου.
2) Πόλις τῆς Γαλλίας μέ περίφημον Μητροπολιτικόν ναόν, καταστραφέντα κατά τόν παγκόσμιον πόλεμον καί ἀνεγερθέντα ἤδη. — Παραλία.
3) Νανούρισμα. — Μερικά.
4) Ἐξοχική τοποθεσία τῶν Ἀθηνῶν, ἄνω τῆς Κηφισιᾶς. — Περίοδος ἤ μία σκηνή ἑνός ποδοσφαιρικοῦ ἤ ἄλλου ἀγῶνος (αἰτ.).
5) Ἄρθρον (πληθ.). — Ἅγιος καί προφήτης. — Α. Α.
6) Ὅμοιον τοῦ 6 ὁριζοντίως.
7) Προτρεπτικόν ἤ καί συγκαταβατικόν μόριον τῆς δημοτικῆς. — Πληρώνεται ἀπό ὅλους τούς πολίτας εἰς τό Κράτος. — Ἄρθρον (πληθυντικόν).
8) Ἡ ἀρχαία Τροία ἐλέγετο καί ἔτσι. — Ἡ περιφημοτέρα ὄπερα τῆς Ἰταλίας καί. . .μέρος τοῦ σπιτιοῦ.
9) «. . . .ἀριστεύειν». — Πιθανόν.
10) Πρόθεσις. — Τέκνον.
11) Πρέπει νά ἀποφεύγεται ὄχι μόνον εἰς τήν θρησκείαν, ἀλλά καί εἰς τήν συμπεριφοράν μας πρός τούς γονεῖς, τούς διδασκάλους, τούς ἀνωτέρους μας καί τούς ἴσους μας ἀκόμη.

Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ

Ὁριζοντίως: 1, Ἐπαμεινώνδας. 2, Ρενάν - Ἄρτα - ἄς. 3, ἐλῶδες - Σινᾶ. 4, ΧΙ - ἕτοιμο. 5, Θά - ρίς - ἄτοπον. 6, Ἑστία - ἄρα. 7, ἀεί. 8, Ὄρνεα - Ἀθάνα. 9, Νεῖλος - ἔτη. 10, Σκί - ἄν - Ρα. 11, αἱ - ὁδοί - Ιῷ - Μ. Σ. 12, ἐν - σόλ - Ὀρφεύς. 13, Ἴα - Σαῦρα - ἴσα. — Καθέτως: 1, Ἐρεχθεῖον - ἀεί. 2, Πελίας - ρέ - Ἴνα. 3, Ἄνω - Τύνις. 4, μαδέρι - ἕλκος. 5, Ἐνετία - ἀοιδός. 6, Σός - ὅλα. 7, Νά - αἱ. 8, Ὥριμα - ἦν - ορ. 9, Ντ - ὅτι - ιρα. 10, Δάς - Ἀθέρωφ. 11, Πατάτα - εἰ. 12, Σαντορίνη - μῦς. 13, Σά - νά - Ὄσσα.

Τό αὐγό

Βάζομε ἕνα αὐγό καλά βρασμένο στήν ἀνάστροφη ἐπιφάνεια ἑνός δίσκου ἐντελῶς λείου. Ἔπειτα δίνομε μέ τό χέρι στόν δίσκο κίνησι ὁριζοντίως κυκλική, πού ὅσο πάει νά ἐπιταχύνεται. Τό αὐγό, ξαπλωμένο στήν ἀρχή στό μέσον τοῦ δίσκου, συμπαρασύρεται ἀπό τήν κίνησι καί ἀρχίζει νά στριφογυρνᾷ περί τόν ἄξονά του μέ ταχύτητα βαθμηδόν αὐξανομένην, μέχρις ὅτου θά τό δοῦμε νά σηκώνεται ὄρθιο καί νά στριφογυρίζῃ ἀκριβῶς σάν μιά σβοῦρα.

Σ' ὅλα τά πειράματα τῆς ἰσορροπίας πού ἐκτελοῦνται μέ αὐγά ἡ ἐπιτυχία εἶναι πιό ἀσφαλής ὅταν τά αὐγά βράζωνται ὄρθια μέσα στή χύτρα. Μέ αὐτόν τόν τρόπο τό μικρό κενό πού ἔχουν μέσα τους γίνεται συμμετρικό ὡς πρός τόν ἄξονά τους καί κατά συνέπειαν ἐπιτυγχάνεται εὐκολώτερα ἡ ἰσορροπία.

Πάντως τό παιχνίδι πού ἐξηγήσαμε παραπάνω ἀπαιτεῖ προηγουμένως ἄσκησιν καί χέρι ἐπιδέξιο καί δυνατό.

Μαγική εἰκών

Παρατηρήσατε ἐπί ἕνα λεπτό τή μαύρη τελεία πού εἶναι στό μέτωπο τοῦ προσώπου. Ἄν κλείσετε ἔπειτα τά μάτια, θά ἔχετε μπροστά σας τήν εἰκόνα τοῦ προσώπου ἀπολύτως σαφῆ.

Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

Η ΕΞΟΡΜΗΣΙΣ

Ἡ ἀθλητικὴ κίνησις τῆς Ε. Ο. Ν., ποὺ δημοσιεύεται εἰς τὰς σελίδας αὐτάς, ὁμιλεῖ μὲ τὸν εὐγλωττότερον τρόπον διὰ τὸν ἀφάνταστον ἀθλητικὸν ὀργασμόν, ὁ ὁποῖος ἔχει καταλάβει τὴν Νεολαίαν τῆς Ἑλλάδος, ὕστερα ἀπὸ τὸ σύνθημα τῆς ἐξορμήσεως ποὺ ἔδωσεν ἡ Ἐθνικὴ Ὀργάνωσίς της.

Μὲ σύστημα, τάξιν καὶ πειθαρχίαν ἐργάζονται αἱ Περιφερειακαὶ Διοικήσεις διὰ τὴν πραγματοποίησιν τῶν ἀθλητικῶν μας ἐπιδιώξεων. Τὸ σύνθημα ἔγινε δεκτὸν μὲ ἐνθουσιασμὸν καὶ οἱ Φαλαγγῖται μας, ὁ ἕνας ὕστερα ἀπὸ τὸν ἄλλον, φοροῦν τὴν ὡραίαν ἀθλητικὴν στολὴν καὶ κατεβαίνουν εἰς τὰ γυμναστήρια γιὰ νὰ γυμνάσουν τὸ κορμὶ καὶ νὰ χαλυβδώσουν τὴν ψυχή, γιὰ κάθε δύσκολο καὶ σκληρὸ ἀγῶνα.

Οὐδέποτε ἡ Ἑλλὰς παρουσίασε τὴν καταπληκτικὴν ἀθλητικὴν δρᾶσιν τῆς περιόδου αὐτῆς. Ὁ ἀθλητισμὸς τῆς Ε. Ο. Ν. μὲ τὰς ἑκατοντάδας χιλιάδων τῶν στελεχῶν της, ἔχει πλούσιον ἐνεργητικόν, τὸ ὁποῖον, ἀπὸ ἀπόψεως δραστηριότητος, ὑπερέχει τῆς δράσεως τοῦ ἐπισήμου ἀθλητισμοῦ τῆς χώρας μας. Ἀγῶνες ἀθλοπαιδιῶν, ἀθλητισμοῦ στίβου, ποδοσφαίρου — μὲ μετακινήσεις τῶν ὁμάδων — ὀργανοῦνται κάθε Κυριακὴν εἰς τὰς πόλεις καὶ εἰς τὰ χωριά, ἀγῶνες ποὺ προετοιμάζουν τοὺς αὐριανοὺς πρωταθλητὰς καὶ ἐνθουσιάζουν τὸν κόσμον, ὁ ὁποῖος παρακολουθεῖ μὲ ἀγάπην καὶ χαρὰν τοὺς νέους νὰ ἀγωνίζωνται τὸν ὡραῖον ἀθλητικὸν ἀγῶνα.

Ἡ διαπίστωσις εἶναι γενικὴ καὶ εὐχάριστος: Ἡ Ε. Ο. Ν. ἐπέτυχεν ἀπολύτως καὶ εἰς τὸν ἀθλητισμόν.

ΟΙ ΑΘΛΗΤΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΤΗΣ Ε. Ο. Ν.

Τὴν πρωΐαν τῆς παρελθούσης Κυριακῆς εἰς τὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον ἐτελέσθησαν προκριματικοὶ ἀγῶνες διὰ τὸν καταρτισμὸν τῶν ἀντιπροσωπευτικῶν ὁμάδων τῶν Ὑποδιοικήσεων τῆς Περιφερειακῆς Πρωτευούσης, αἵτινες θὰ συμμετάσχωσιν εἰς τὴν Ἐθνικὴν Σκυταλοδρομίαν τῆς 12ης Μαρτίου τῆς Ε. Ο. Ν.

Οἱ ἀγῶνες ἐστέφθησαν ὑπὸ ἐξαιρετικῆς ἐπιτυχίας ἀφ' ἑνὸς λόγῳ τοῦ μεγάλου ἀριθμοῦ τῶν συναγωνισθέντων καὶ ἀφ' ἑτέρου λόγῳ τῶν ἱκανοποιητικῶν χρόνων ποὺ ἐσημειώθησαν.

Ὀνόματα προκριθέντων

Δημοσιεύομεν κατωτέρω τὰ ὀνόματα τῶν ἀθλητῶν, οἵτινες θὰ συμμετάσχωσιν εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς 12ης Μαρτίου.

α) ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΑΘΗΝΩΝ

100 μέτρα: Π. Γιαλακίδης (1ος Ὑποτομεύς), 2) Ἀγόρος Κ. (5ος Ὑποτομεύς), 3) Παπαοικονόμου Φρ. (3ος Ὑποτ.) ἀναπληρωματικοί.

200 μέτρα: 1) Ναστρογιάννης (10ος Ὑποτ.), 2) Γκιζελῆς Γ. (21ου Ὑποτ), 3) Μήλιος Κ. (6ου Ὑποτ.) ἀναπληρωματικοί.

400 μέτρα: 1) Παπαθωμᾶς Σωτ. (6ου Ὑποτ.), 2) Πετροπουλάκης Κ. (10ου Ὑποτ.), 3) Δριμάκης Ι. (21ου Ὑποτ.), 4) Μπέτσικα (6ου) ἀναπληρωματικοί.

800 μέτρα: 1) Ἀνθρακόπουλος Β. (21ου Ὑποτ.), 2) Κατωπόδης Χρ. (5ου Ὑποτ.), 3) Λίγκρος Π. (9ου Ὑποτ.), 4) Κουρουπὸς Σπ. (6ου Ὑποτ.) ἀναπληρωματικός.

1000 μέτρα: 1) Σκούρας, 2) Κουντουρίδης Γ. (5ου Ὑποτ.), 3) Βιενᾶς Π., 4) Ραφελλέτος Φρ. (6ου Ὑποτ.) ἀναπληρωματικοί.

1500 μέτρα: 1) Πυρομάλλης Γ. (5ου Ὑποτ.), 2) Νικητόπουλος Β. (6ου Ὑποτ.), 3) Κουμαριανὸς Ἀπ. (9ου Ὑποτ.), 4) Βυβούλκας Κ. (6ου Ὑποτ.) ἀναπληρωματικοί.

β) ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

100 μέτρα: 1) Μανταλένιος Δ. (1ου Ὑποτ.), 2) Παπαβίτσας Δ. (5ου Ὑποτ.), 3) Μαθιουδάκης Γ. (20ῆς Φάλ.) ἀναπληρωματικός.

200 μέτρα: 1) Ράος Ι. (5ου Ὑπ.), 2) Μαρκόπουλος Γ. (20ῆς Φάλ.), 3) Ζαΐρης Χ. (1ου Ὑποτ.) ἀναπληρωματικός.

400 μέτρα: 1) Γεωργιάδης Ν. (20ῆς Φάλ.), 2) Τσοῦχλος Γ. (20ῆς Φάλ.), Χούλης Ι. (5ου Ὑποτ.), 4) Καλοβούκας Στ. (5ου Ὑποτ.) ἀναπληρωματικός.

800 μέτρα: 1) Τζούφας Ε. (20ῆς Φάλ.), 2) Γραμματικόπουλος Π. (5ος Ὑποτ.), 3) Καγιόπουλος Εὐστρ. (20ῆς Φάλ.), 4) Πατινιώτης Γ. (4ου Ὑποτ.) ἀναπληρωματικός.

1000 μέτρα: 1) Λουκᾶς Ι. (20ῆς Φάλ.), 2) Πετράκης Ἀνδρ. (5ου Ὑποτ.), 3) Κουρούμαλος Ν. (6ου Ὑπ.), 4) Ἀπαλόπουλος Κ. (9ου Ὑποτ.) ἀναπληρωματικός.

1500 μέτρα: 1) Παγκαλῆς Α. (4ου Ὑποτ.), 2) Μασλόγλου Εὐδ. (5ου Ὑποτ.), 3) Χριστέλης Ν. (20ῆς Φάλ.), 4) Μυλωνόπουλος Α. (6ου Ὑποτ.) ἀναπληρωματικός.

γ) ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΝΟΤΟΥ

100 μέτρα: 1) Ἀδαμόπουλος (4ου Ὑποτ.), 2) Ἰωάννου (2ου Ὑποτ.), 3) Κυριακίδης (1ου Ὑποτ.) ἀναπληρωματικός.

200 μέτρα: 1) Μαυριδόγλου (1ου Ὑποτ.), 2) Σουρῆς Π. (1ου Ὑποτ.), 3) Τόμπρος (4ου Ὑποτ.) ἀναπληρωματικός.

400 μέτρα: 1) Εὐθυμίου (3ου), 2) Λιάπης (1ου), 3) Σκουλικίδης (2ου), 4) Βαλτῆς (2ου) ἀναπληρωματικός.

800 μέτρα: 1) Ξηρέας (2ου), 2) Μεγκλέρης Κ. (1ου), 3) Τσακόπουλος (2ου), 4) Τσαπόγιας (2ου) ἀναπληρωματικός.

1000 μέτρα: 1) Λαγοῦρος Θ. (1ου), 2) Γεωργιάδης Λ. (1ου), 3) Στεργιαννάκης (2ου), 4) Οἰκονόμου Ι. (8ου) ἀναπληρωματικός.

1500 μέτρα: 1) Ντοκόπουλος Γ. (1ου), 2) Μαυραπόστολος Σ. (4ου), 3) Εὐδαίμων Ν. (1ου), 4) Τσαγκάρης (2ου) ἀναπληρωματικός.

δ) ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΒΟΡΡΑ

100 μέτρα: 1) Ἰακωβίδης (6ου), 2) Βρανᾶς (6ου), 3) Φαλιέρος (6ου) ἀναπληρωματικός.

200 μέτρα: 1) Καλβοκορέσης (6ου), 2) Σαββίδης Π. (4ου), 3) Μουρατίδης (6ου) ἀναπληρωματικός.

400 μέτρα: 1) Βάθης Ἀπόστ. (1ου), 2) Ρουμελιώτης Ε. (3ου), 3) Ροΐδης (3ου), 4) Φραντζεσκάκης (3ου) ἀναπληρωματικός.

800 μέτρα: 1) Χαΐτης Κ. (4ου), 2) Καραμεσίνης Ἀθ. (2ου), 3) Φούλης Ν. (4ου), 4) Στυλιανὸς (3ου) ἀναπληρωματικός.

1000 μέτρα: 1) Γεωργιάδης Ἄρης (4ου), 2) Ζαβακόπουλος (3ου), 3) Κροντηρᾶς Σ. (1ου), 4) Πουλημένος (3ου) ἀναπληρωματικός.

1500 μέτρα: 1) Ἀβλάμης Γ. (4ου), 2) Τζαβέσης Γ., 3) Κανούτης (5ου), 4) Παπαϊωάννου (3ου) ἀναπληρωματικός.

ε) 34ης ΦΑΛΑΓΓΟΣ

100 μέτρα: 1) Θεοδωράκης Γ., 2) Βλαβιανὸς Ν., 3) Σπανωλιὸς Β., ἀναπληρωματικός.

200 μέτρα: 1) Γαζέπης Ἐμμ., 2) Προυσαεὺς Σ., 2) Πλάζης Π., ἀναπληρωματικός.

400 μέτρα: 1) Σπανουδάκης Ι., 2) Τσάγκας Ἄρης, 3) Ζέσσος Εὐστρ., 4) Χαλοῦτσος Ε., ἀναπληρωματικός.

800 μέτρα: 1) Ράμφος Ν., 2) Χρηστόπουλος Ν., 3) Παπαθανασίου Γ., 4) Κοντὸς Ἀθαν., ἀναπληρωματικός.

1000 μέτρα: 1) Συμεωνίδης Γρηγ., 2) Μέξης Χρ., ὑπολείπονται δύο ἀθληταὶ ἐξ ὧν ὁ εἰς τακτικός, ἐντελλομένης τῆς 34ης Φάλαγγος, ὅπως προβῇ

Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

εἰς τὴν ἔγκαιρον ὑπόδειξιν τούτων, ἀνακοινοῦσα μέχρι τῆς 9ης τρέχοντος τὰ ὀνόματά των εἰς τὴν Δ)σιν Ψυχαγωγίας καὶ Σωμ. Ἀγωγῆς.

1500 μέτρα: 1) Ἀθανασᾶτος Ο., 2) Ταβουλάρης Θ., 3) Μυριανθόπουλος, 4) Λίβινας Ι., ἀναπληρωματικός.

~~~~

Ἡ ἀνεμοπορία εἰς τὴν Ε. Ο. Ν.

Ἡ ἀνεμοπορία ἱδρύθη εἰς τὴν Ε.Ο.Ν. εὐθὺς μετὰ τὴν πρώτην της ἐμφάνισιν. Τὸ 1938 ὑπῆρξεν ἔτος πειραματισμοῦ διὰ τοὺς ἀνεμοπόρους Φαλαγγίτας, οἱ ὁποῖοι ἐπραγματοποίησαν κατ' αὐτὸ 294 ἐκτοξεύσεις.

Ἡ ἔναρξις τῶν πτήσεων τοῦ τρέχοντος ἔτους ἔγινε τὴν 18ην Φεβρουαρίου εἰς τὸ πεδίον ἀσκήσεων τοῦ παλαιοῦ Ἀεροδρομίου, παρὰ τὸν Χολαργόν. Αἱ ἐκτοξεύσεις ἐπροχώρησαν μὲ γοργὸν ρυθμόν, ἀλλ' εἰς τὴν 36ην πτῆσιν μία ἀτυχὴς προσγείωσις ἐπέφερεν ἐλαφρὰν βλάβην εἰς τὸ σκάφος τοῦ ὀλισθητοῦ.

Τὴν ἑπομένην, παρὰ τὸ ἀκατάστατον τοῦ καιροῦ, ἐπραγματοποιήθησαν, ὑπὸ βροχήν, 42 ἐκτοξεύσεις.

Ἡ 20ὴ Φεβρουαρίου ὑπῆρξε μία πολὺ καλὴ ἡμέρα διὰ τοὺς ἀνεμοπόρους μας. Ὁ καιρὸς ἦτο περισσότερον εὐνοϊκὸς δι' ἐκτοξεύσεις εἰς τὸ Ψυχικόν.

Ἦτο μία ἡμέρα ἀπροσδοκήτου ἐπιτυχίας, ἐφ' ὅσον ἔγιναν 82 ἐν συνόλῳ ἐκτοξεύσεις, ρεκὸρ ἀξιοσημείωτον, ποὺ ἀποδεικνύει τὴν σταθερὰν πρόοδον τῆς ἀνεμοπορίας εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Συνολικῶς ἐπετεύχθησαν εἰς τρεῖς ἡμέρας 160 ἐκτοξεύσεις (36 συρσίματα, 42 κατολισθήσεις καὶ 82 πηδήματα). Εἰς τὰς ἀσκήσεις μετέσχον 26 μέλη ἐπιτυχόντα χρονικὸν ὅριον πτήσεων 239 δευτερολέπτων, ἐπὶ τῶν 23 καλυτέρων χρονομετρηθεισῶν ἐκτοξεύσεων.

Αἱ καλύτεραι ἐπιδόσεις ἐσημειώθησαν εἰς τὸ Ψυχικόν, ἦσαν δὲ αἱ ἑξῆς:

Ε. Ξύδης διάρκεια 16'' ½.
Γ. Παγκάκης διάρκεια 16''.
Γ. Λαντσίδης διάρκεια 13''.
Ν. Τρωϊᾶνος διάρκεια 13.
Κ. Παγκάκης διάρκεια 12.

Αἱ δύο πρῶται ἐκτοξεύσεις ἔγιναν ἀπὸ ὑψηλότερον σημεῖον.

Μὲ ἰδιαιτέραν χαρὰν ὑπογραμμίζομεν τὸ γεγονὸς ὅτι ἐντὸς 3 μόνον ἡμερῶν ἐπετεύχθησαν 160 ἐκτοξεύσεις, δηλαδὴ πλέον τοῦ ἡμίσεος τῶν πραγματοποιηθεισῶν κατὰ τὸ 1938.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΥ Ε. Ο. Ν.

Εἰς τὴν Καβάλλαν, ὅπου κάθε ἀθλητικὴ ὀργάνωσις τῆς Ε. Ο. Ν. ἀποτελεῖ πλέον γεγονὸς ποὺ ἐνδιαφέρει ὁλόκληρον τὴν πόλιν, συνηντήθησαν αἱ ὁμάδες τῶν Π. Δ. Νεολαίας Δράμας καὶ Καβάλλας.

Πρὸ τοῦ ἀγῶνος, τὸν ὁποῖον παρηκολούθησαν χιλιάδες φιλάθλων, ἀνεμετρήθησαν αἱ ὁμάδες βόλλεϋ μπὼλ τῶν ἰδίων Περιφερειακῶν Διοικήσεων, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν νίκην τῶν Φαλαγγιτῶν τῆς Καβάλλας μὲ 15)3, 16)14.

Ἀκολούθως κατῆλθον εἰς τὸ γήπεδον ὑπὸ τὰς ἐνθουσιώδεις ἐκδηλώσεις τῶν φιλάθλων αἱ ποδοσφαιρικαὶ ὁμάδες.

Μετὰ τὸν ὅρκον τοῦ ἀθλητοῦ καὶ τὴν ἀπονομὴν ὡραιοτάτου ἐπάθλου εἰς τὴν ὁμάδα τῆς Δράμας ὑπὸ τοῦ Νομάρχου καὶ Γενικοῦ Ἐπόπτου τῆς Ε. Ο. Ν. Καβάλλας κ. Δαμουρᾶ, ἤρχισεν ὁ ἀγὼν μὲ τὰς ἑξῆς συνθέσεις τῶν ὁμάδων.

Π. Δ. Δράμας: Μηγιάκης — Ἐμμανουηλίδης, Βρασίδας — Πολυχρονίδης, Μπαξεβάνογλου, Ἀιᾶκος — Πουλασουχίδης, Μανίκας, Γραμμενίστης, Κέφης καὶ Καμενάκης.

Π. Δ. Καβάλλας: Γευμεντζόπουλος — Ἀγιοστιάν, Μυστακόπουλος — Καρακάσης, Πούλιας, Καζᾶκος — Σαντουλίδης, Βαστάδης, Λασκαρίδης, Ἀφθονίδης καὶ Μήτρας.

Ὁ ἀγὼν ἦτο ἐξαιρετικοῦ ἐνδιαφέροντος. Ἡ καλὴ ἐπιθετικὴ γραμμὴ τῆς Καβάλλας, μὲ ὡραίους συνδυασμούς, ἐκράτησε τὴν ὑπεροχὴν καὶ παρὰ τὸ καλὸ παίξιμο τῆς ἀμύνης τῶν Δραμινῶν, ἔδωσε τὴν νίκην εἰς τὴν ὁμάδα της μὲ 3 — 0.

Π. Δ. Κυκλάδων 3 — Δ. Α. Σ. 0.

Εἰς τὸ γήπεδον τῆς Σχολῆς Ἐφέδρων Ἀξιωματικῶν, εἰς τὴν Ἑρμούπολιν, ἐτελέσθη ποδοσφαιρικὸς ἀγὼν μεταξὺ τῶν ὁμάδων τῆς Διοικήσεως Ἀνωτέρων Σχολῶν καὶ τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Κυκλάδων.

Τὸν ἀγῶνα παρηκολούθησαν ὁ Δήμαρχος Ἑρμουπόλεως κ. Ε. Ξοχάκης, ὁ Περιφ. Διοικητὴς Κυκλάδων κ. Κυπραῖος μετὰ τοῦ ἐπιτελείου του, βαθμοφόροι τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως, ἀξιωματικοὶ τῆς Σχολῆς Ἐφέδρων καὶ χιλιάδες φιλάθλων, οἱ ὁποῖοι ἐχειροκρότησαν θερμῶς τοὺς ἀγωνιζομένους Φαλαγγίτας.

Ὁ ἀγὼν ἤρχισεν ὑπὸ τὴν διαιτησίαν τοῦ κ. Ἀραβοσιτᾶ, ἀφοῦ ἐδόθη ὁ ὅρκος τοῦ ἀθλητοῦ καὶ ἀνεκρούσθη ὁ Ὕμνος τῆς Ε. Ο. Ν.

Ὁ ἀγών, παρὰ τὸν πνέοντα ἰσχυρὸν ἄνεμον, παρουσίασεν ὡραίας φάσεις καὶ τεχνικὴν ἀξιοσημείωτον. Οἱ ποδοσφαιρισταὶ τῆς Π. Δ. Κυκλάδων ἐπέτυχον ἓν τέρμα εἰς τὸ α' ἡμιχρόνιον, ἀνεδείχθησαν δὲ τελικῶς νικηταὶ μὲ 3 — 0.

Τὴν νικήτριαν ὁμάδα ἀπετέλουν οἱ Μαυίδης — Δεσύπρης, Στρατόπουλος — Μαυρῖκος, Ψάλτης, Συρῖγος — Κορφιάτης, Κουτσοῦκος, Κατραμάδος, Παγίδας καὶ Φιλόπουλος.

Π. Δ. Λέσβου 3. Π. Δ. Χίου 2.

Μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν, παρουσίᾳ τῶν Ἀρχῶν καὶ πλήθους κόσμου φιλάθλων, ἐτελέσθη εἰς τὴν Χίον ὁ ποδοσφαιρικὸς ἀγὼν μεταξὺ τῶν ὁμάδων τῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεων Ε. Ο. Ν. Λέσβου καὶ Χίου διὰ τὸ πρωτάθλημα.

Τὴν τάξιν εἰς τὸ γήπεδον ἐτήρησαν Φαλαγγῖται καὶ Σκαπανεῖς, τὴν ἔναρξιν δὲ τοῦ ἀγῶνος ἐκήρυξεν ὁ κ. Νομάρχης, ὑπὸ τὰς ζητωκραυγὰς τοῦ πλήθους ὑπὲρ τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως καὶ τῆς Ε. Ο. Ν.

Εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ α' ἡμιχρονίου ἡ ὁμὰς τῆς Χίου ἐπέτυχε τὸ πρῶτον της τέρμα. Εἰς τὸ β' ὅμως ἡμιχρόνιον οἱ Λέσβιοι ἐσημείωσαν τρία ἀλλεπάλληλα τέρματα καὶ ὕστερα ἀπὸ δεύτερον τέρμα τῶν Χίων ἔληξεν ἡ συνάντησις μὲ τέρματα 4 — 2 ὑπὲρ τῆς Ε. Ο. Ν. Λέσβου.

Τοὺς νικητὰς συνεχάρησαν μετὰ τὸ πέρας τοῦ ἀγῶνος ὁ κ. Νομάρχης καὶ οἱ λοιποὶ ἐπίσημοι.

Τὸ βράδυ τῆς ἡμέρας τοῦ ἀγῶνος ὁ Δῆμος Χίου παρέθεσε γεῦμα πρὸς τιμὴν τῶν ποδοσφαιριστῶν τῆς Λέσβου εἰς τὸ ὁποῖον παρεκάθησαν οἱ ἐπίσημοι, οἱ βαθμοφόροι τῆς Ε. Ο. Ν. καὶ οἱ ποδοσφαιρισταὶ τῆς Π. Δ. Χίου.

Κατὰ τὸ γεῦμα ὁ Δήμαρχος Χίου ἤγειρε πρόποσιν, ἐξάρας τὸ συντελούμενον καὶ εἰς τὸ ἐπίπεδον τοῦ ἀθλητισμοῦ ἔργον τῆς Ε. Ο. Ν.

Ἡ γενικὴ ἐντύπωσις εἶναι ὅτι ἡ συνάντησις Χίου - Λέσβου ἀπετέλεσε σημαντικὸν ἀθλητικὸν γεγονὸς διὰ τὴν Χίον.

Τῆς Π. Δ. Ἀττικοβοιωτίας

Εἰς τὰ χωριὰ τῆς Ἀττικῆς ἤρχισαν αἱ προκριματικαὶ ποδοσφαιρικαὶ συναντήσεις μεταξὺ τῶν ὁμάδων Ε.Ο.Ν. τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἀττικοβοιωτίας.

Εἰς τὸ Κορωπὶ ἡ ὁμὰς τοῦ Λιοπεσίου ἐνίκησε τὴν ὁμάδα τῆς Κερατέας μὲ 2 — 0 καὶ ἡ ὁμὰς τοῦ Λαυρίου τὴν ὁμάδα τοῦ Μαραθῶνος μὲ 2 — 0.

Τὰς συναντήσεις παρηκολούθησεν ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς Ἀττικοβοιωτίας κ. Γκιώνης.

Ἐξ ἄλλου εἰς τὸ γήπεδον τοῦ Βασ. Ναυστάθμου ἡ ὁμὰς Ε. Ο. Ν. τῆς Σαλαμῖνος ἐπεβλήθη τῆς ὁμάδος τῶν Ἀμπελακίων μὲ 3 — 0.

Τῆς Π. Δ. Ἠλείας

Εἰς τὰς Καλάμας ἐτελέσθη ποδοσφαιρικὸς ἀγὼν μεταξὺ τῶν ὁμάδων τῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεων Ἠλείας καὶ Μεσσηνίας, παρουσίᾳ τῶν Ἀρχῶν τῆς πόλεως καὶ πλήθους κόσμου.

Κατόπιν ὡραίου ἀγῶνος νικήτρια ἀνεδείχθη ἡ Π. Δ. Ἠλείας μὲ 7 — 2.

Εἰς τοὺς ποδοσφαιριστὰς τῆς Ἡ-
~~~~

Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

λείας έγένετο θερμή ύποδοχή έκ μέρους τῶν φιλάθλων τῶν Καλαμῶν καὶ τῆς Ε. Ο. Ν.

Κατὰ τὴν ἀναχώρησίν των προεπέμφθησαν εἰς τὸν σταθμὸν ὑπὸ τοῦ ἐπιτελείου Ε. Ο. Ν. Μεσσηνίας.

Τῆς Π. Δ. Ἀργολιδοκορινθίας

Κατόπιν ἀγώνων, οἱ ὁποῖοι ἐγένοντο εἰς τὸ Ναύπλιον μεταξὺ τῶν ὁμάδων τῆς Ὑποδιοικήσεως Ναυπλίας, νικήτρια ἀνεδείχθη ἡ ὁμὰς τῆς Ε. Ο. Ν. Φάλαγξ 64 «Ἰω. Καποδίστριας».

Ἡ ὁμὰς αὐτὴ συνηντήθη ἀκολούθως μὲ τὴν μικτὴν ὁμάδα Ὑποδιοικήσεως Ἀργολίδος καὶ Σχηματισμῶν Ε. Ο. Ν. Ἄργους Μπουντίων, ἐπιβληθεῖσα τῆς ἀντιπάλου της μὲ τέρματα 4 — 1.

Εἰς τὴν Χαλκιδικὴν

Εἰς τὰ Νέα Μουδανιὰ ἔγιναν δύο ἐνδιαφέροντες ἀγῶνες μεταξὺ τῶν ὁμάδων τῆς Ε. Ο. Ν. Νέων Μουδανιῶν — Νέας Τρίγλιας καὶ Νέων Μουδανιῶν — Γερακινιᾶς.

Νικήτρια ἀνεδείχθη καὶ εἰς τὰς δύο συναντήσεις ἡ ὁμὰς τῶν Ν. Μουδανιῶν, ἐπιβληθεῖσα τῶν ἀντιπάλων της μὲ τέρματα 4 — 3 καὶ 4 — 2 ἀντιστοίχως.

Ἄλλοι ἀγῶνες

Τὰ τελευταῖα ἀποτελέσματα τοῦ πρωταθλήματος ποδοσφαίρου τῆς Ε. Ο. Ν., ἔχουν ὡς ἑξῆς:

Π. Δ. Κερκύρας. — Ἡ ὁμὰς τῆς Π. Δ. Κερκύρας ἐνίκησε τὴν ὁμάδα τῆς Π. Δ. Κεφαλληνίας διὰ τερμάτων 2 — 1.

Π. Δ. Λαρίσης. — Εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς β΄ σειρᾶς τοῦ πρωταθλήματος ἡ Π. Δ. Λαρίσης ἐπεβλήθη τῆς Π. Δ. Τρικκάλων μὲ 2 — 1.

Π. Δ. Ἡρακλείου. — Ἡ ὁμὰς τῆς Π. Δ. Ἡρακλείου ἀνεδείχθη νικήτρια τοῦ μετὰ τῆς Π. Δ. Λασηθίου ἀγῶνος της, διὰ τερμάτων 7 — 1.

Π. Δ. Λακωνίας. — Κατὰ τὸν ἀγῶνα μεταξὺ τῶν Π. Δ. Ἀρκαδίας καὶ Λακωνίας νικήτρια ἀνεδείχθη ἡ ὁμὰς τῆς τελευταίας μὲ 1 — 0.

Π. Δ. Θεσσαλονίκης. — Ἡ Φάλαγξ Κιλκὶς ἡττήθη ὑπὸ τῆς Α. 135 Θεσσαλονίκης διὰ τερμάτων 4 — 2.

Π. Δ. Κοζάνης. — Εἰς τὴν Κοζάνην ἡ ὁμὰς τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως ἐπεβλήθη τῆς ὁμάδος τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Πέλλης διὰ τερμάτων 4 — 2.

Ὁ ἀνώμαλος Ἀχαΐας

Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ ἀνωμάλου δρόμου 2.000 μ. τῆς Π. Δ. Ἀχαΐας ἔχουν ὡς ἑξῆς:

1) Ἀνδρέας Χατζῆς 7:40.4.
2) Β. Λάβδας 7:40.6.
3) Π. Παπασταθόπουλος 7:55.0.

Αἱ ἀθλοπαιδιαὶ τῆς Δ. Α. Σ.

Τὸ παρελθὸν Σάββατον καὶ τὴν Κυριακὴν συνεχίσθησαν αἱ συναντήσεις βόλλεϋ μπὼλ καὶ μπάσκετ μπὼλ μεταξὺ τῶν ὁμάδων τῆς Δ. Α. Σ. διὰ τὸ πρωτάθλημα.

Οἱ ἀγῶνες ἔγιναν εἰς τὸ Ἀκαδημαϊκὸν Γυμναστήριον.

Τὰ ἀποτελέσματα:

Σάββατον, βόλλεϋ μπώλ. — Πολυτεχνεῖον νικᾷ Πανεπιστήμιον 13)15, 16)14, 16)14. Γυμναστικὴ Ἀκαδημία νικᾷ Ἀνωτάτην Ἐμπορικὴν 4)15, 16)14, 15)5. Σχολὴ Ἐργοδηγῶν νικᾷ Πάντειον 15)7, 15)5.

Κυριακή, μπάσκετ μπώλ. — Σχολὴ Ἐργοδηγῶν νικᾷ Σχολὴν Συνεταιριστῶν μὲ 31 — 11. Πανεπιστήμιον νικᾷ Γυμναστικὴν Ἀκαδημίαν μὲ 27 — 22. Νικήτρια ὁμὰς ἀγῶνος Πολυτεχνείου - Ἀνωτάτης Ἐμπορικῆς ἀνεδείχθη ἡ πρώτη ἄνευ συναντήσεως.

Εἰς τὰ Ἰωάννινα

Ὑπὸ τῆς Π. Δ. Ἰωαννίνων προεκηρύχθη πρωτάθλημα βόλλεϋ μπὼλ μεταξὺ τῶν τμημάτων τῆς 122ας Φάλαγγος Θηλέων καὶ τμημάτων ὑπαίθρου.

Οἱ ἀγῶνες θὰ ἀρχίσουν αὔριον καὶ θὰ συνεχίζωνται κατὰ Κυριακήν. Εἰς τὴν νικήτριαν ὁμάδα θὰ ἀπονεμηθῇ ἔπαθλον.

ΜΙΑ ΔΙΔΑΚΤΙΚΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 718)

τὸ λαγήνι καὶ βαρύ, καθὼς εἶναι, θὰ τὸ φέρης κατ' εὐθεῖαν σὲ μένα. Τὰ παρακάτω εἶναι δική μου δουλειά.

Ὁ γέρο-Νικόλας ἀκολούθησε τὴ συμβουλὴ τοῦ προστάτη του μὲ μαθηματικὴ ἀκρίβεια καὶ τὴν ἄλλη μέρα, φορτωμένος τὸ θησαυρό, κινοῦσε πίσω κατὰ τὴ χώρα.

Κατὰ πόδι του ὅμως κινοῦσαν κι' οἱ τρεῖς γυιοί του καὶ κατὰ πόδι ἐκεινῶν οἱ τρεῖς γυναῖκες τους.

— Ἄχ, Παναγία μου, διηγῶταν στὸ δρόμο ἡ μιὰ ἀπ' αὐτές. Τί μονέδα ἦταν ἐκείνη ποὺ εἴδανε ψὲς τὰ μάτια μου...

Ἡ συνοδεία παρακολουθοῦσε τὸ γέρο, ὥς ὅτου τὸν εἶδε νὰ μπαίνη στοῦ κὺρ Παντελῆ τὸ γραφεῖο.

Σὲ λίγο βγαίνουν ἀπ' τὴν πόρτα οἱ δυὸ φίλοι καὶ ἡ συνοδεία τοὺς ἀκολουθεῖ πάλι κατὰ πόδι.

Φτάνουν στὴ Μητρόπολι. Ὁ κὺρ Παντελῆς κρατάει στὸ χέρι ἕνα κιβωτίδιο, βουλλωμένο ἀπ' ὅλες τὶς πλευρὲς μὲ κόκκινο βουλλοκέρι.

— Σεβασμιώτατε, λέγει τοῦ Μητροπολίτη, ἔχομε μιὰ μυστικὴ διαθήκη καὶ θέλομε νὰ τὴν καταθέσωμε στὴ Μητρόπολι. Θὰ σᾶς παρακαλέσωμε, ἂν εἶναι δυνατό, νὰ σφραγίσετε κι' ἐσεῖς τὸ κουτί, μὲ τὴ σφραγῖδα σας.

Ὁ Δεσπότης δὲν εἶχε λόγους νὰ φέρη ἀντίρρησι καὶ τὸ κιβώτιο κατατίθεται στὸ χρηματοκιβώτιο τῆς Μητροπόλεως.

Ἡ μεταβολὴ ποὺ ἐπακολούθησε μετὰ τοῦτο στὴν πατρικὴ ζωὴ δὲν περιγράφεται.

Συναγωνισμὸς μεταξὺ τῶν ἀρρένων καὶ τῶν θηλέων ἐξ ἀδιαιρέτου κληρονόμων τοῦ γέρο-Νικόλα, ἀπ' τὴν πρώτη στιγμή. Ποιὸς ν' ἀρέση περισσότερο τοῦ γέρου, ποιὰ νύφη νὰ τὸν λούζη σήμερα, ποιὰ νὰ τοῦ πλένη τὰ ροῦχα, ποιὰ νὰ τοῦ μπαλώση τὸ πουκάμισο καὶ ποιὰ νὰ τοῦ πάη, μὲ τὰ χεράκια της, τὸ καλύτερο φαγητό.

Ἔτσι κυλοῦσαν τὰ χρόνια, τὄνα καλύτερα τοῦ ἄλλου.

Τέλος πεθαίνει ὁ γέρος, τὸν κλαῖνε τὰ φιλόστοργα παιδιά του καὶ τὸν μοιρολογοῦνε οἱ πονόκαρδες νύφες του ἡ μιὰ μὲ πιὸ ψηλότερη φωνὴ ἀπ' τὴν ἄλλη καὶ τὴν τρίτη μέρα οἱ κληρονόμοι ξεκινᾶνε, παρέα, γιὰ τὴ χώρα.

— Κὺρ Παντελῆ μας, ὁ καϋμένος ὁ γέρος σᾶς ἄφησε χρόνια.

— Ἀλήθεια;... Ζωὴ σὲ λόγου σας, παιδιά!

— Ἤρθαμε νὰ σὲ παρακαλέσωμε νὰ πᾶμε μαζὶ στὴ Μητρόπολι γιὰ τὴ διαθήκη του.

Ἀμέσως τοὺς παίρνει μαζί του ὁ κὺρ Παντελῆς καὶ κατευθύνονται στὴ Μητρόπολι. Σπάζουν τὶς σφραγῖδες, μπροστὰ στὸ Δεσπότη, καὶ ἀνοίγουν τὸ κιβωτίδιο.

Τὸ περιεχόμενό του ὅμως δὲν ἀποδείχνεται, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, ἐνθαρρυντικό. Σκαλίζουν λίγο καὶ βρίσκουν ἕνα χοντρὸ βότσαλο καὶ κάτω ἀπ' τὸ βότσαλο κερωμένο πανί, τὸ ὁποῖο περιεῖχε τὴ διαθήκη. Λεφτὰ ὅμως δὲν βρίσκουν...

Ξεδιπλώνουν, τέλος, τὸ κερωμένο πανὶ καὶ βγαίνει ἀπὸ μέσα ἕνα χαρτί, τὸ ὁποῖο ἔγραφε:

«Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ κλπ. κλπ. Ἀποτείνομαι στ' ἀγαπητά μου παιδιὰ καὶ τοὺς δίνω τὴν εὐχή μου. Ἄλλο τίποτα, δυστυχῶς, δὲν ἔχω νὰ τοὺς ἀφήσω. Ἐλπίζω ὅτι θὰ παραβλέψουν τὴν ἔλλειψι αὐτή, χάριν τοῦ ἀπροόπτου τὸ ὁποῖον τοὺς ἐπιφύλαξα. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ εἶχα νὰ παρατηρήσω εἶναι ὅτι ἡ ἀγάπη τῶν παιδιῶν πρὸς τοὺς γέρους γονεῖς των δὲν πρέπει νὰ ἔχη κίνητρον τὸ ὑλικὸ συμφέρον. Τὰ παιδιὰ ποὺ σκέπτονται ἔτσι δὲν εἶναι ἄξια ποτὲ τῆς πατρικῆς ἀγάπης...».

Οἱ τρεῖς γυιοὶ δυσκολεύθηκαν νὰ βροῦνε τὶς σκάλες τοῦ μεγάρου τῆς Μητροπόλεως. Τοὺς ὡδήγησε ὅμως ὁ καβάσης, διατηρῶντας ἀμείωτο τὸ γνωστὸ κῦρος καὶ τὴν αὐθεντεία του.

Χ. Μουρατχανίδης

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Οἱ Σχηματισμοὶ Πρωτευούσης

ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΑΝΩΤΑΤΩΝ ΣΧΟΛΩΝ

Καθὼς ἀνηγγέλθη ἤδη ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς «Νεολαίας», τὴν Διοίκησιν Ἀνωτάτων Σχολῶν ἀνέλαβε προσωπικῶς ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος κατόπιν τῆς μετατροπῆς τῶν μονάδων αὐτῆς εἰς εἰδικὰς μονάδας ἐκπαιδεύσεως.

—Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος, ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς ἀναλήψεως τῆς Διοικήσεως ἐδέχθη εἰς ἀκρόασιν τὸ Ἐπιτελεῖον τῆς Δ.Α.Σ. καὶ ἐν συνεχείᾳ τοὺς Διοικητὰς τῶν Ὑποδιοικήσεων Ἀνωτάτων Σχολῶν μετὰ τῶν ἐπιτελείων των.

—Προέβη κατὰ πρῶτον εἰς τὴν συμπλήρωσιν τῆς συνθέσεως τοῦ ἐπιτελείου τῆς Ὑποδιοικήσεως Πανεπιστημίου καὶ εἰς τὴν λῆψιν τῶν ἀπαραιτήτων μέτρων.

—Παρέστη εἰς τὴν κατὰ τὴν 2αν τρ. μηνὸς συγκέντρωσιν τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου, ὅπου ὁ κ. Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος ἐγένετο ἀντικείμενον θερμοτάτων ἐκδηλώσεων.

—Πρὸς τοὺς συγκεντρωθέντας ἐξέφρασε τὴν εὐαρέσκειάν του διὰ τὴν ἔμπρακτον πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς Ὀργανώσεως πίστιν των. Ἐτόνισε τὴν ἐξαιρετικὴν θέσιν τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ λειτουργήματος εἰς τὴν κοινωνίαν καὶ ἰδιαιτέρως τὴν ἀναπλασσομένην Ἑλληνικήν, ἐπαναλαβὼν ὅτι ὁ διδάσκαλος καὶ ὁ παραγωγός, ὁ παραγωγὸς ἀγρότης καὶ ὁ παραγωγὸς ἐργάτης, θὰ σώσουν τὴν Ἑλλάδα.

—Ἐν συμπεράσματι κατέληξεν: «Ἡ καθηγητικὴ τάξις θὰ ἀποτελέσῃ τὸ ἕτερον σκέλος τῆς συντελουμένης ἀναστάσεως, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ σεῖς τόσον θὰ συντελέσετε».

—Τοὺς λόγους τοῦ κ. Ἐπιτρόπου πολλάκις διέκοψαν οἱ ἐνθουσιῶντες Φαλαγγῖται διὰ νὰ τὸν χειροκροτήσουν.

—Τὴν 3ην τρ. μηνὸς παρουσιάσθη εἰς τὸν Κυβερνητικὸν Ἐπίτροπον τὸ ἐπιτελεῖον τῆς Συνεταιριστικῆς Σχολῆς μὲ τὸν Ὑποδιοικητὴν ἐπὶ κεφαλῆς.

—Καὶ πρὸς τὸ ἀληθῶς πρότυπον αὐτὸ τμῆμα τῆς Δ.Α.Σ. δὲν παρέλειψεν ὁ κ. Ἐπίτροπος νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἄκραν εὐαρέσκειάν του, καὶ ἰδιαιτέρως πρὸς τὸν Ὑποδιοικητὴν τῆς Σχολῆς, τὸν ὁποῖον καὶ ἀνεγνώρισε μεταξὺ τῶν παλαιῶν συναγωνιστῶν του.

—Ἀναφερόμενος ἐν συνεχείᾳ εἰς τὴν ἀποστολὴν τοῦ Συνεταιριστοῦ, ἐχαρακτήρισεν αὐτὸν ὡς ἀξιωματικὸν τῆς Ἀγροτικῆς Οἰκονομίας καὶ τοιοῦτον τῆς Ε.Ο.Ν., φορέα τῶν ἀρχῶν τῆς 4ης Αὐγούστου εἰς τὴν ἁγνὴν Ἑλληνικὴν ὕπαιθρον.

«Εἶμαι εὐτυχής, ἐπανέλαβε, διότι ἀνταποκρίνεσθε εἰς τὰς πρὸς ὑμᾶς προσδοκίας τῆς Ὀργανώσεως, σεῖς οἱ ὁποῖοι ὡς ἐκ τοῦ ἐπαγγελματικοῦ προορισμοῦ σας ἀποτελεῖτε σημαντικὸν τμῆμα τῆς Ἐθνικῆς Νεολαίας».

—Τέλος διεβεβαίωσε τοὺς παρισταμένους ὅτι εἰς τὸ μέλλον θὰ φροντίσῃ νὰ ἔλθῃ σὲ ἐπαφὴ μὲ ὅλους τοὺς σπουδαστὰς τῆς Σχολῆς, πρὸς τοὺς ὁποίους ἡ Πατρὶς ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ἀρχηγοῦ μας Ἰωάννου Μεταξᾶ εἶναι πρόθυμος νὰ παράσχῃ πᾶσαν ἠθικὴν ἐνίσχυσιν καὶ ὅλας τὰς τεχνικὰς γνώσεις διὰ νὰ διακρίνωνται ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς σημαντικῆς ἀποστολῆς των.

—Τὴν 6ην τρ. μηνὸς ἐγένετο εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Δ.Α.Σ. ἡ ἑβδομαδιαία συγκέντρωσις τῆς Σχολῆς τῶν Καλῶν Τεχνῶν. Κατ' αὐτὴν παρέστη καὶ ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος, ὁμιλήσας πρὸς τοὺς συγκεντρωθέντας Φαλαγγίτας.

«Χαίρω, εἶπεν, ἰδιαιτέρως, διότι εὑρίσκομαι μεταξὺ ἀνθρώπων, τῶν ὁποίων ἡ ζωὴ γεμίζει ἀπὸ μιὰ βαθειὰ ἐσωτερικὴ συγκίνησι, ἡ ὁποία δὲν χαρακτηρίζει ἀσφαλῶς τὸ σύνολον, ἀδιάφορον ἐὰν πρὸς τὸ σημεῖον αὐτὸ ὀφείλη νὰ τείνῃ».

—Περαιτέρω ἐτόνισε τὸν σύνδεσμον τοῦ καλλιτέχνου πρὸς τὸ Ἐθνικὸν σύνολον, τοῦ ὁποίου οἱ τόνοι τῆς ζωῆς προσδίδουν ἀνάλογον ἔκφρασιν εἰς τὴν τέχνην.

—Τὴν 25ην Φεβρουαρίου καὶ 4ην Μαρτίου ἐγένοντο ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Μαντζούφα δύο διαλέξεις εἰς τὴν Γεωργικὴν Συνεταιριστικὴν Σχολὴν ἐνώπιον ὅλων τῶν σπουδαστῶν, οἵτινες ἀπαρτίζουν τὴν Φάλαγγα τῆς Σχολῆς. Κατὰ τὰς διαλέξεις αὐτὰς παρίστατο ὁ πρόεδρος τῆς Ε.Σ.Σ.Ε. καὶ ἅπαντες οἱ καθηγηταὶ τῆς Σχολῆς.

Ὁ ὁμιλητὴς ἐξέθεσεν εἰς τὰς διαλέξεις αὐτὰς τὴν ἰδεολογίαν τοῦ Νέου Κράτους. Διαστέλλων τὴν ἐπελθοῦσαν Μεταβολὴν τῆς 4ης Αὐγούστου ἀπὸ τοῦ Ἐθνικοσοσιαλισμοῦ, ἐχαρακτήρισε ταύτην ὡς συνάρτησιν τῆς Ἑλληνικῆς λαϊκῆς θελήσεως, πρὸς μίαν καλλιτέραν αὔριον, καὶ ἐτόνισεν ὅτι τὸ Ἐθνικὸν Κράτος, ὡς ἐκδήλωσις τῆς ὠργανωμένης δυνάμεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, τελοῦν ὑπὸ τὴν συγκεντρωτικὴν Κυβέρνησιν τοῦ Ἐθνάρχου Ι. Μεταξᾶ, θεωρεῖ, ἐν τῷ πλαισίῳ τῆς ἐκ τοῦ Ἐθνικοῦ φρονήματος πηγαζούσης Ἐθνικῆς ἀλληλεγγύης, ἅπαντας τοὺς Ἕλληνας ἐλευθέρους καὶ ἴσους. Ζωηρὰ χειροκροτήματα ὑπεδέχοντο τοὺς λόγους τοῦ ρήτορος, ἰδίᾳ ὅταν ἐξῆρε τὴν σημασίαν καὶ τὴν ἀποστολὴν τῆς Ὀργανώσεώς μας, ἐν τῇ μεγάλῃ προσπαθείᾳ τοῦ Ι. Μεταξᾶ πρὸς ἀναγέννησιν τοῦ Ἔθνους καὶ πρὸς δημιουργίαν τοῦ Τρίτου Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ.

—Ἡ Ὑποδιοίκησις τῆς Ἀνωτάτης Σχολῆς Οἰκονομικῶν καὶ Ἐμπορικῶν Ἐπιστημῶν παρηκολούθησε διὰ δυνάμεως Φαλαγγιτῶν τὴν διάλεξιν τοῦ κ. Σκίπη εἰς τὸν «Παρνασσόν», ἀκολουθοῦσα τὸ πρόγραμμα τῆς ἀνωτέρας πνευματικῆς μορφώσεως τῶν Φαλαγγιτῶν.

—Τὴν τελευταίαν ἑβδομάδα ἐσημειώθη μεγάλος ἀριθμὸς ἐγγραφῶν εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Ἐθνικοῦ Μετσοβίου Πολυτεχνείου. Τὴν 2αν τρ. μηνὸς ἐγένετο εἰς τὴν αὐτὴν Ὑποδιοίκησιν στρατιωτικὴ προπαίδευσις ἁπάσης τῆς δυνάμεως καὶ ὁμιλία Φαλαγγίτου τῆς Σχολῆς βαθμοφόρων «περὶ τῆς συμβολῆς τῆς Θρησκείας εἰς τὸν Ἑλληνικὸν πολιτισμόν».

—Τὴν 27ην Φεβρουαρίου ἐγένετο συγκέντρωσις τῶν Φαλαγγιτῶν τῆς Μαρασλείου Παιδαγωγικῆς Ἀκαδημίας. Κατὰ τὴν συγκέντρωσιν ταύτην ὁ Διοικητὴς τοῦ τμήματος ὡμίλησε πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας Σπουδαστὰς διὰ τὸν «Σκοπὸν καὶ τὴν σημασίαν τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας». Μετὰ τὴν ὁμιλίαν ἅπαντες οἱ Σπουδασταὶ Φαλαγγῖται τῆς Παιδαγωγικῆς Ἀκαδημίας ἔψαλον τὸν Ὕμνον τῆς Νεολαίας, τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ τὸν Ἐθνικὸν Ὕμνον.

ΠΕΡΙΦΕΡ. ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΘΗΛΕΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Εἰς τὰς ἀρχὰς Ἀπριλίου ἀρχίζει ἡ δευτέρα σειρὰ μαθημάτων ρυθμικῆς ὑπὸ τῆς συνεργάτιδός μας καὶ χορογράφου τοῦ Βασιλικοῦ θεάτρου Λουκίας Σακελλαρίου.

Τὸ ὡραῖο αὐτὸ μάθημα κάθε Φαλαγγίτισσα μπορεῖ νὰ παρακολουθῇ χωρὶς καμμιὰ ἐπιβάρυνσι. Τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τὸ μάθημα πιάνου καὶ ἀπαγγελίας.

— Φαλαγγίτισσαι τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν ἤρχισαν τὴν διδασκαλίαν εἰς τὰς ἀγραμμάτους ἐργαζομένας Φαλαγγιτίσσας τῆς Ὑποδιοικήσεως Θηλέων Ἀθηνῶν, αἱ ὁποῖαι παρακολουθοῦν τὰ μαθήματα μὲ μεγάλη προθυμία καὶ χαρά. Ἐπίσης ἐγένετο συγκέντρωσις τῶν φοιτητριῶν τῆς Φιλοσοφικῆς καὶ Νομικῆς Σχολῆς.

— Ἡ Διοικήτρια τῆς Ὑποδ)σεως Θηλέων Ἀνωτάτων Σχολῶν, συνοδευομένη ἀπὸ ὁμάδα Φαλαγγιτισσῶν, ἐπεσκέφθη τὰς ἀσθενεῖς φοιτητρίας τῶν Νοσοκομείων, αἱ ὁποῖαι τὴν ἐδέχθησαν μὲ ἐξαιρετικὴν εὐχαρίστησιν.

— Εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Θηλέων Ἀθηνῶν πυρετωδῶς ἐργάζονται εἰς ὅλους τοὺς Ὑποτομεῖς διὰ τὴν τακτοποίησιν τῶν μητρώων των.

— Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπάνισσαι τοῦ 9ου Ὑποτομέως ἐξέδραμον εἰς Βουλιαγμένην, ὅπου παρηκολούθησαν τὴν λειτουργίαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ὀρφανοτροφείου, τοῦ ὁποίου ὁ Διευθυντὴς εὐχαρίστως τὰς ἐφιλοξένησε.

— Συμφώνως μὲ τὸ πρόγραμμα ἐξακολουθοῦν τὰ μαθήματα τακτικά. Τὴν Παρασκευὴν 500 Σκαπάνισσαι ὅλων τῶν Ὑποτομέων παρηκολούθησαν τὴν παράστασιν τοῦ θιάσου Ἀνδρεάδη μὲ μεγάλο ἐνθουσιασμό.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Οἱ Σχηματισμοὶ Πρωτευούσης

ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΘΗΛΕΩΝ ΒΟΡΡΑ

Εἰς ὅλους τοὺς Ὑποτομεῖς γίνονται τακτικὰ αἱ συγκεντρώσεις καὶ τὰ μαθήματα. Ἤρχισεν ἡ ἰατρικὴ ἐξέτασις τῶν βαθμοφόρων ὑπὸ συνεργάτιδος ἰατροῦ. Εἰς τὸν Ὑποτομέα Ἁγίας Παρασκευῆς παρηκολούθησαν ὁμιλίαν τοῦ καθηγητοῦ κ. Ἀναστασίου μὲ θέμα: «Ἡ ἐκ τοῦ πρασίνου ὠφελιμότης».

ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΗ ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Ἐκτὸς τῶν μαθημάτων χορῳδίας ἐξακολουθοῦν αἱ δοκιμαὶ τοῦ ἔργου «Αἰωνία Ἑλλάς», τὸ ὁποῖον θὰ παρουσιάσῃ τὸ καλλιτεχνικὸν τμῆμα τῆς Διευθύνσεως Ψυχαγωγίας κατὰ τὴν 25ην Μαρτίου.

— Σχετικῶς μὲ τὴν ὀργάνωσιν τῆς Διευθύνσεως Προνοίας τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Διευθύνσεως Ψυχαγωγίας ἐγένετο ἡ πρώτη συγκέντρωσις τῶν ὑπευθύνων προνοίας κατὰ Ὑποδιοίκησιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνεπτύχθη πρὸς αὐτοὺς τὸ ἀκολουθητέον σύστημα ἐργασίας διὰ τὴν ὁλοκλήρωσιν τοῦ καταρτισθέντος προγράμματος.

— Ἀπὸ τῆς παρελθούσης ὡσαύτως ἑβδομάδος ἤρχισαν αἱ σχετικαί, κατὰ Ὑποτομέα, ὁμιλίαι διαφωτιστικοῦ περιεχομένου, τὰς ὁποίας διωργάνωσεν ἡ Διεύθυνσις Ἰδεολογικῆς Διαφωτίσεως Περιφερείας Πρωτευούσης.

— Ζωηρὰ ἐξακολουθεῖ ἡ κίνησις εἰς τὰς διαφόρους Ὑποδιοικήσεις τῆς Περιφερείας σχετικῶς μὲ τὴν ὅσον τὸ δυνατὸν καλλιτέραν ἐμφάνισιν τῆς Ε. Ο. Ν. κατὰ τὴν 25ην Μαρτίου.

— Σχετικῶς μὲ τὴν τακτικὴν ἑβδομαδιαίαν συγκέντρωσιν τῶν Ὑποτομεαρχῶν τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἀθηνῶν ὁ Διευθυντὴς τῆς στρατιωτικῆς προπαιδεύσεως τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως ἔδωκε διαφόρους ὁδηγίας.

— Ἐξ ἄλλου τὰ ἐκπαιδευόμενα τμήματα τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἀθηνῶν εἰς τὸν χῶρον τῶν στύλων τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς κατὰ τὴν πρωΐαν τῆς παρελθούσης Κυριακῆς ἐπεσκέφθη καὶ ἐπεθεώρησεν ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος.

— Ἡ γενικὴ ἄσκησις παρελάσεως ὁλοκλήρου τῆς δυνάμεως τῆς Ὑποδιοικήσεως Βορρᾶ λόγῳ κακοκαιρίας δὲν ἐγένετο τὴν παρελθοῦσαν Κυριακήν. Αὕτη ὡρίσθη διὰ τὴν μεταπροσεχῆ Κυριακήν.

— Ὁ ἀπολογισμὸς τῆς συμμετοχῆς τῆς Ὑποδιοικήσεως τοῦ Βορρᾶ εἰς τὴν ἑβδομάδα τοῦ πρασίνου ἔχει ὡς ἑξῆς:

Εἰς Χαλάνδριον ἐφυτεύθησαν 200 δενδρύλλια, εἰς Ἁγ. Παρασκευὴν 200, εἰς Χολαργὸν 300, εἰς Πεντέλην 100, εἰς Ψυχικὸν 200, εἰς Φιλοθέην 150 καὶ εἰς τὸ Κολλέγιον Ψυχικοῦ 1.600, ἤτοι ἐν συνόλῳ ἐφυτεύθησαν 3.750 δενδρύλλια.

ΚΙΝΗΣΙΣ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΩΝ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΝ

ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΑΤΤΙΚΟΒΟΙΩΤΙΑΣ

Ζωηροτάτη κίνησις παρατηρεῖται εἰς τὴν Περιφ. Διοίκησιν Θηλέων Ἀττικοβοιωτίας.

—Κατὰ τὴν λήξασαν ἑβδομάδα ἐγένοντο μορφωτικαὶ διαλέξεις εἰς τοὺς διαφόρους Σχηματισμοὺς ὑπὸ ἀνωτέρων βαθμοφόρων καὶ ἐπιστημόνων. Κατ' αὐτὰς ἀνεπτύχθησαν τὰ ἑξῆς θέματα: 1) Περὶ ἐθνικῆς ὑγιεινῆς καὶ 2) Ποῖος ὁ σκοπὸς τῆς Ὀργανώσεως καὶ ποῖα τὰ ἐξ αὐτῆς εἰς τὴν Πατρίδα μας ὀφέλη.

—Εἰς τὸν Σχηματισμὸν Λαυρεωτικῆς ἤρχισαν τὰ μαθήματα ὑγιεινῆς καὶ πρώτων βοηθειῶν μερίμνῃ τῆς Περιφερειακῆς Διοικητρίας.

—Εἰς τὸν Σχηματισμὸν ἐπίσης Κορωπίου ἐγένετο κατὰ τὴν 27ην λήξαντος μηνὸς ὁμιλία «Περὶ προσαγορεύσεως καὶ χαιρετισμοῦ Φαλαγγιτισσῶν καὶ Σκαπανισσῶν».

—Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Ἑβδομάδος τοῦ Πρασίνου ἐφυτεύθησαν πλεῖστα δενδρύλλια εἰς τοὺς διαφόρους Σχηματισμοὺς τῆς Περιφ. Διοικήσεως.

—Οὕτω εἰς τὰς Θήβας 600 Φαλαγγῖται καὶ Σκαπανεῖς ἐφύτευσαν περὶ τὰ 1500 δενδρύλλια.

—Ὡσαύτως εἰς τὸ Σχηματάριον Φαλαγγῖται μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν πρόεδρον τῆς Κοινότητος καὶ τὸν ἀρχηγὸν τοῦ Σχηματισμοῦ, μετέβησαν καὶ ἐφύτευσαν πέριξ τοῦ ὑπάρχοντος δασυλλίου 150 πικροδάφνες.

—Εἰς τὸ Χλεμποτσάριον καὶ τὸν Σχηματισμὸν τοῦ Λαυρίου οἱ Φαλαγγῖται διὰ προσωπικῆς ἐργασίας ἤνοιξαν λάκκους, εἰς τοὺς ὁποίους ἐφύτευσαν πλεῖστα δενδρύλλια.

ΜΕΣΟΛΟΓΓΙ.— Αἱ διαλέξεις συνεχίζονται τακτικῶς ὡς ἐπίσης καὶ αἱ συγκεντρώσεις εἰς τοὺς διαφόρους Σχηματισμοὺς τῆς Περιφ. Διοικήσεως.

—Κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἐπραγματοποιήθη συγκέντρωσις τῶν τμημάτων τῆς πόλεως, ἔνθα ἐγένετο ἡ ἐπιλογὴ καλλιφώνων Φαλαγγιτῶν, οἵτινες θὰ ἀποτελέσουν τὸ καλλιτεχνικὸν τμῆμα.

—Εἰς τὴν Κοινότητα Τρικόρφου ἐφυτεύθησαν περὶ τὰ 2.000 δενδρύλλια, ὡς ἐπίσης καὶ εἰς τὸ Καρπενῆσι μερίμνῃ τῆς ἐκεῖ Φάλαγγος ἐφυτεύθησαν 14 περίπου χιλιάδες πεῦκα.

—Τὰ μαθήματα τῆς νυκτερινῆς σχολῆς συνεχίζονται μετὰ τοῦ αὐτοῦ ζήλου πάντοτε. Ἐκτὸς τῆς νυκτερινῆς σχολῆς τοῦ Μεσολογγίου ἱδρύθη καὶ ἄλλη παρομοία εἰς Καταφύγιον, σκοπὸν ἔχουσα νὰ κάμῃ τοὺς μικροὺς Φαλαγγίτας καὶ Σκαπανεῖς ν' ἀγαπήσουν τὴν γῆν καὶ τὴν κτηνοτροφίαν.

ΣΠΑΡΤΗ. — Καθ' ὅλην τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἀνελλιπῶς ἐγένοντο αἱ συγκεντρώσεις τῶν Φαλαγγιτῶν τῶν Σχηματισμῶν καὶ Τμημάτων τῆς Περιφ. Διοικήσεως. Κατ' αὐτὰς ἐδόθησαν διάφοροι ὁμιλίαι, σκοπὸν ἔχουσαι τὴν ἠθικὴν καὶ ἐθνικὴν ἐξύψωσιν τῶν μελῶν, παρὰ ἐπιστημόνων καὶ ἀνωτέρων βαθμοφόρων τῆς Διοικήσεως.

—Ἐσχάτως ἱδρύθησαν πολλαὶ ἐρασιτεχνικαὶ ὀρχῆστραι εἰς τοὺς διαφόρους Σχηματισμούς, αἵτινες ἀπαρτίζονται ἐκ Φαλαγγιτῶν τῆς Διοικήσεως.

—Ὁ Διοικητὴς τῆς 82ας Φάλαγγος ὡμίλησεν εἰς συγκέντρωσιν μὲ θέμα: «Ποία ἡ θέσις τῆς γυναικὸς ἐν τῇ Ὀργανώσει καὶ ἐν τῷ Κράτει τῆς 4ης Αὐγούστου». Τὴν ὁμιλίαν ἐκτὸς τῶν Φαλαγγιτισσῶν παρηκολούθησαν ἡ Διοικήτρια Θηλέων Λακωνίας, ἡ Ὑποδιοικήτρια Λακεδαίμονος, πλεῖστοι ἀνώτεροι βαθμοφόροι τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ πλῆθος κόσμου.

ΣΚΛΑΒΟΧΩΡΙΟΝ.— Ὑπὸ τοῦ Τμήματος Σκλαβοχωρίου τῆς Ε.Ο.Ν. διωργανώθη θεατρικὴ πατριωτικὴ παράστασις, ἥτις ἐσημείωσεν ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν. Αἱ εἰσπράξεις τῆς παραστάσεως αὐτῆς διετέθησαν ἅπασαι ὑπὲρ τῆς στολῆς τοῦ Φαλαγγίτου.

ΝΕΑΠΟΛΙΣ.— Λόχος Φαλαγγιτῶν τῆς Τετραρχίας ἐξέδραμεν εἰς τὴν νῆσον «Ἐλαφόνησος», ἔνθα καὶ διῆλθεν ὅλην τὴν ἡμέραν.

—Ὁ ἐκ Μάνης κ. Εὐστ. Στρατάκος προσέφερεν ὑπὲρ τῆς Ὀργανώσεως 500 δρχ. Τοῦτον ηὐχαρίστησεν ὁ Διοικητὴς τῆς Ὑποδιοικήσεως τῆς Ε.Ο.Ν. Ἀρεοπόλεως, τὸν συνεχάρη δὲ διὰ τὰ πατριωτικά του αἰσθήματα.

—Διὰ προσωπικῆς ἐργασίας εἰς τὴν Ἀρεόπολιν οἱ Φαλαγγῖται τῆς Ὑποδιοικήσεως ἐφύτευσαν πλεῖστα ὅσα δένδρα καὶ μετέβαλον τὸ προαύλιον τοῦ Σχολείου εἰς ἀνθόκηπον.

—Οἱ Φαλαγγῖται τοῦ Τμήματος Ἀσωποῦ παρηκολούθησαν τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα διάλεξιν περὶ τοῦ ἐξευγενισμοῦ τῶν ἀγρίων δένδρων.

—Ὁμοίως οἱ Φαλαγγῖται τοῦ Τμήματος Βρεσθένων παρηκολούθησαν διάλεξιν περὶ τῆς ἀγάπης πρὸς τὰ δένδρα καὶ οἱ Φαλαγγῖται τοῦ Τμήματος Προσήλια παρηκολούθησαν δοθεῖσαν διάλεξιν μὲ θέμα «Τὸ Κρυφὸ Σχολειό».

—Εἰς τὸν Σχηματισμὸν Ἁγίου Νικολάου Βοιῶν ἡ δεσποινὶς Εἰρήνη Σκορδούλη, ἰατρός, προσέφερε μίαν σάλπιγγα, ἕνα τύμπανον, ὡς ἐπίσης καὶ μίαν στολὴν Φαλαγ-

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

γίτου. Ταύτην ηὐχαρίστησεν ὁ Διοικητὴς τοῦ Σχηματισμοῦ.

—Διὰ τὴν στολὴν τοῦ Φαλαγγίτου, εἰς τὸν Σχηματισμὸν Σκαμνακίου ἐδόθη χοροεσπερὶς ἥτις ἐσημείωσεν ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν.

—Αἱ εἰσπράξεις, λίαν ἱκανοποιητικαί, διετέθησαν ἅπασαι διὰ τὴν στολὴν τοῦ Φαλαγγίτου.

ΓΥΘΕΙΟΝ.— Κατὰ τὴν λήξασαν ἑβδομάδα ὁμὰς τοῦ 1ου Λόχου τῆς 1ης Τετραρχίας διήνοιξε χάνδακα πρὸς διοχέτευσιν λιμναζόντων ὑδάτων. Ἡ πρᾶξις αὕτη, λίαν κοινωφελής, ἐχαρακτηρίσθη μὲ εὐμενέστατα σχόλια ἐκ μέρους τῶν κατοίκων τῆς πόλεως.

—Ἐπίσης ἐκαθαρίσθη καὶ ἰσοπεδώθη ὑπὸ τῶν Φαλαγγιτῶν ὁλόκληρος ἔκτασις, ἥτις προσεχῶς θὰ δενδροφυτευθῇ.

ΣΕΛΑΣΙΑ.— Οἱ Φαλαγγῖται τοῦ Λόχου Σελασίας προέβησαν τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα εἰς τὴν φύτευσιν χιλίων δενδρυλλίων εἰς ἔξωθεν τῆς πόλεως λόφον. Ἐκτὸς τούτων πρόκειται κατ' αὐτὰς νὰ φυτευθοῦν χίλια πεντακόσια εἰσέτι δενδρύλλια ὑπὸ Φαλαγγιτῶν.

ΜΕΛΙΓΑΛΑΣ.— Μετὰ πάσης ἐπισημότητος ἐτελέσθησαν τὰ ἐγκαίνια τῆς Σχολῆς Βαθμοφόρων τῆς Φάλαγγος.

—Εἰς τὴν γενομένην τελετὴν παρέστησαν αἱ ἀρχαὶ τῆς πόλεως, οἱ ἀνώτεροι βαθμοφόροι τῶν Σχηματισμῶν καὶ πλῆθος κόσμου. Μετὰ τὸ πέρας τοῦ ἁγιασμοῦ ὁ Γυμνασιάρχης ὡμίλησε διὰ μακρῶν περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας. Μεθ' ὃ ἐψάλησαν οἱ Ὕμνοι τῆς Νεολαίας καὶ τῆς 4ης Αὐγούστου.

—Ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Ὑποθηκοφύλακος Μελιγαλᾶ συνεστήθη ἐπιτροπή, σκοπὸν ἔχουσα τὴν διενέργειαν ἐράνου ὑπὲρ τῆς στολῆς τοῦ ἀπόρου Φαλαγγίτου.

ΑΡΤΑ.— Κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἐγένετο συγκέντρωσις εἰς τὴν αἴθουσαν τελετῶν τοῦ Β΄ Δημοτικοῦ σχολείου τῶν Φαλαγγιτισσῶν καὶ Σκαπανισσῶν τῆς Περιφ. Διοικήσεως. Εἰς τὴν συγκέντρωσιν ταύτην παρευρέθη ὁ Νομάρχης καὶ Γενικὸς Ἐπόπτης τῆς Ε.Ο.Ν.

— Ὡσαύτως τὴν 16 παρελθόντος μηνὸς ἅπαντες οἱ Σχηματισμοὶ τῆς Διοικήσεως μετέσχον εἰς τὸ ἐν τῷ Ἀμυντικῷ Στρατῶνι τελεσθὲν μνημόσυνον τῶν ὑπὲρ τῆς Πατρίδος πεσόντων. Μετὰ τὸ πέρας τῆς τελετῆς Φαλαγγίτης τῆς Διοικήσεως, ἐπὶ κεφαλῆς ἐνωμοτίας μικτῆς Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν, κατέθεσε στέφανον.

ΚΕΡΚΥΡΑ.— Αἱ διαλέξεις συνεχίζονται μετὰ τοῦ αὐτοῦ πάντοτε ἐνθουσιασμοῦ. Κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἐγένοντο πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας καὶ Σκαπανεῖς ὑπὸ διαφόρων βαθμοφόρων κατὰ σειρὰν αἱ κάτωθι ὁμιλίαι: «Ἡ Ἑλληνικὴ Νεολαία μετὰ τὴν 4ην Αὐγούστου», «Ἑλληνικὸς Πολιτισμὸς διὰ μέσου τῶν αἰώνων» καὶ «Περὶ φιλοπατρίας».

Ὡσαύτως εἰς τὰς Φαλαγγιτίσσας καὶ Σκαπανίσσας ἀνεπτύχθη τὸ θέμα «Περὶ ἀεροχημικῆς ἀμύνης».

— Εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τῶν τελετῶν τῆς Περιφ. Διοικήσεως ἐδόθη ὁ πρῶτος ἐτήσιος χορὸς τῆς Διοικήσεως, σημειώσας ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν ἀπὸ πάσης ἀπόψεως.

Τὸν χορὸν ἐτίμησαν διὰ τῆς παρουσίας των ὁ Νομάρχης καὶ Γενικὸς Ἐπόπτης, ὁ Δήμαρχος, ὁ Φρούραρχος, ὁ Διοικητὴς τοῦ Συντάγματος, ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας καὶ πλῆθος ἐκλεκτοῦ κόσμου.

Ὅλως ἰδιαιτέρως ἐτίμησε τὴν χοροεσπερίδα τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως τὸ προξενικὸν σῶμα Κερκύρας.

ΝΕΑΠΟΛΙΣ (Κρήτης).— Ἐξακολουθοῦν καθημερινῶς νὰ ἱδρύωνται νέα τμήματα εἰς τὴν περιφέρειαν Λασηθίου, κανονικώτατα δὲ λειτουργοῦν οἱ Οὐλαμοὶ ἐκπαιδεύσεως εἰς τοὺς τέσσαρας τομεῖς αὐτῆς, ἤτοι: Νεαπόλεως, Ἁγ. Νικολάου, Ἱεραπέτρας καὶ Σητείας.

— Οἱ Φαλαγγῖται καὶ αἱ Φαλαγγίτισσαι τῆς Ε. Ο.Ν. Νεαπόλεως ἔδωσαν παιδικὸν χορὸν κατὰ τὴν τελευταίαν ἑβδομάδα τῶν Ἀπόκρεω, τὸν ὁποῖον ἐτίμησαν ὁ κ. Πρόεδρος τῶν Πρωτοδικῶν, ὁ Γυμνασιάρχης, ὁ Περιφερειακὸς Διοικητής, ὁ Ὑποδιοικητὴς Χωροφυλακῆς καὶ ἄλλοι.

— Ἐπίσης αἱ Φαλαγγίτισσαι μετέβησαν εἰς τὰς φυλακὰς καὶ ἐσκόρπισαν τὴ χαρὰ στοὺς φυλακισμένους, μοιράζοντας τσιγάρα καὶ διάφορα γλυκίσματα, τὰ ὁποῖα κατεσκεύασαν μόναι των.

ΣΗΤΕΙΑ.— Σύσσωμος ἡ κοινωνία τῆς πόλεως παρηκολούθησε τὸν ὑπὸ τῶν Φαλαγγιτῶν Σητείας δοθέντα χορὸν ὑπὲρ ἐνισχύσεως τῶν πόρων τῆς Ὀργανώσεως. Κατὰ τὰ διαλείμματα ἐψάλλοντο ὑπὸ τῶν Φαλαγγιτῶν διάφορα ἐθνικὰ καὶ πατριωτικὰ τραγούδια.

ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ (Ἱεραπέτρας).— Τὴν Κυριακὴν τῶν Ἀπόκρεω τμῆμα τῆς Ε. Ο. Ν. Ἁγ. Ἰωάννου ἔδωσε χορὸν ὑπὲρ τῆς στολῆς τοῦ Φαλαγγίτου. Τοῦτον ἐτίμησαν ὅλαι αἱ τοπικαὶ ἀρχαὶ καὶ ὁ Ὑποφαλαγγάρχης Ἱεραπέτρας.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ (Κρήτης).— Καθ' ἑκάστην ἑβδομάδα εἰς τὴν Διοίκησιν Θηλέων αἱ συγκεντρώσεις ἐξακολουθοῦν τακτικά. Πρὸς τὰς Φαλαγγιτίσσας γίνονται ὁμιλίαι ὑπὸ τῶν ἀνωτέρων Δημοσίων ὑπαλλήλων τῆς πόλεως.

— Ὡσαύτως ἤρχισε τὴν λειτουργίαν της ἡ σχολὴ βαθμοφόρων. Κατὰ τὴν ἐπίσημον ἔναρξιν παρευρέθησαν οἱ Ἐπιθεωρηταὶ τῆς Μέσης καὶ Δημοτικῆς Ἐκπαιδεύσεως, ὡς καὶ ἅπαντες οἱ ἀνώτατοι βαθμοφόροι τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως.

Πρὸς τὰς Φαλαγγιτίσσας καὶ τοὺς ἐπισήμους ὡμίλησε διὰ μακρῶν ἡ Περιφ. Διοικήτρια, ἥτις ἐξῆρε τὸ ἀναδημιουργικὸν ἔργον τῆς μεταυγουστιανῆς Κυβερνήσεως.

— Ὁ Γενικὸς Διοικητὴς Κρήτης ἐπεθεώρησε τοὺς Σχηματισμοὺς Θηλέων, μείνας ἀπολύτως ἱκανοποιημένος διὰ τὴν συντελουμένην ἐργασίαν καὶ τὴν ἐργατικότητα τῶν μελῶν.

ΦΑΡΣΑΛΑ — ΑΛΜΥΡΟΣ.—Καὶ εἰς τὰς δύο Ὑποδιοικήσεις ἐξακολουθοῦν τακτικώτατα αἱ συγκεντρώσεις καὶ αἱ ὁμιλίαι, ὡς ἐπίσης καὶ ἡ στρατιωτικὴ προπαίδευσις τῶν Φαλαγγιτῶν.

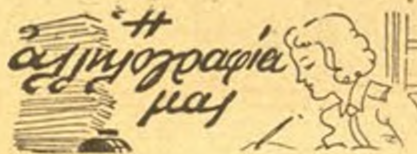
ΤΥΡΝΑΒΟΣ.— Κατὰ τὴν λήξασαν ἑβδομάδα συνεχίσθησαν αἱ ἐκπαιδευτικαὶ ἀσκήσεις τῶν μελῶν.

—Ὁ Διευθυντὴς τῆς Νομαρχίας, ἡ Περιφερειακὴ Διοικήτρια καὶ ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς μετέβησαν πρὸς ἐπιθεώρησιν τῶν Σχηματισμῶν τῆς Ὑποδιοικήσεως Θηλέων Τυρνάβου. Ὁ Διευθυντὴς τῆς Νομαρχίας ὡμίλησε δι' ὀλίγων πρὸς τὰς συγκεντρωθείσας Φαλαγγιτίσσας, ἐξάρας τὸ ἔργον καὶ τοὺς ἐθνικοὺς σκοποὺς τῆς Κυβερνήσεως τῆς 4ης Αὐγούστου.

—Ἀκολούθως ἅπαντες οἱ ἐπίσημοι ἐπεσκέφθησαν τὰ Γραφεῖα τῆς Ὑποδιοικήσεως Θηλέων.

ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ

Εἰς τὴν Ἐλασσῶνα ὁ κ. Τσαβὲ ὡμίλησε διὰ τὴν «4ην Αὐγούστου καὶ τοὺς Συνεταιρισμούς». Εἰς τὰ Φάρσαλα ὁ κ. Σφέτσιος, γεωπόνος τῆς Ἀγροτικῆς Τραπέζης, ὡμίλησε «Περὶ τῶν ἀρχῶν τοῦ Νέου Κράτους», εἰς τὸν Βόλον ὁ καθηγητὴς κ. Τσαράκης ὡμίλησε «Περὶ τῆς πολιτικῆς καὶ κοινωνικῆς σημασίας τῆς Μεταβολῆς τῆς 4ης Αὐγούστου». Εἰς τὸ Ἡράκλειον ἡ λοχίτης Ἀκριβὴ Ζαβερδινοῦ ὡμίλησε «Περὶ πειθαρχίας», ἡ δὲ Σοφία Σαρρῆ «Περὶ ἱστορίας τῆς γυμναστικῆς» καὶ ἡ λοχίτης Εὐγενία Σαριδάκη «Περὶ ἠθικῆς διαπαιδαγωγήσεως τῶν Νέων». Εἰς τὰ Ἰωάννινα ὁ κ. Φιλοσοφόπουλος ὡμίλησε μὲ θέμα: «Κατευθύνσεις τοῦ Νέου Κράτους». Εἰς τὴν Πλάτσα Μεσσηνίας ὁ κ. Ζουγανέας ὡμίλησε μὲ θέμα: «Ἡ θέσις τῆς Νεολαίας ἐντὸς τοῦ πλαισίου τοῦ Κράτους τῆς 4ης Αὐγούστου». Εἰς τὸ Τσοτύλιον Κοζάνης ὁ Γυμνασιάρχης κ. Στ. Μπακόπουλος ὡμίλησε μὲ θέμα: «Ἀπὸ τὴν ἀρχαίαν ἱστορίαν τοῦ τόπου μας». Εἰς τὴν Νάξον ὁ καθηγητὴς κ. Κατσούρης ὡμίλησε «Περὶ τῶν ὀλεθρίων ἀποτελεσμάτων τοῦ κομμουνισμοῦ». Εἰς τὴν Δράμαν ὁ κ. Σωτηρόπουλος ὡμίλησε «Περὶ τῶν κατευθύνσεων τῆς Ε.Ο..Ν.», τέλος δὲ εἰς τὴν Λήτην τῆς Θεσσαλονίκης ὁ κ. Παν. Κέκας ὡμίλησε «Περὶ τῆς ὠφελιμότητος τοῦ πρασίνου».

Ν. ΛΕΪΣΟΝ. Καλό τὸ ποίημά σας στὸν Κυβερνήτη μας». Δείχνει τὴν ἀφοσίωσί σας στὸν Ἀρχηγό. Ἀλλὰ χωλαίνει στὴ στιχουργία. Ριμάρετε: Τὸ Σκοτάδι-καμάρι, τὸ πρωτοπορο-πόνο, καὶ ἄλλα. Δὲν ριμάρουν αὐτὲς οἱ λέξεις. Ξαναδοκίμασε νὰ διορθώσῃς τὸ ποίημά σου. — ΑΡΙΣΤΟΜ. ΣΠ. ΒΡΕΛΛΗΝ. Ὁ ὕμνος σας τοῦ Φαλαγγίτου δὲν εἶναι καθόλου καλός. Βέβαια διαπνέεται ἀπὸ πνοὴ πατριωτική, ἀλλὰ οἱ στίχοι χωλαίνουν! Προσπαθήσετε νὰ γράψετε κάτι καλύτερο. — ΦΩΚΙΩΝΑ Π. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΝ, Νέαν Ὑόρκην. Μᾶς γράφετε: «Παρὰ τοῦ ἐν τῇ πόλει μας φίλου ἀντισυνταγματάρχου κ. Ἀντωνίου Στρατάκου μοὶ ἐνεχειρίσθη ἓν τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ ἡ «Νεολαία», τοῦ ὁποίου τὰς σελίδας διεξῆλθον ἐπισταμένως. Ἂς εἶναι εὐλογημένοι οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ Ἔθνους διὰ τὴν πατρικὴν ταύτην μέριμναν ὑπὲρ τῆς ἑλληνικῆς γενεᾶς». Σᾶς εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰ καλά σας λόγια. Τὴν μικράν σας κόρην ἐνεγράψαμεν συνδρομήτριαν καὶ ἀπεστείλαμεν τὰ τεύχη. Ἦταν μεγάλη ἡ χαρά της, εἶχε μάλιστα λάβει καὶ τὴν σχετικὴν ἐπιστολήν σας. — Κον ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΝ. Καλό. Παρεπέμφθη εἰς ἐπιτροπήν. — ΙΩΑΝΝΗΝ ΣΤΥΛΙΑΝΙΔΗΝ. Παρεπέμφθη εἰς ἐπιτροπήν. Ἀσκήσεις παρεδόθησαν εἰς ἁρμόδιον συντάκτην. — ΗΛΙΑΝ ΔΙΟΝ. ΖΟΜΠΟΛΑΝ, Πύλον. Μᾶς γράφεις μεταξὺ ἄλλων: «Ὁ Ἀρχηγός μας Ἰωάννης Μεταξᾶς ἀπὸ τῆς 4ης Αὐγούστου 1936 ἐσκόρπισε τὸ φῶς, τὸ ὁποῖον ἐζητεῖτο εἰς τὸν ἑλληνικὸν κόσμον»... Ἐργασθῆτε λοιπὸν μὲ ὅλην σας τὴν δύναμιν διὰ νὰ ἐπωφεληθῆτε αὐτοῦ τοῦ φωτὸς ποὺ καταυγάζει σήμερον ὁλόκληρον τὴν Ἑλλάδα. — ΝΙΚΟΛΑΟΝ ΚΟΝΤΟΛΑΤΗΝ. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. Ἡ «Ἀνατροφή» εἶναι καλή. — ΕΥΑΓΓΕΛΟΝ Δ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΝ. Εἶσαι, φαίνεται, πολὺ μικρὸς καὶ δὲν τὰ καταφέρνεις στὴ στιχουργία. Τὸ ποίημα ποὺ μᾶς στέλνεις εἶναι πρῶτ' ἀπ' ὅλα γεμάτο ὀρθογραφικὰ λάθη. Ἔπειτα ἡ ρίμα χωλαίνει τρομερά. Συμπέρασμα: Δὲν εἶναι καιρὸς ἀκόμη γιὰ νὰ δῇς δημοσιευμένα τὰ ποιήματά σου. Ἐργάσου ὅσο μπορεῖς. Διάβασε. Γράφε καὶ καμμιὰ φορά, ἀλλὰ μὴ τὰ στέλνῃς πρὸς δημοσίευσιν. Αὐτὸ θὰ γίνῃ μὲ τὸν καιρό του. — ΕΜΜ. Ι. ΚΟΥΝΟΥΠΑΝ. Μᾶς γράφεις: «Διαβάζω τὴν «Νεολαία». Τὰ λόγια τοῦ μεγάλου μας Ἀρχηγοῦ τὰ φυλάω βαθειὰ μέσα μου. Παρακαλῶ τὸν Θεὸ νὰ τὸν κρατᾷ γερὸ καὶ ὑγιῆ γιὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ μὲ τὸν ἴδιο ζῆλο τὸ μεγάλο ἀναδημιουργικὸ ἔργο ποὺ ἀνέλαβε. Περιμένω νὰ μεγαλώσω γρήγορα νὰ ταχθῶ στὸ πλευρὸ τοῦ μεγάλου μας Κυβερνήτου, νὰ βοηθήσω τὴν πατρίδα μου σὲ μιὰ δύσκολη περίστασι, νὰ γίνω ἔντιμος καὶ χρήσιμος πολίτης». Μπράβο. Τὸ Σταυρόλεξό σας ἐδόθη στὸν ἁρμόδιο συντάκτη. Θὰ πάρῃς κι' ἄλλη ἀπάντησι ἀπὸ τὴν ἴδια στήλη. — ΓΕΩΡΓΙΟΝ Τ. ΠΑΝΑΓΙΟΥΛΙΑΝ. Ὄχι πρὸς Θεοῦ! Ἡ πρότασίς σου μπορεῖ νὰ εἶναι καλή, ἀλλὰ ἔχει πολλὲς ἀναποδιές. — ΕΥΑΓΓΕΛΟΝ ΧΑΣΟΥΛΑΝ. Ἐλήφθη ἡ ἐπιστολή σας. Ἐλάβομεν ὑπὸ σημείωσιν τὰ γραφόμενά σας καὶ εἴμεθα εὐτυχεῖς διὰ τὴν ἀληθινή σας μετάνοια. — ΧΑΡ. ΑΘ. ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΝ. Πολὺ καλὴ ἡ ἐπιστολή σας ποὺ ὑπόσχεται πολλά. Τὸ ποίημά σας παρεδόθη εἰς ἐπιτροπήν. — ΚΥΡΙΑΚΟΝ ΚΟΥΣΚΟΥΝΑΝ. Πολὺ καλὴ ἡ ἐπιστολή σου. Τὸ διήγημα ὄχι καλό. Ἡ σύνθεσις μᾶλλον καλή. Δὲν ἐλήφθησαν ὅμως ὑπ' ὄψιν γιατὶ «φύρδην-μίγδην» ὅπως εἶναι γραμμένα, καὶ στὶς δύο ὄψεις τοῦ χαρτιοῦ, χρειάζονται νὰ ξαναγραφοῦν ὅλα ἀπὸ τὴν ἀρχή. Καὶ ποῦ καιρός! Δὲν εἴπαμε τόσες φορές: Στὴ μιὰ ὄψι τοῦ χαρτιοῦ... — ΑΝΤΙΓΟΝΗΝ ΧΑΡΟΚΟΠΟΥ. Καλὸ καὶ τὸ νέο ποὺ μᾶς ἐστείλατε. Ἀλλὰ γιατὶ ἀναφέρεσθε καὶ πάλι στὸ παρελθόν; Γιατί; Δὲν εἴπαμε ὅτι αὐτὸ ἂς τὸ ρίξουμε στὴ λήθη... Ἂς μὴ τὸ πάθουμε σὰν τὸν Λὼτ καὶ τὴ γυναῖκά του. — ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΝ ΠΕΡΙΦΑΝΑΝ. Τὸ ἀστεῖό σας ἀνέκδοτο εἶναι πολὺ γνωστό. Δὲν εἶναι μόνον δωδεκανησιακό. Τὄχουν ὅλα τὰ μέρη καὶ τὸ λένε μὲ διάφορες παραλλαγές. — ΔΗΜ. ΚΟΥΤΣΟΥΓΕΛΟΝ. Παρεπέμφθησαν εἰς τὴν ἐπιτροπήν. — ΧΡΗΣΤΟΝ ΦΑΡΜΑΚΗΝ. Μᾶς στέλλεις νὰ δημοσιεύσουμε στὸ περιοδικὸ ποίημα ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ Ἑλληνικὴ Νεότης» καὶ μᾶς λὲς νὰ τὸ δημοσιεύσουμε. Πῶς μᾶς τὸ στέλνεις αὐτὸ τὸ ποίημα. Γιὰ δικό σου; Δὲν πιστεύω. Γιατὶ τότε θὰ ἦσουν ἕνα κακὸ παιδὶ ποὺ κλέπτει μιὰ ξένη ἰδιοκτησία. Μᾶλλον πρόκειται περὶ παρεξηγήσεως. Θὰ ἀκούσατε αὐτὸ τὸ ποίημα, θὰ σᾶς ἄρεσε καὶ μᾶς τὸ στείλατε γιὰ νὰ δημοσιευθῇ. Μά, παιδί μου, αὐτὸ τὸ ποίημα εἶναι τραγοῦδι πανελληνίως γνωστό. «Εἶν' ἡ νειότη μας, παιδιά, ὡραία, ἔχει μέσα φλόγα ἐθνικὴ κλπ. κλπ.». Ἀλλὰ ἐμεῖς δὲν θέλουμε ξένα ποιήματα. Θέλουμε δικά σας. Μπορεῖτε νὰ γράψετε δικά σας; Μάλιστα. Τότε στέλνετε. Ἀλλὰ ὄχι, πρὸς Θεοῦ, ξένα! — ΣΠ. Δ. ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΝ, Τραγανὸ Ἠλείας. Αἱ λύσεις τῶν ἀσκήσεων ὀρθαί. Τὸ σταυρόλεξό σου καλό, ἀλλὰ ὄχι καὶ δημοσιεύσιμον. Ἀπόφευγε τὰς ξένας λέξεις (ἐναύ). — ΕΜΜ. ΚΟΥΝΟΥΠΑΝ, Ρέθυμνον. Πιθανὸν νὰ δημοσιευθῇ ἕνα ἀπὸ τὰ δύο σταυρόλεξα. — ΕΜΜ. ΠΑΚΑΝ, Ἐλασσῶνα. Καλὸ κατ' ἀρχὴν τὸ σταυρόλεξό σου, ἀλλὰ ἔχει τὸ ἐλάττωμα τῶν «συμπαγῶν» μαύρων τετραγωνιδίων. Παρετηρήσαμε ἐπίσης δυὸ λέξεις «ΦΑΡΑΞ», ποὺ δὲν ἔχουν σχέσι, στὸ σχῆμα, μὲ τὸ ὑπόλοιπο σταυρόλεξο. Ἂν προσέξῃς θὰ κάνῃς καλὰ σταυρόλεξα. — Χ. Κ. ΓΟΥΓΟΥΛΑΝ, Φιλιατρά. Τὸ σταυρόλεξό σου χωρίζεται σὲ 4 ἄλλα μικρότερα. Αὐτὸ δὲν εἶναι σταυρόλεξο. Ἀπὸ τὰς ἀσκήσεις σου δημοσιεύονται μερικές. — Ν. ΤΑΜΒΑΚΗΝ, Φιλιατρά. — Τὸ ὡραῖό σου σταυρόλεξο δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ δημοσιευθῇ, ἐπειδὴ τὸ χαλᾷ ἕνα μικρὸν λάθος. Ὁ Μουσσολίνι γράφεται μὲ δύο «σ» καὶ ὄχι μὲ ἕνα, ὅπως τὸ ἔχεις. Προσέχετε ἄλλη φορά. Αἱ ἀσκήσεις ἔλαβον σειρὰν δημοσιεύσεως. — ΗΛ. Δ. ΖΟΜΠΟΛΑΝ, Πύλον. Ἔχει πολλὰ μαῦρα τετραγωνίδια τὸ σταυρόλεξό σου. Ἀπὸ τὰ ἄλλα θὰ δημοσιευθοῦν μερικά. — Α. Δ. ΣΑΡΑΤΣΙΩΤΗΝ, Πύλον. Ἔλαβον σειρὰν δημοσιεύσεως τὰ ἀποσταλέντα. — Ε. Κ. ΜΑΝΕΚΑΝ, Πωγωνιανήν. Θὰ δημοσιευθοῦν μερικά. — Ν. Η. ΓΚΟΡΤΣΟΛΟΓΟΝ, Σπάρτην. Εἶσαι ὁ ἕβδομος ποὺ στέλλεις τὴν ἄσκησιν τοῦ ἀθροίσματος «15», ἡ ὁποία ἔχει δημοσιευθῇ ἄλλως τε στὴν «Νεολαία». Τί κακὸ εἶναι αὐτό; Δὲν εἴπαμε ὅτι πρέπει νὰ φτιάχνετε δικά σας πρωτότυπα παιχνίδια; Τὸ σταυρόλεξό σου ἀνεπιτυχές. — Ν. Π. ΚΑΛΔΗΝ, Πύλον. Τὸ αἴνιγμά σου — οἱ γερανοὶ ποὺ πετοῦσαν ἐμπρὸς καὶ πίσω... — γνωστότατο. Κατὰ ποίαν λογικὴν πρέπει νὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴν ὑπογραφή σου; Αἱ ἄλλαι ἀσκήσεις καλαί, ἀλλὰ γιὰ νὰ δημοσιευθοῦν πρέπει νὰ μᾶς βεβαιώσῃς ὅτι εἶναι δικές σου καὶ ὄχι ἀντιγραφή. — ΑΝΤ. ΖΟΡΜΠΑΛΑΝ, Χαλκίδα. Τὸ σταυρόλεξό σου καλό, ἀλλὰ δὲν εἶναι δημοσιεύσιμον. Πῶς θέλεις νὰ ξέρουν οἱ ἀναγνῶσταί μας τὸ «γένος ἐντόμων κολεοπτέρων ἐκ τῶν ρυγχοφόρων (κλητική)», δηλ. «Μαγδαλινέ», τὸν ἀττικὸν ρήτορα Δείναρχον καὶ τὸν παραπόταμον τοῦ Ἀξιοῦ ἐν τῇ Σερβίᾳ (Ἐριγών); ΙΩ. ΣΤΥΛΙΑΝΙΔΗΝ, Στρατῶνι. Ἔλαβον σειρὰν δημοσιεύσεως αἱ ἀσκήσεις σου. — Γ. Π. ΓΚΑΝΑΝ, Τρίπολιν. Τὸ «διαβολοσταυρόλεξό» σου δὲν μπορεῖ νὰ δημοσιευθῇ, ἐπειδὴ δὲν εἶναι σχεδιασμένο μὲ σινικὴ μελάνη. Ἔχει ἄλλως τε ἀτέλειες (ὁ ὤν, ὡς μία λέξις καὶ ΣΝΔ, ὁῶν (ἐνῷ εἶναι ᾠῶν) κλπ.). — Δ. Γ. ΤΕΡΖΗΝ, Τρίπολιν. Ἡ λέξις «νδίμα» τοῦ σταυρολέξου σου ἀνύπαρκτος. Τὸ «ία» ἐξ ἄλλου δὲν διασταυρώνεται μὲ καμμίαν ἄλλην λέξιν. Ἑπομένως... — ΙΩ. ΧΑΤΖΗΝ, Τσοτύλιον. Χωρίζεις καὶ σὺ τὸ σταυρόλεξό σου σὲ 5 μικρότερα. Κατὰ τὰ ἄλλα εἶναι πολὺ καλό, χωρὶς ὅμως νὰ εἶναι καὶ δημοσιεύσιμον. — Ε. Δ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΝ. Θὰ δημοσιευθῇ μία ἀπὸ τὰς ἀσκήσεις σου. Γιὰ τὴ σινικὴ δὲν πειράζει. Ἀπαραίτητη εἶναι μόνο στὰ σταυρόλεξα. — Γ. ΑΝΑΙΡΟΥΣΗΝ, Σιάτισταν. Αἱ λύσεις ὀρθαί. Τὰ ἄλλα θὰ δημοσιευθοῦν, ἐκτὸς τῶν γρίφων. — ΚΩΝΣΤ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΝ. Ἐλήφθη ἐπιστολὴ καὶ συνεργασία σου, ἡ ὁποία καὶ παρεπέμφθη σ' ἐπιτροπή. — Ε. Κ. Π., Φαλαγγίτισσαν. Ἔχεις δίκηο. Τὸ ποίημά σου δὲν εἶναι γιὰ δημοσίευσι. Ἀλλὰ εἶναι γεμᾶτο ἀπὸ πατριωτικὸ αἴσθημα. Καὶ κάτι ἄλλο. Δείχνει ὅτι ἔχεις μέσα σου φλέβα ποιητική. Ἀρκεῖ μόνο νὰ τὴν καλλιεργήσῃς. — ΑΝΔ. ΞΥΔΟΠΟΥΛΟΝ, Βαζύραν Μεσσηνίας. Τί εἶναι αὐτά, βρὲ παιδί, ποὺ μᾶς ἔστειλες; Φύρδην μίγδην ὅλα. Ἀνακατεμένα ὅλα, ἐπιστολή, ποίημα, σταυρόλεξα, λύσεις. Ὄχι! Ὄχι! Νὰ τὰ ξαναστείλῃς, ἀλλὰ χωριστὰ τὸ κάθε ἕνα. Ἔτσι; — ΦΩΤΙΟΝ ΠΕΡΔΙΚΗΝ. Καὶ σύ, ἀγαπητὲ φίλε, Μᾶς γράφεις στὶς δυὸ ὄψεις τοῦ χαρτιοῦ. Γιατί; Οἱ ἐκθέσεις σας καλές. Ἀλλὰ δὲν εἶναι γιὰ δημοσίευσι. — ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΓΕΩΡΓ. ΚΟΥΤΣΟΥΓΕΡΑΝ. Ἡ ἐπιστολή σας ἀρίστη. Δείχνει ὅλον σου τὸν πατριωτισμό. Εἶσαι ἐμψυχωμένος μὲ τὶς ἀρχὲς τῆς 4ης Αὐγούστου. Ἀλλὰ τὸ ποίημά σας σχοινοτενές. 14 ἑξάστιχα, χρειάζεται μεγάλος ἡρωϊσμὸς γιὰ νὰ γραφοῦν ἀλλὰ καὶ νὰ... διαβασθοῦν. Ἔπειτα τί εἶναι αὐτὴ ἡ ὑπεραρχαΐζουσα γλῶσσα; Δημοσιεύομε ἐδῶ τὸ πρῶτο ἑξάστιχο: «Τὴν φαιδρύνουσαν ὄψεις — χαρὰν εὐτυχίας — εἰς ψυχὴν τὴν ἡδίστην — τροφὴν εὐωχίας — πρὸς τέρψιν διδοῦσαν — οὐδεπώποτ' ἠσθάνθην». Θέλετε μιὰ χρήσιμη συμβουλή: Ἔχετε ταλέντο. Ἀλλὰ νὰ γράφετε στὴ γλῶσσά σας. — ΑΡΓΗΝ ΑΡΑΒΑΝΟΠΟΥΛΟΝ. Δὲν θὰ σοῦ ποῦμε: Ὄχι, βρὲ ἀδελφέ, τώρα ποὺ ἦλθε ἡ ἄνοιξις μᾶς γράφεις γιὰ τὸν χειμῶνα. Ἀλλὰ θὰ σοῦ ποῦμε: «Βρὲ ἀδελφέ, δὲν εὕρισκες δύο - τρία κομμάτια χαρτὶ νὰ γράψῃς χωριστὰ τὴν ἐπιστολή σου, χωριστὰ τὸ καθένα ποίημα;» Λοιπόν: Ντὰ κάπο, ὅπως λένε οἱ μαέστροι. Ξαναστείλατέ τα ἀπὸ τὴν ἀρχή. Θὰ δημοσιευθοῦν. — ΝΙΚ. ΣΠΥΡΙΔΑΚΗΝ. Τὸ ποίημά σας παρεπέμφθη στὴν ἐπιτροπή. — ΧΡΗΣΤΟΝ ΚΑΡΑΝΤΖΑΒΕΛΛΟΝ. Πολὺ καλὴ ἡ μελέτη σας - ἠθογραφία. Ἀλλὰ ἀμφιβάλλομε ἀκόμη ἂν ἔχῃ τὴ θέσι της στὴν «Νεολαία» ἢ σὲ παιδαγωγικὸ περιοδικό! Τὴν κρατᾶμε πάντως. Καὶ θὰ δημοσιευθῇ ἀφοῦ συνεννοηθοῦμε μὲ τὸν ἁρμόδιον ἐπὶ τῶν θεμάτων αὐτῶν. Πάντως δὲν πρόκειται νὰ πιάσῃ μιὰ γωνιά. Εἶναι τόσο μεγάλη!... — ΑΛΚΗΝ Π. Πολὺ καλά. Θὰ δημοσιευθοῦν ἀφοῦ ἐγκριθοῦν ἀπὸ τὴν ἐπιτροπή.

Αὔριον Κυριακὴν εἰς τὰς 3 μ. μ. ὁ Φαλαγγίτης καὶ ἀριστοῦχος τῆς Δραματικῆς Σχολῆς τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου κ. Χ. Πλακούδης δίδει εἰς τὸ θέατρον Ἀλίκης ρεσιτὰλ ἀπαγγελίας Ἑλληνικῶν καὶ ξένων ποιημάτων.

ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΠΡΑΞΕΩΝ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 715)

τῆς Ἐργασίας καὶ τοῦ ἀνώτατου αὐτῆς ὀργανισμοῦ στὴ χώρα τῆς Ἐθνικῆς Συνομοσπονδίας τῆς Ἐργασίας καὶ ἱδρύει τὰς ἐθνικὰς βιβλιοθήκας γιὰ νὰ τραβήξῃ σὲ μιὰ ἀνώτερη βαθμῖδα τὸν Ἕλληνα δημιουργοῦντα ἄνθρωπον.

* * *

Τὸ ἔργο εἶναι σπουδαῖο, ὅπως οἱ αὐξήσεις μισθῶν, ὅπως οἱ συλλογικὲς συμβάσεις, ὅπως ἡ τοποθέτησι ἀνέργων, ὅπως τὸ συμπύκνωμα τῆς Νεολαίας σὲ τάγματα πεισματικά. Γιατὶ ἂν ὅλα αὐτὰ ἐλευθερώνουν ἀπὸ ὑλικὴ καὶ δίνουν δύναμι σὲ σύνολα, τὸ νέο αὐτὸ ἔργο τῶν βιβλιοθηκῶν καὶ ἀναγνωστηρίων δίνει τὴν πνευματικὴ καὶ ψυχικὴ ἐλευθερία. Θὰ διαπλάσῃ τὸν ἄνθρωπο τοῦ Λαοῦ μας δίνοντάς του ἕναν κόσμο ἐσωτερικὸ ἀληθινὰ ἠθικὸ καὶ γεμᾶτο μεγαλεῖο.

Ἡ βαθειὰ κατανόησι τοῦ Ἀρχηγοῦ-Κυβερνήτη γιὰ τὶς λαϊκὲς μᾶζες ἀποτελεῖ τὸ μέγεθος τοῦ ἀρχηγικοῦ του ἀξιώματος. Δὲν μπορεῖ ἀκόμα νὰ πραγματοποιήσῃ ὅσα ἡ καλωσύνη καὶ ἡ στοργή του λαχταροῦν γιὰ τὸ Λαό του. Ὅμως ὁ Λαὸς αὐτὸς τὸν νοιώθει. Καὶ τὸ παιδὶ δὲν ἐνδιαφέρεται ἂν ἡ μάννα του εἶναι φτωχιὰ ἢ πλούσια. Τῆς δίνει τὴν ἀγάπη του ἀμέριστη γιατὶ ἔχει τὸ ἀλάνθαστο ἔνστικτο πὼς ἡ μητέρα πονᾷ καὶ φροντίζει ἀληθινὰ γιὰ τὸ παιδί της, ἔστω κι' ἂν δὲν μπορῇ νὰ γιατρέψῃ ὅλες μονομιᾶς τὶς ἀνάγκες του καὶ νὰ θεραπεύσῃ τὶς ἐπιθυμίες του.

Τὸ ἔργο αὐτὸ μαζὶ μὲ τὰ ἄλλα ποὺ ἀνάγονται στὸ πνευματικὸ ἐπίπεδο εἶναι ὁ θεμέλιος λίθος ποὺ θὰ στεγασθῇ εἰς τὸ μέλλον ἡ ἐλευθερία Λαοῦ καὶ ἀτόμου. Ὅλες οἱ ἐλευθερίες ποὺ δὲν προέρχονται ἀπὸ τὴ βάσι τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ψυχῆς εἶναι ἐλευθερίες ἐφήμερες καὶ φανταστικές.

Ἐλευθερίες, ποὺ δὲν προέρχονται ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ τῶν λαῶν καὶ τῶν ἀτόμων κατόπιν μορφώσεως καὶ ὑπερνικήσεως τοῦ ἑαυτοῦ των μὲ τὴ δημιουργία γεροῦ χαρακτῆρος, δὲν εἶναι παρὰ ἀπατηλὰ φαινόμενα χωρὶς θεμέλια καὶ ὑπόστασι, ποὺ μπορεῖ νὰ τὰ φυσήξῃ κάθε ἄνεμος καὶ νὰ τὰ σβύσῃ κάθε μπόρα.

Σίτσα Καραΐσκάκη

Τύποις: «ΠΥΡΣΟΥ» Α. Ε.

